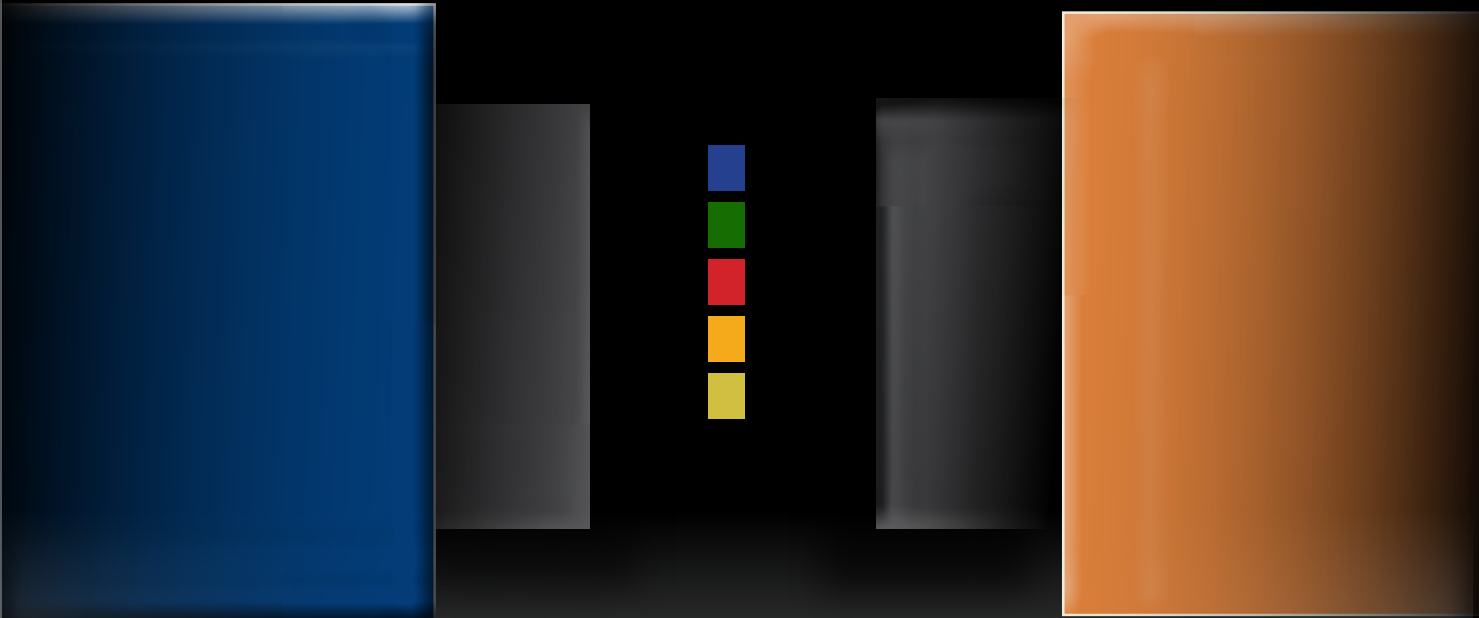
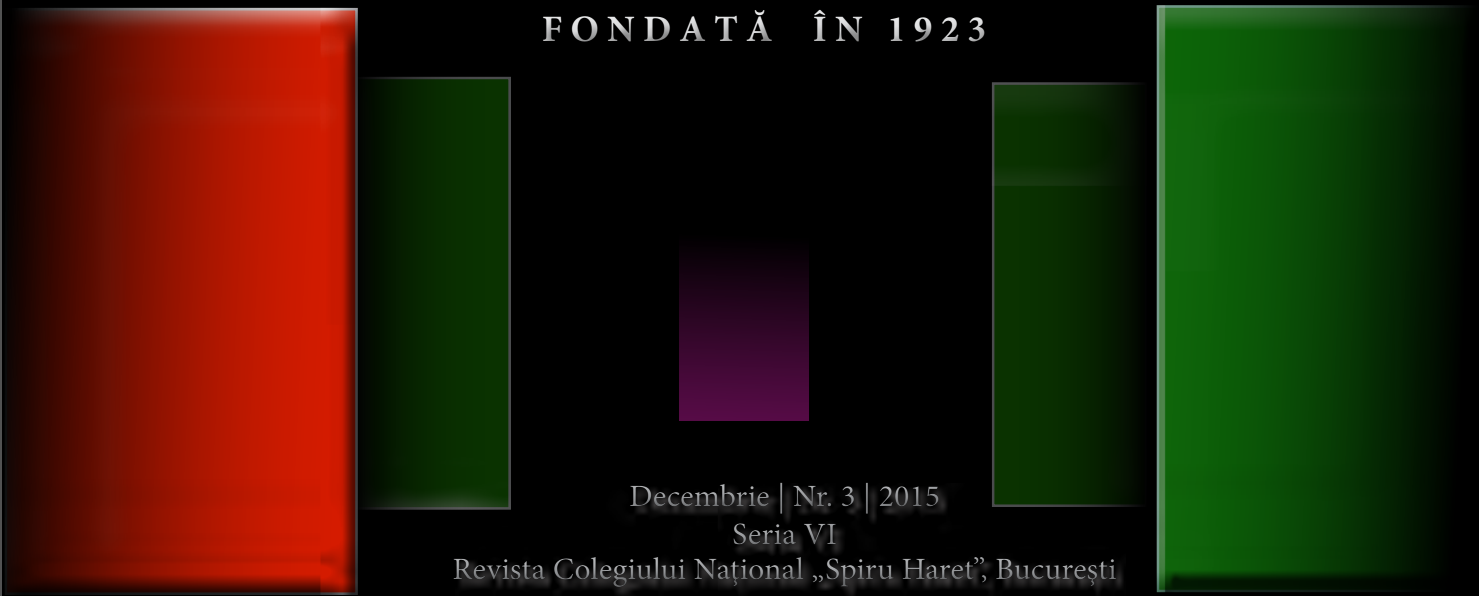

Vlăstarul

FONDATĂ ÎN 1923

Decembrie | Nr. 3 | 2015
Seria VI

Revista Colegiului Național „Spiru Haret”, București

ISSN 2065-4308

din cuprins...

- Editorial: *Alte provocări...* p. 3
- Concursul Național de Matematică „L. Panaitopol”, 2015 p. 5
- Firmele de exercițiu. Experiența „Straja” p. 8
- Absolvent C.N.S.H.B.: domnul doctor GEORGE LITARCKEK (partea a II-a) p. 13
- Interviu: dl. acad. SOLOMON MARCUS p. 18
- Jurnal de călătorie: Franța p. 22
- Absolvent C.N.S.H.B. - la Microsoft, Seattle! p.26
- B.D. în acțiune! (la Spiru): p. 30
BUBU CERNEA și DORIAN POPA
- *Vlăstarul sportiv*: LEONARD DOROFTEI P. 39
- Francofonie și jurnalism p. 42
- Pauză de lectură p. 45
- Anchetuța p.66
- Știați că... p. 69
- Cronica de film: *12 oameni furioși* (1957) p. 72
- TOP 10 seriale care trebuie urmărite p. 74
- Horoscop p. 80
- ALTERNOSFERA... din nou! p. 82

Coordonator: prof. Alexandru Constantinescu

Redactor-șef: prof. Corina Buzoianu

Informații despre activitățile din școală:

prof. Mariana Comăniță

Coordonator echipa de traducători în limba engleză:

prof. Diana Tivdă

Consultanți: prof. Petronia Dumitrescu

prof. Cristina Militaru

Vlăstarul

ART & DESIGN:

Alesia Rădulescu
Andreea Velicu
Ruxandra Luchian
Nastasia Ristea
Ioana Badea
Andrei Stroe
Cristian Lupescu
Ana Maria Calancea
Alexa Oțet

COLABORATORI:

Ana Maria Radu
Alexandru Gogoasă
Bianca Stoicescu
Nicolae Avram
Diana Chiru
Andrei Rădulescu

CORECTURĂ:

REPREZENTANȚI *Vlăstarul*

David A. Marin
Andreea Mihăilă
Andrada Ionescu
Anastasia Cionga
Alissa Poenaru
Alexandra Țintă
Catinca Mahu
Sara Maria Șerbu
Ana Necula
Ion Victor
Andrei Turcu
Filip Mihăilescu
Teodora Ghețea

TRADUCERE: FOTO:

ADMIN SITE REVISTĂ: PRINTARE: COPERTA I:

Bianca Stoicescu
Veronica Diaconu
Corina Buzoianu
Andreea Diniță

PUBLICAREA ACESTEI REVISTE S-A REALIZAT CU SPRIJINUL A.P.P.A - C.N.S.H.B. (ASOCIAȚIA PĂRINȚILOR, PROFESORILOR ȘI ABSOLVENȚILOR DIN C.N. „SPIRU HARET”, BUCUREȘTI)

NOTA REDACȚIEI: responsabilitatea pentru autenticitatea materialelor le revine exclusiv autorilor

ALTE PROVOCĂRI...

prof. Corina Buzoianu

FOTO: Teodora Ghețea

„Destinul a făcut însă ca întâlnirea cu domnul doctor George Litarczek (despre care am scris în numărul anterior) să dea peste cap această statistică și liceul să intre în posesia numărului din 1943, despre care nu se știa absolut nimic.“

2015. Decembrie. Se împlinesc patru ani de când a fost reluată publicarea revistei „Vlăstarul“, după o oarecare pauză. Până acum, toate articolele introductive pe care le-am scris respectau stilul sobru, impersonal, al unor dări de seamă. Și poate că nu erau nimic altceva decât încercarea de a explica rostul și rolul revistei în minunata comunitate școlară numită Colegiul Național „Spiru Haret“ din București.

De data aceasta, va fi aproape la fel, poate cu ceva nostalgie în plus. Și niscaiva melancolie. Nici nu are cum să fie altfel. În iunie ne-am luat rămas bun de la o generație care a înțeles că menirea tinerilor nu e numai aceea de a pune umărul la „dezvoltarea personală“ (că tot e la modă sintagma), ci și aceea de a duce mai departe misiunea unei școli, așa cum s-a cristalizat ea de-a lungul vremii, prin contribuția oamenilor de valoare care au studiat aici. Cumva, acum, ca și

atunci, „Vlăstarul“ a fost un refugiu, la propriu și la figurat, pentru elevi care au încercat să clădească ceva, chiar dacă au întâmpinat rezerva sau indiferența (uneori – chiar și pedeapsa) celor din jur. Bădoi Bianca, Rareș Antemir, Teddy Ghețea, Alex Ștefănescu, Mădălina Dumitrescu sunt doar câțiva dintre tinerii care au vegheat din umbră ca „Vlăstarul“ să aibă soare, apă și vânt, în cantitățile potrivite creșterii lui. Le dorim ca avântul să-i însoțească pe calea ce li s-a deschis.

Iar noi... mergem mai departe. Cu alți tineri, la fel de motivați și dornici de a duce mai departe misiunea liceului: „fiecare elev va fi sprijinit să-și cunoască și să-și dezvolte potențialul și aptitudinile în funcție de interesul și motivațiile personale, să-și dezvolte astfel personalitatea încât traiectul lui existențial, social și profesional să se poată desfășura sub semnul succesului“¹. Am adăuga, la

aceasta, și conștientizarea rolului efortului propriu în promovarea valorii și a ethosului școlii în comunitatea locală (și nu numai).

Așa stând lucrurile, întâmpinăm noul an școlar cu unele modificări privind promovarea revistei. Vă promiteam, la sfârșitul anului școlar trecut, că vor exista unele inițiative în acest sens. Și ele au apărut. Mai întâi de toate, urmând exemplul colectivului de redacție din perioada interbelică, a fost desemnat câte un reprezentant „Vlăstarul“ în fiecare din clasele a IX-a. Rolul acestora e complex: identificarea elevilor cu potențial intelectual sau aptitudinal (artistic, literar, muzical etc.) deosebit; stabilirea unor direcții de acțiune în vederea mediatizării eficiente a revistei; centralizarea propunerilor privind rubrici noi; anunțarea, cu cel puțin o săptămână înainte, a datei apariției unui număr.

Ce am mai făcut între timp? Mai întâi de toate, am realizat pliante și tricouri personalizate. Site-ul revistei a suportat și el modificări, design-ul fiind mai simplu. Am promovat revista în cadrul emisiunii „Bună dimineața mea” (TVR). Am obținut premii în cadrul Târgului Interregional al Firmelor de Exercițiu de la Straja. Andrada Ionescu (IX A), Andreea Mihăilă și Ana Necula (IX D), Sara Maria Șerbu (IX E), Anastasia Cionga (IXG), Bianca Munteanu (IX H), Alexandra Țintă (IX D), David A. Marin (X H) sunt cei cărora vă puteți

adresa dacă aveți orice propuneri pentru revistă. În plus, noul PR al „Vlăstarului” (Nastasia Ristea, XI G) a lansat o idee interesantă: organizarea unei expoziții foto sub egida Vlăstarul, în incinta unei cafenele situate pe Strada Franceză. Aceasta se va deschide pe data de 11 decembrie. Vă așteptăm!

Și ne-am mai gândit la ceva. Până la apariția numărului din februarie (cu ocazia *Colocviilor Haretiana*), un grup de elevi va avea ca sarcină studierea articolelor publicate în revista noastră de către absolvenți de marcă ai liceului (primul vizat: Nicolae Steinhardt), în vederea constituirii unui profil al liceanului respectiv și a identificării germenilor creațiilor care l-au consacrat. Din păcate, în Colegiul Național „Spiru Haret”, nu există colecția completă a „Vlăstarului”, așa încât materialele pe care le vom publica vor avea la bază numere la care putem avea acces.

Dacă tot veni vorba de colecția revistei, aş aduce în discuție un aspect interesant. Pornind de la ideea că *annosa arbor non transplantatur*², se pare că „Vlăstarul” a ținut morțiș ca rădăcinile să-i fie adânc înfipte NUMAI în istoria liceului, sfidând orice încercări de a-i delimita clar evoluția. Astfel, prof. Alexandru Constantinescu a observat, în lucrări ce abordează publicațiile școlare în diacronie (spre exemplu, **Dicționar al presei literare românești**), că anul 1942 pune punct unei etape din istoria revistei³. Destinul a făcut însă ca întâlnirea cu domnul doctor GEORGE LITARCZEK (despre care am scris în numărul anterior) să dea peste cap această statistică și liceul să intre în posesia **NUMĂRULUI DIN 1943**, despre care nu se știa absolut nimic. Suntem încrezători că, în timp, toate numerele revistei, care acum lipsesc din redacție, zăcând nerăsfte prin te miri ce cămăruțe, se vor întoarce pe meleagurile natale, acolo unde le este locul: la Colegiul Național „Spiru Haret” din București!

¹ Proiect de dezvoltare instituțională, 2011-2016, p.33

² (lat.) un copac bătrân nu poate fi transplantat

³ „VLĂSTARUL. Revista Liceului *Spiru Haret*. Apare la București, bilunar (25dec.1923 - 25 dec.1930), apoi lunar (ian.1931 - apr.-mai 1939; oct. 1939 - DEC.1942). Dir.: V.V. Haneș. V. își propune să depășească «didacticul» prin trecerea de la compoziția școlară la articol și să stimuleze talentul literar al elevilor, fiind, alături de Revista literară a Liceului Sf. Sava, una dintre cele mai bune publicații școlare. (...)” – I. Hangiu, *Dicționar al presei literare românești* (1790-1982), București, Editura Științifică și Enciclopedică, 1987, p.374

Vlăstarul

Revista liceului Spiru Haret

ANUL XX

Nr. 1-2

DECEMBRIE 1943

DE ZIUA LUI SPIRU C. HARET

Se întâmplă foarte deseori ca cei contemporani să nu cinstească cum se cuvine pe câte unul din vremea lor, care se ridică mult—într'un fel sau altul — peste ei, cucerind gloria la care aceştia râvnesc sau punându-i în umbră. Şi se întâmplă ca şi următorimea să întârzie uneori în a recunoaşte, după vrednicie, meritele înaintaşilor. Dar oricât de duşmănoasă ar fi firea omului şi oricât de ingrată următorimea, totuş vrednicia celui ales se impune şi inspiră contemporanilor când respect, când teamă, iar pe urmaşi îi îndeamnă şi-i sileşte la o cinstitie, pe care aceştia încep s'o dea din toată inima.

Spiru C. Haret, în trecerea lui pe pământ n'a făcut excepţie dela soarta hărăzită de destin fiinţelor alese. Profesorul Haret şi autorul mecanicii sociale s'a bucurat dintru început de respectul elevilor şi al oamenilor cari i-au preţuit calităţile de pedagog şi de om de ştiinţă. Omul politic Ha-

ret a avut însă de învins bănueli şi acuzaţii cari i se adresau până şi de oameni ai partidului său nu

numai de adversarii politici. Atât de mult le era teamă unora ca nu cumva prestigiul lui Haret să atragă prea mult spre el, şi numai spre el, atenţiunea respectuoasă a tuturor.

Fără să se lase tulburat nici de preţuirea plină de devotament a unora şi nici de piedecile aruncate în cale de duşmănia altora Haret şi-a văzut de drum, căutând să ajungă cât mai iute şi mai sigur la realizarea aceluia echilibru social, pe seama contemporanilor şi a viitorimii, care echilibru constituia centrul pre-

ocupărilor lui Haret şi care era făuritorul concepţiei lui politice.

Haret făcea o analogie între mecanică şi între viaţa societăţii. Îşi da seama că şi societatea ca şi mecanica se conduce după anumite legi, dar recunoaşte cu melancolie cât de departe este ştiinţa

CONCURSUL NAȚIONAL DE MATEMATICĂ „LAURENȚIU PANAITOPOL”

Pe data de 14 noiembrie 2015, a avut loc a opta ediție a Concursului Național de Matematică „Laurențiu Panaitopol”, organizat de Colegiul Național „Spiru Haret” din București, prin aportul profesorului Alexandru

Constantinescu, cu sprijinul: S.S.M.R. (prof. dr. Radu Gologan – președinte S.S.M.R. și prof. dr. Doru Ștefănescu – vicepreședinte), M.E.C.S. (profesor Dan Grigorescu), I.S.M.B. (prof. Diana Melnic, Daiana Azamfirei, Vlad Dringeanu), C.C.D (profesor Gabriel Vrînceanu).

Concursul se adresează elevilor claselor VI – XII și componentilor Lotului olimpic lărgit

(probă tip O.I.M.) și se organizează în baza proiectului înaintat spre M.E.N. și aprobat prin nota M.E.N. nr 59904/01.10.2012, fiind inclus în calendarul concursurilor naționale ale Ministerului.

Întreaga logistică pentru organizarea și desfășurarea probei de concurs, cât și toate cheltuielile asociate bunei organizări a activităților, s-au făcut în baza unui buget de 5000 ron, susținut de Asociația A.P.P.A. a Colegiului Național „Spiru Haret”, din sponsorizările atrase de doamna E. Panaitopol și de Alexandru Constantinescu.

În plus, dna. E. Panaitopol a sponsorizat premiile I de la fiecare clasă/secțiune cu suma de 100 euro/premiu, lucru pe care îl face an de an, începând cu prima ediție din 2008. Activitățile propriu-zise s-au desfășurat prin voluntariat: organizatori, propunători de subiecte, asistenți, evaluatori, informaticieni.

Concursul este, de la prima ediție, fără taxă de participare. Ediția de anul acesta e reunit 502 elevi participanți provenind din școli și licee din București și din alte 15 județe ale țării, după cum urmează: Argeș (Pitești), Brașov, Călărași, Constanța (Constanța, Năvodari), Dâmbovița (Târgoviște, Găești), Dolj (Craiova), Giurgiu, Ialomița (Slobozia), Ilfov (Măgurele), Iași, Olt (Slatina, Caracal), Prahova (Ploiești, Breaza, Câmpina), Râmnicu Vâlcea, Teleorman (Alexandria). Din afara orașului gazdă au fost prezenți 164 de concurenți, o mică parte dintre aceștia fiind cazați la Colegiul Tehnologic „Iuliu Maniu”. Au fost implicate 36 de cadre didactice și 12 studenți de la Facultatea de Matematică, la asistență; 49 profesori evaluatori și 6 profesori evaluatori la proba de tip O.I.M. Comisia de elaborare a subiectelor a fost coordonată de domnii Mihai Băluță (Colegiul Național „Mihai Viteazul”), Mircea Fianu (Școala Gimnazială „Tudor Arghezi”) și domnul Radu Gologan (S.S.M.R.).

Din cele patru probleme propuse spre rezolvare, una este selectată de regulă, din *Gazeta Matematică* a S.S.M.R., revistă care se adresează învățământului matematic preuniversitar. Această revistă este cea mai veche revistă de cultură cu apariție neîntreruptă, din anul 1895 până în zilele noastre.

Revenind la statisticile concursului, vom evidenția în tabelul alăturat câștigătorii din acest an (**TOTAL PARTICIPANȚI: 502**):

Clasa/ secțiunea	Număr participanți	Premiul I	Premiul II	Premiul III
a VI-a	126	ALBU MATEI (Școala Gimnazială nr. 97)	DAN PATRIK (C.N.I. „Tudor Vianu“)	POPESCU IOANA (Liceul Teoretic Școala Europeană)
a VII-a	124	BABAN BOGDAN (C.N.I. „Tudor Vianu“)	TRAN BLACH NGUYEN (Liceul Internațional de Informatică București)	DONCIU MIRCEA, SIMION SEBASTIAN (Liceul Internațional de Informatică București) PUȘCAȘU RĂZVAN (Școala Gimnazială Spectrum, Constanța)
a VIII-a	63	MEMIS EDIS (Liceul Teoretic Traian, Constanța)	CHIRIȚĂ DENIS (Liceul Internațional de Informatică București)	TIMOFTE ALEXANDRA (C.N.I. „Tudor Vianu“)
a IX-a	61	STAICU ASTRID DIANA (C.N. „Sfântul Sava“)	ANDREI S. GABRIELA (Liceul Internațional de Informatică Constanța) CATARON ANDREI (C.N. „A. Șaguna”, Brașov) Mitu Miruna (C.N. I. „Tudor Vianu“)	_____
a X-a	48	BONIFATE TUDOR (C.N. „I.L. Caragiale”, Ploiești)	BĂRA ANDREI (Liceul Internațional de Informatică Constanța)	GHEORGHE ALINA (Colegiul Militar „D. Cantemir”, Breaza)
a XI-a	31	MANEA DRAGOȘ (C.N. „A. Șaguna”, Brașov)	GURITĂ VLADIMIR (C.N. „Frații Buzești”, Craiova)	IARU IOANA (Liceul Internațional de Informatică București) PĂTRAȘCU BOGDAN (C.N. „Frații Buzești”, Craiova)
a XII-a	10	STĂNIȘOR ȘTEFAN (Liceul Internațional de Informatică București)	COJOCARU SEBASTIAN (Liceul Internațional de Informatică București)	PANAITESCU-LIESS MICHAEL (C.N. „Gh. Șincai”, București) DUMITRU EMANUEL (C.N. „I. Văcărescu”, Târgoviște)
O.I.M.	39	AVĂDANEI OVIDIU (C.N. „Emil Racoviță”, Iași)	ILIANȚ THEODOR-MIHAI (Liceul Internațional de Informatică Constanța)	_____

Un colaborator asiduu și cu un talent matematic de excepție al acestei reviste a fost profesorul universitar doctor Laurențiu Panaitopol, un dascăl cu har, un matematician original cu o operă matematică consistentă și relevantă în mediul academic, un rezolvitor de probleme impecabil și un propunător de probleme unic în peisajul matematic românesc. În memoria lui, acest concurs îi poarta cu mândrie și recunoștință numele.

De remarcat prezența masivă a elevilor din provincie (164 de concurenți),

dintre care 47 de elevi au luat premii sau mențiuni.

În mod special, țin să mulțumesc aceloră din colectivul școlii: secretariat: Ciobanu Lucreția, Floroiu Megdonia; administrativ: Diaconu Vasilica, Stoica Liliana; departamentul I.T.: Stoica Mihaela, Drăgan Dragoș, Drăgan Raluca, Pioară Miruna și Ionuț Roman (absolventă a C.N.S.H.B. 2014, respectiv absolvent a C.N.S.H.B. 2015) pentru modul exemplar în care s-au implicat în derularea evenimentului (devenit deja tradiție).

Vreau să acord un gând frumos de mulțumire și prețuire elevilor voluntari de la clasele a X-a A și B, din cadrul colegiului nostru, care ne-au ajutat la demararea concursului în dimineața zilei de 14 noiembrie.

Nu în ultimul rând, mulțumesc următorilor colegi din catedra de matematică a C.N.S.H.B. pentru strădania și eficiența lor în organizarea și finalizarea concursului: Militaru Cristina, Șerban Steliana, Popescu Iolanda, Șerban Ileana și kolegei mele de generație, Stihii Anda.

S.C. „VLĂSTARUL“ S.R.L. și S.C. SKYLINE S.R.L.

FIRME DE EXERCİȚIU LA C.N.S.H.B.

Text: Emanuel Țepeș, Andrei Rădulescu (XII A)

Un imperativ al sistemului românesc de învățământ, la ora actuală, este acela de a se conforma trendului european: tineretul trebuie format în vederea unei integrări optime pe piața muncii. Astfel, a luat naștere o metodă eficientă care permite elevilor să conștientizeze dificultățile cu care se vor confrunta când se vor angaja în mediul privat: FIRMA DE EXERCİȚIU. Metoda nu e nouă, liceele cu profil economic aplicând-o de ani buni. Însă transferul ei la diverse discipline din liceele teoretice s-a dovedit extrem de utilă. Elevii de la profilul real sau uman au șansa de a experimenta activități specifice din cadrul unei firme, începând de la completarea actelor necesare procesului de selecție (CV, contract individual de muncă, scrisoare de intenție), până la efectuarea unor tranzacții, acte contabile (bon fiscal, facturi, contract de închiriere etc.).

În perioada martie-decembrie 2015, s-a desfășurat proiectul „IDEE pentru o societate bazată pe cunoaștere” (POSDRU/175/2.1/S/151627), implementat în două regiuni de dezvoltare: București-Ilfov și Sud-Vest Oltenia, respectiv municipiul București și județele Ilfov, Dolj, Gorj, Olt, Vâlcea, Mehedinți, în care elevii de liceu (clasa a XI-a) au avut parte de experiențe inedite de învățare, fiind implicați în crearea și dezvoltarea a 70 de firme de exercițiu. Organizatorii acestei acțiuni educative extrem de complexe au fost: Editura Sigma (domnul Boris Singer fiind o prezență mai mult decât activă în acest proiect), Institutul pentru dezvoltarea Evaluării în Educație (IDEE) și Asociația EXE (Expertiză pentru o Societate Bazată pe Cunoaștere).

Printre tinerii participanți s-au aflat și 28 de tineri din liceul nostru: jumătate au alcătuit echipa unei firme de exercițiu cu profil editorial - S.C. „Vlăstarul” S.R.L. (coordonați de domnii profesori Alexandru Constantinescu și Corina Buzoianu), iar cealaltă jumătate a înființat o agenție de turism: S.C. SkyLine Travel S.R.L.,

sub îndrumarea doamnelor profesoare Ileana Șerban și Iolanda Popescu (matematică).

Acțiunile din cadrul proiectului s-au desfășurat săptămânal (fiind completate, între altele: fișe de pontaj, rapoarte de activitate). Prima provocare majoră a fost în luna mai, când fiecare echipă a trebuit să realizeze, într-un timp record, produse specifice profilului firmei: o revistă, respectiv materiale publicitare în domeniul turismului. De asemenea, fiecare firmă și-a creat un site pentru a-și promova gama largă de servicii.

Punctul culminant l-a constituit, însă, participarea echipelor la Târgul Interregional al Firmelor de Exercițiu de la Straja (județul Hunedoara).

Plecarea a fost în zorii zilei de 9 august, cu autocarele. Drumul - obositor, însă frumusețea locurilor străbătute a făcut călătoria mai ușoară. Straja este o stațiune de poveste.

Am fost cazați în vile cochete, în care condițiile nu permiteau vreun reproș nici chiar celui mai mofturos turist. De cum am ajuns, a trebuit să lăsăm despachetarea pentru o oră târzie din noapte, deoarece erau programate fel de fel de activități.

Elevi și profesori, deopotrivă, au participat la diverse cursuri de formare, au lucrat în echipă, au amenajat standul publicitar, au întocmit contracte cu alte firme de exercițiu. Primele rezultate ale competiției de la Straja au fost afișate în seara zilei de 12 august, când a avut loc și prima festivitate de premiere, următoarea jurizare având loc în seara premergătoare plecării:

pe 16 august. S.C. „Vlăstarul” a câștigat mai multe premii: pentru cea mai interesantă promovare online, pentru cel mai interesant articol despre experiența din cadrul târgului interregional, pentru cel mai bun articol de prim-ajutor, pentru articolul despre bacalaureat.

Un moment emoționant l-a constituit surpriza pe care organizatorii i-au făcut-o elevului Emanuel Țepeș, a cărui zi de naștere a fost pe data de 12 august. Când să meargă să ridice premiul, de undeva, din spatele cortului, a apărut domnișoara Florentina Gancea (îndrumătorul nostru de proiect), însoțită de elevii de la firma de turism (XI B), cu un tort improvizat (niște brișe cu frișcă, adunate într-o farfurie, în care erau înfipite trei lumânări arzând) și toată lumea i-a cântat lui Emmy „La mulți ani!”.

Întorși de la Straja, elevii

s-au bucurat de cele câteva zile de vacanță rămasă, iar din septembrie s-a reluat munca la firme. În luna octombrie s-a lansat al doilea număr al revistei, respectiv au fost realizate alte materiale promoționale pentru firma de turism.

Pe site-ul proiectului: <http://idee-exe.ro/despre-proiect> există înregistrări video ale activităților din cadrul târgului, ale celor două festivități de premiere. De asemenea, poate fi consultat și *Catalogul firmelor de exercițiu*.

Acest proiect a fost unul deosebit de util pentru elevi, deoarece le-a furnizat asistență și consiliere profesională, i-a implicat în realizarea de activități cu caracter practic, în vederea orientării acestora în carieră și a inserției mai rapide pe piața muncii.

pe-un picior
de plai...

LA TÂRG

(fără oi și caii plecați)
Târgul inter-regional dedicat firmelor de
exercițiu
Straja, 2015

Andrei Rădulescu, Emanuel Țepeș (XII A)
Foto: Corina Buzoianu

(articolul a obținut Premiul I în cadrul
competiției de la Straja)

„Pe-un picior de plai“ -
Straja (după ce străbați
„o gură de rai“ -
Defileul Jiului), „iată
vin în cale“ multe (auto)
care cu elevi (nu... nu vrânceni,
nici ungureni sau moldoveni,
ci numai munteni). Pricina?
Vin cu toții să se măsoare:

*care-s mai învățați
și mai dezghețați,
neînregimentați
(în vreo turmă)
și grabnic însetați
de ce nu știți.
Ei se adunară*

*din zori
până-n seară,
într-un mare cort*
(nu de nuntă, nu de port, ci de
mult efort).

Nu vă speriați,
demonul creației nu m-a
chinuit mai mult de câteva
clipe, așa că voi continua într-o
notă prozaică. Riscând să mă
repet (nu însă fără folos), voi
începe prin a spune că, la Straja
(județul Hunedoara, lângă
Petroșani), în perioada 9-17
august 2015, a fost organizat

Târgul Inter-regional dedicat
firmelor de exercițiu, din
cadrul proiectului „IDEE
pentru o societate bazată
pe cunoaștere”. Acesta este
un proiect implementat în
două regiuni de dezvoltare:
București-Ilfov și Sud-Vest
Oltenia, respectiv: municipiul
București și județele Ilfov, Dolj,
Gorj, Olt, Vâlcea, Mehedinți, în
care elevi din clasa a XI-a vor
avea parte de experiențe inedite
de învățare, fiind implicați
în crearea și dezvoltarea a
70 de firme de exercițiu.

Pentru necunosători, o firmă de exercițiu se înființează asemenea unei firme reale (procedura fiind, pentru mine, una destul de stresantă), existând un manager general, un contabil, director de marketing, agenți de vânzări... într-un cuvânt: angajații.

Subsemnatul a completat un contract individual de muncă și o fișă a postului, fiind redactor în cadrul unei firme cu profil editorial intitulată (se putea altfel?!) S.C. „Vlăstarul” S.R.L. Mai trebuie să adaug că au existat două categorii de firme de exercițiu: cele ca a noastră (editurile) și agențiile de turism. Fiecare liceu a avut șansa de a se prezenta cu două astfel de firme (Colegiul Național „Spiru Haret” din București a fost reprezentat, pe lângă amintita firmă-editură, și de S.C. SkyLine S.R.L. - agenție de turism).

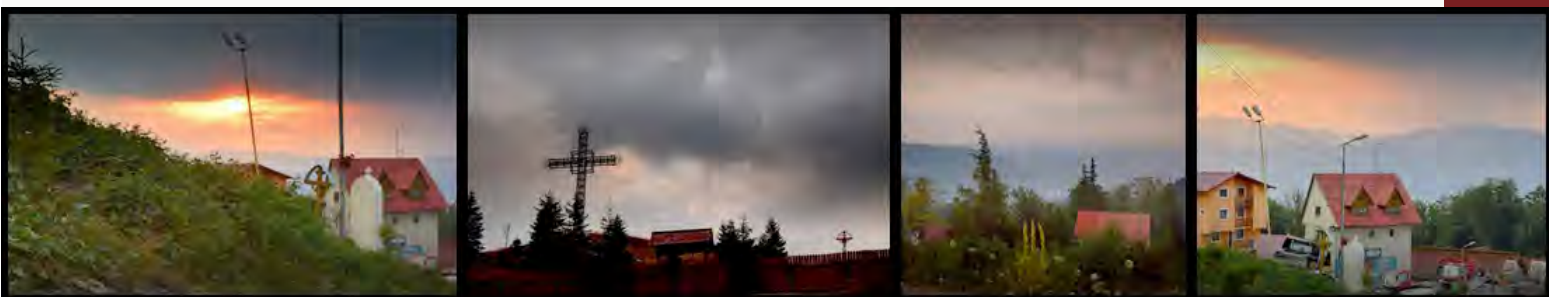
Ceea ce ne-a făcut de-a dreptul unici în cadrul Târgului inter-regional a fost intenția noastră de a promova

un brand cu o tradiție de 91 de ani (revista liceului: „Vlăstarul”) într-un context actual, adaptat unei societăți bazate pe cunoaștere. Cred că am răspuns, fără să ne fi propus în mod special aceasta, unui imperativ al vremurilor pe care le trăim: permanenta preocupare pentru inovare. Într-un interviu pe care ni l-a acordat în data de 11 august, domnul Boris Singer, director al Editurii Sigma (partener implicat în proiect), ne-a mărturisit: **„orice întemeiere a unei firme este un act de curaj. (...) Noi facem editura de 25 de ani. Cred că suntem cea mai veche firmă privată apărută după revoluție. În 12 iunie 1990 a fost semnat actul de înființare a editurii. Reușita mea a constat într-o permanentă inovare.”**

De cum am ajuns în tabără, a trebuit să trecem la treabă. Vă imaginați ce bucurie pe capul nostru să aflăm că, după opt ore de drum, trebuie să preluăm mapele cu documente și să ne prezentăm

la cortul expo pentru a lua în primire standul. A doua zi a fost una maraton, trebuind să fim prezenți la diverse activități, precum: amenajarea standului, jurizare și participare la diferite ateliere.

Cum era de așteptat, fiind o competiție între cele 70 de firme de exercițiu (35 dintre ele fiind edituri), nu a trebuit mult ca să apară disputele. Cea mai controversată activitate a fost prima etapă a jurizării, realizate de elevi. Deși fiecare avea în mapă un document în care erau precizate criteriile de evaluare, se pare că acestea au fost ignorate (cine a mai stat să citească, când se puteau face aprecieri și în funcție de harababura cromatică sau de juxtapunerea, uneori haotică și fără sens, a unor materiale. Rezultatul? Discuții, nemulțumiri, fețe părăsite de voioșia din prima zi...). Ei, dar la fel de repede cum s-au aprins, tot așa s-au stins când noaptea a preluat, ca un străjer, liniștea somnului nostru...

Urmărind evoluția evenimentelor și în altă direcție, trebuie să subliniez că nu credeam că aș fi în stare vreodată, apatic și certat cu vorba cum sunt, să discut mai mult de două minute pe o temă, darămite să mai fac și reclamă vreunei firme. Si uite că asta s-a întâmplat. Nu numai că m-am întrecut pe mine însumi vorbind despre S.C. „Vlăstarul” S.R.L. minute în șir, dar am și jurizat (aspect ce presupunea interacțiune cu elevii de la alte zeci de standuri).

Poate că, în afara exersării unor competențe de comunicare (de care mă consideram străin întru totul), un avantaj al participării la acest târg l-a reprezentat și participarea la ateliere (sau, ca să fiu în trend, la activități de... *team building*). Eu am fost repartizat, cum era și firesc, la o activitate de formare privind redactarea (unele aspecte mi-eră cunoscute, pe altele le-am aflat la fața locului). Cred, totuși, că aș fi jurizat mai pertinent dacă ordinea activităților era inversată: mai întâi formarea, apoi evaluarea.

Colegul meu de echipă, Emanuel Țepeș, a participat și el la un curs, însă în domeniul marketingului. Deh! Fizionomia lui ceva mai adaptată standardelor actuale de frumusețe (ochi albaștri, păr blond, tunsoare Johnny Bravo) îl recomandau pentru o astfel de muncă. Și, din câte am observat

(fără niciun fel de ranchiună, vă jur!), chiar se simte în largul lui când cineva îi observă, de preferat cu o sonoritate cât mai intensă, avantajele înfățișării. În sfârșit, nu despre asta voiam să vorbesc. I-am cerut și lui să scrie două rânduri despre experiența de la curs, deoarece l-am văzut, seara la masă, încântat de ce a aflat acolo. Adineauri am primit un mail de la el – cazați fiind în aceeași cameră (citindu-l, mi-a fost limpede că postura de păpușă Barbie nu-l mulțumește îndeajuns). Iată mesajul:

Oameni buni (ce vă ziceam?!), voi ați mai auzit vreodată de „marketing de gherilă”? Eu nu. Da’ nu-i bai, că m-au învățat ăștia de la workshop. Ei bine, de fiecare dată când ieși pe stradă, vrei, nu vrei, ești expus acestui tip de marketing. De la împărțit flyere pe stradă, până la o compoziție graffitti... orice firmă/brand își poate face reclamă în acest mod. Fără îndoială că unii au idei neconvenționale care, de cele mai multe ori, prind bine la oameni prin ironia lor.

La stand. Timpul petrecut aici se mișcă cu o încetineală copleșitoare, asta până vine cineva „în vizită” (poate din juriu, poate din curiozitate). Ideea e că, brusc, mă trezesc din visarea cu ochii deschiși și inițiez o conversație în care, poate, cu puțină ipocrizie (ei, dar nu trebuia s-o mai spui), fac

reclamă editurii mele și, implicit, revistei. De obicei, las o impresie bună asupra oaspeților mei (nu mai spune!), care pleacă bucuroși nu numai pentru că au văzut ceva frumos, dar și, poate, o spun fără modestie (ești sigur???), pentru că m-au cunoscut pe mine (evident, Emmy).

Am făcut cunoștință cu multe persoane în tabăra asta, de toate vârstele. Daria, de exemplu, are doar șase ani (asta da cucerire!), și mă cam ignoră când îi vorbesc (asta chiar e o ciudățenie), dar, când mă opresc, ar face orice doar ca să-i vorbesc din nou. (hi-hi-hi și ha-ha-ha).

No comment! Sau... ba nu! Poate că, într-un viitor nu foarte îndepărtat, perechea Rădulescu&Țepeș va reitera experiența Ilf&Petrov.

Plec de la acest târg cu sentimentul că trăiesc perioada liceului alături de o revistă cu tradiție, ce nu poate pași mai departe fără două ingrediente care au dus omenirea la ceea ce este astăzi: Originalitate și Inovație... (oi)

GEORGE LITARCZEK

întemeietorul școlii medicale de
anestezie din România

amintiri din perioada liceului

Foto: Corina Buzoianu

GEORGE LITARCZEK

continuare din numărul anterior

Este interesant de semnalat că și colegii noștri evrei se ridicau, dar, desigur, nu se închinau și nu cântau. Faptul era însă respectat de toată lumea. De altfel, relațiile dintre noi erau cordiale, chiar prietenești, și nu am avut de semnalat niciun fel de atitudini rasiste sau discriminatorii. În ce privește orele de religie, colegii de alte confesiuni nu participau, dar aduceau de la parohiile cultelor de care țineu o adevărată cu nota aferentă, așa că aveau notă la această materie. În toamna anului 1940, colegii evrei ne părăsesc, iar după examenul de capacitate am rămas o singură clasă cu 42 de elevi. Corpul didactic nu s-a schimbat, întrucât nu am avut profesori evrei. Cum din septembrie 1940 până în ianuarie 1941 a fost la conducerea țării partidul „Totul pentru Țară”, și generalul Antonescu, ar fi fost de așteptat o politizare a vieții școlare, ceea ce nu s-a produs, cel puțin la Liceul „Spiru Haret”. Foarte puțini membri ai corpului didactic sau elevi au făcut parte din acel partid. La noi în clasă am avut doi colegi, un profesor și un

pedagog. Restul clasei am rămas departe de activitățile politice ale vremii și ne-am văzut de carte.

În ce privește uniforme școlare, au dispărut, fiecare se îmbrăca cum putea și cum voia. În schimb, se făcea carte serioasă, materiile erau foarte variate și ofereau un spectru larg asupra cunoștințelor de bază necesare unui viitor student la facultate și unui intelectual. Între noi, elevii, era o emulație și ne întreceam să etalăm cât mai multe și amănunțite cunoștințe. Eu consider că am obținut în liceu, și mai ales în cursul superior, o gamă largă de cunoștințe, bine structurate, care, ulterior, mi-au servit foarte mult în exercitarea profesiei. Am rămas cu o amintire foarte plăcută din viața mea de liceu. Am făcut de toate, și învățătură serioasă, și sport, și activități culturale, mai ales audii de concert și dansuri populare. Aici trebuie să-mi exprim recunoștința față de colegul meu, Costel Melinte, ai cărui părinți aveau în abonament o loje la Ateneul Român. Costel ne invita destul de frecvent la concertele duminicale.

EU

Viața mea

Cum am trecut prin

2 secole

2 milenii

**și cel puțin 4 regimuri
politice.**

Capitolul 3

LICEUL: 1936-1944

Tot în cursul superior, vara, în vacanța care dura două luni și jumătate, de la 25 iunie până în 15 septembrie, în afara lunii de concediu propriu-zis în care plecam din București, tatăl meu m-a dus la clinica în care lucra, clinica medicală a spitalului Colentina de sub conducerea prof. N. G. Lupu, unde era profesor agregat, și m-a pus să activez în diverse laboratoare ale spitalului. Astfel, am lucrat în laboratorul de biochimie și am învățat de la dr. Comănescu o serie de tehnici de analize biochimice gravimetrice, fotocolorimetrice, titrimetrice. La anatomie patologică am învățat o serie de tehnici de preparare a pieselor și am făcut microscopie. În laboratorul de gaze am învățat tehnici de gazometrie, pe care am avut ocazia să le utilizez mai târziu, în laboratorul de exploratii funcționale, înființat în clinica chirurgicală de la Colțea. Apoi, în laboratorul de bacteriologie-hematologie, unde șef era mama mea, Stella Litarczek, mi-a apropiat tehnici și cunoștințe de bază ca numărătoare celulară, formule leucocitare, frotiuri cu produse patologice, colorare și identificare de germeni. Cele trei vacanțe din cursul superior, clasele a V-a, a VI-a și a VII-a, le-am utilizat însușindu-mi niște informații pe

Fotografie din arhiva personală

*Câțiva colegi, Melinte și Dimitrescu
încadrând pe Simona Dimitrescu, sora lui
Radu. În uniforme de străjeri*

Fotografie din arhiva personală

***Ridicarea drapelului în curtea
liceului. Se vede sala de sport.
1938***

care apoi am avut ocazia să le aplic în activitatea mea clinică în spitalele în care am lucrat ca medic. Așa am organizat, în cadrul secțiilor de reanimare (terapie-intensivă) din spitalele Fundeni și Elias, câte un laborator de urgență, care a permis precizarea rapidă a diagnosticului bolnavilor internați de urgență.

Și acum profesorii. Nu îmi aduc aminte de toți, dar știu că nu am avut profesori proști. Desigur, erau unii mai simpatici, care te captivau și la ale căror lecții participai cu plăcere, aveai senzația că, de fapt, te distrezi, îți satisfăceau curiozitatea în domenii al căror orizont ți-l deschideau. Desigur, au fost și profesori care nu știau să se apropie de interesul nostru, care-și țineau lecția în timp ce în clasă se purtau discuții între elevi în afara subiectului, uneori până la nivel de hărmălaie, asta mai ales la unele materii considerate „minore“, neimportante sau neinteresante ca: muzica, religia, desenul, unde profesorii, cu toate că erau profesioniști distinși în meseria lor și încercau să ne arate partea interesantă și importantă a materiei, nu reușeau să se impună. Așa era domnul Magiari, care ținea clasa în mână

și-ți mai freca uechile dacă făceai gălăgie. Era, concomitent, și bariton la operă și conducătorul corul liceului în care am cântat și eu ca tenor. Tot muzică preda și un domn foarte fin și politicos profesorul Palade, care era infirm. Profesional, era foarte bun, dar nu stăpânea clasa deloc. Făceam teorie și solfegii și pot spune că am rămas cu capacitatea de a citi note ale unor cântece mai simple. Am încercat să cânt și la acordeon, dar nu a fost o reușită. În orice caz, orele de muzică îmi plăceau, mai ales că mai frecventam din când în când și sălile de concerte. Astfel, am ascultat soliști și dirijori renumiți, români și străini. Plăcerea de a asculta muzică mi s-a accentuat în momentul în care mi-am construit primul aparat de radio cu galenă, care a fost urmat de altele cu lămpi și, în final, de un Philips *Philetta* cu 3 lungimi de undă. Toata viața mea am lucrat, învățat pentru examene, scris, pregătit cursuri numai pe fundal muzical.

Directorul liceului, între anii 1936-1942, a fost domnul FOCȘA, profesor de matematică, pe care l-am avut ca profesor în clasele a V-a și a VI-a. Era de lângă Alexandria, unde avea și o mică moșie. A

decedat în 1942 și a fost îngropat acolo. Elevii claselor care l-au avut profesor au participat la ceremoniile respective. A fost un bun profesor de matematică, serios, bun în explicații, dar nu extrem de exigent, parcă a intuit că nu toți elevii pot performa la această materie. Eu, de la profesorii de matematică, am învățat și ceea ce se cerea, adică algoritmi de calcul, dar, în special, elementele de logică, ce ne erau servite ca probleme de rezolvat mai ales la temele pentru acasă și la demonstrațiile în clasă, unde acționa creierul colectiv.

Subdirector era un profesor de limba română, Gheorghe Șerban, un ardelean din Lisa (Făgăraș), caracter tipic regiunii: era autoritar, cerea disciplină, dar predă lecții foarte frumoase. Am făcut cu el în toate clasele cursului superior, părăsind gramatica și studiind literatură română și universală. Aceasta din urmă se mai completa la orele de franceză și de germană cu zonele literare respective, așa că am avut la sfârșitul liceului un inventar mare de cărți citite, multe dintre ele comentate în clasă. Consecința a fost că aveam acasă o mare bibliotecă de literatură clasică românească și internațională, pe care, în urmă cu puțin timp,

am donat-o unei biblioteci școlare din Soroca. Pe domnul Șerban l-am avut numai în cursul superior.

Secretar al liceului a fost, în toți cei opt ani, Costică Dobrescu, zis „Chioru“, un om foarte simpatic și prietenos, care încerca să atenueze de multe ori mustrările sau pedepsele aplicate unor elevi de către director sau subdirector. Ne-am reîntâlnit de multe ori la reuniunile aniversare, la care mai veneau și profesori din cei ce supraviețuiseră. În 1984, la 40 de ani de la absolvire nu a venit decât domnul Dobrescu.“ (*va continua*)

Fotografie din arhiva personală:
În cursul inferior de liceu, în uniformă de străjeri (probabil 1938). Cu profesorul Tănăsescu (Șt. Naturale) și pedagog Dumitrescu

De vorbă cu domnul academician

SOLOMON MARCUS

„Într-o revistă școlară ar trebui, în primul rând, să se audă
VOCEA AUTENTICĂ A ELEVILOR“

Interviu realizat de Emanuel Țepeș, Andrei Rădulescu (XII A)
și prof. Alexandru Constantinescu

Foto: Corina Buzoianu, wikipedia

În perioada 9-13 august 2015, ne aflam la Straja, o localitate din județul Hunedoara, situată la 1445 metri altitudine, unde a fost organizat Târgul Inter-regional al Firmelor de Exercițiu din cadrul proiectului „IDEE – O societate bazată pe cunoaștere“.

11 august. Canicula toropise România (cel puțin așa arătau știrile meteo din fiecare seară), dar, la Straja, vara se purta cu decență (temperatura aerului nu depășea 30° C în toiuul zilei). Unde mai pui că nopțile erau chiar reci. În ziua cu pricina, în jurul orelor 18.00, ne îndreptam spre hotelul unde avea să-l întâlnim pe domnul academician Solomon Marcus.

Ajunși acolo, am urcat câteva trepte spre terasa de la etajul I al hotelului. Zidurile caselor împărțeau lumina portocalie a soarelui de seară cu umbrele întunecate ale clădirilor de vizavi. Ni s-a spus să așteptăm câteva minute. Între timp, un medic și o asistentă au pătruns în clădire (am aflat ulterior că domnul academician suferise un accident în seara precedentă, având nevoie de îngrijire). Am coborât (mai exista o terasă și la parter) și pe care n-am fi bănuț-o în ruptul capului.

SOLOMON MARCUS (n. 1 martie 1925, Bacău) este matematician român, membru titular (2001) al Academiei Române. Deși domeniul principal al cercetărilor sale a fost analiza matematică, matematica și lingvistica computațională, a publicat numeroase cărți și articole pe diferite subiecte culturale, din poetică, lingvistică, semiotică, filosofie, sau istoria științei și a educației. A scris numeroase studii interdisciplinare ce privesc utilizarea matematicii în lingvistică, în analiza teatrală, în științele naturale și sociale. Cărțile sale au fost traduse în multe țări ale lumii. A publicat peste 50 de volume în România, traduse ulterior în mai multe limbi din Europa și nu numai, și aproximativ 400 de articole în reviste științifice sau de specialitate. Opera sa a fost citată de peste 1.000 de autori. Amintim doar câteva titluri: *Lingvistică matematică. Modele matematice în lingvistică* (1963), *Analiză matematică* (1962, în colaborare cu Miron Nicolescu și Nicolae Dinculeanu), *Limbaj, logică, filosofie* (1968), *Introduction mathématique a la linguistique structurale* (Paris, 1967), *Poetica matematică* (1970), *Semiotica folclorului. Abordare lingvistico-matematică* (1975, coautor), *Semne despre semne* (1979), *Semiotica matematică a artelor vizuale* (1982, coordonator și coautor). SURSA: https://ro.wikipedia.org/wiki/Solomon_Marcus

Alexandru Constantinescu: Ce ne puteți spune despre curricula școlară interbelică?

Solomon Marcus: Și atunci a existat o tendință de a umfla, dar mult mai moderată decât acum. În primul rând, pe vremea aceea era mult mai puțină materie, iar școala (liceul) nu era o instituție populară, ca acum.

A.C.: (aprobând) Exact!

S.M.: Liceele de stat erau instituții nu populare, ci elitare. Cei care reușeau la examenul de admitere la liceu aveau

numele publicat în presă. Totul era altfel.

A.C.: Ce materii v-au format? Matematica, poate? Cum arăta matematica pe atunci?

S.M.: Problema este următoarea: atunci când ești elev, nu-ți dai seama de păcatele curriculei. Eu mi-am dat seama după aceea. În general, noi înțelegem lucrurile nu atunci când le trăim, ci atunci când ne amintim de ele. E natural să fie așa, pentru că elevii nu au cum să știe ce e

matematica, nu au cum să-și dea seama că lipsesc aspecte foarte spectaculoase și sunt prezente lucruri nepotrivite. (*Către mine și Emanuel*) Voi sunteți victime ale unor decizii lipsite de inteligență. Dar există totuși o soluție, pentru că dumneavoastră aveți o armă, pe care unii elevi o folosesc: când constatați că niște lucruri nu sunt nici interesante, nici utile, nici frumoase, aveți dreptul (pe care-l folosiți, din păcate, prea puțin) de a cere profesorului să motiveze, să explice care este interesul de a învăța aceste lucruri (care sunt în manual și pe care vi le cere). Astfel, veți putea înțelege de ce merită ele efortul vostru. Cunosc elevi care procedează astfel, dar acțiunea aceasta este izolată. Dacă profesorii nu simt presiunea elevilor mai luminați, care să-și manifeste dorința de a învăța în mod selectiv (nu orice), nu se schimbă nimic. E ca și cum ai mânca orice ți se pune în farfurie. Nu, eu vreau să mănânc ce îmi place și ce știu că e hrănitor. Problema este aici: școala vă cere să investiți un anumit efort și dumneavoastră aveți dreptul (aș spune chiar obligația) să cereți să vi se motiveze ce justifică acel efort.

Emanuel Țepeș: Ce personalități culturale v-au influențat în formare?

S.M.: Ei, vezi ce interesant? Despre acest aspect mi-am dat seama, în mare măsură, nu atunci, ci ulterior. Bine, eu prezint o situație specială. De pildă, profesorii din școală au fost simpatici, alții onești, dar niciunul nu m-a marcat. Abia cei de la Universitate și-au pus amprenta asupra formării mele: Grigore Moisil, Miron Nicolescu, Gh.Vrînceanu, S. Stoilov. M-au marcat și unii (pe care nu i-am cunoscut ca persoane fizice) prin lecturile pe care mi le-au furnizat. În afară de unii dintre profesorii mei, m-au impresionat câțiva dintre profesorii profesorilor mei prin lecturile lor. Spre exemplu, Dimitrie Pompei nu mi-a fost profesor, dar, studiindu-i opera, m-a cucerit. Și alții au fost în situația aceasta; au fost studii care au început să mă marcheze puternic la 40 de ani, altele la

60 de ani. Este un proces într-o dinamică permanentă.

A.C.: Cum a evoluat/involuat învățământul în perioada comunistă?

S.M.: În acea perioadă s-au întâmplat lucruri amestecate. Un avantaj l-a constituit faptul că alegerile pe care le puteam face erau mult mai puține, mai restrânse, mai sărace decât cele de azi: călătorii în străinătate aproape deloc, mass-media aproape zero, internetul încă nu apăruse, cinematografia – săracă și ea... Și atunci, ce ne rămânea? Doar să studiem (cei care aveam o anumită sete de cultură) din cărțile pe care le aveam la dispoziție, să ne dedicăm cercetării. Ei, după 1989 ce s-a întâmplat? Perioada post-decembristă a

Vocea care se aude în aceste reviste ar trebui să fie semnificativă, să nu se consume în aspecte derizorii.

funcționat ca o punere la încercare. Unii dintre cei care, până atunci, făceau cercetare, descoperind noi alegeri, s-au îndreptat spre alte domenii. Chiar dacă, mulți dintre ei erau inteligenți, în alte acțiuni au investit experiența și inteligența câștigate în studiu. Gândirea matematică (cultura, în general), dacă e asimilată în substanța ei, poate fi valorificată în foarte multe feluri. Și unii au făcut-o. Un exemplu îl aveți aici (arătând spre domnul Boris Singer, care era de față). Un altul, dintr-o promoție care a fost acum sărbătorită, împlinind treizeci de ani, a cărui carte a fost lansată recent la Bookfest: Marea spovedanie: Cristian Sima. A fost un absolvent de matematică foarte bun, care a făcut și cercetare și a investit gândirea matematică în a înțelege fenomenele financiare, ajungând unul dintre cei mai pricepuți finanțiști ai României. De altfel, el a făcut parte din Consiliul de administrație al Bursei de Valori din București, iar apoi a fost numit director al Bursei din Sibiu (2012).

Dintre absolvenții de acum treizeci de ani, mulți nu lucrează în domeniul pentru care i-a pregătit facultatea. Ceea ce nu înseamnă că facultatea nu le-a folosit. Toată problema este să alegi din ce înveți nu partea de suprafață (nume, procedee) ci ceea ce se ascunde acolo: anumite înțelepciuni, moduri de gândire.

A.C.: Ce trebuia făcut imediat după 1989 pentru schimbarea paradigmei educaționale?

S.M.: Imediat după 1989 au fost trei provocări, trei pariuri care trebuia câștigate și nu a fost câștigat niciunul.

În primul rând, a apărut libertatea, pentru prima oară, după aproape cincizeci și unu de ani de dictatură. Dintr-o dată, oamenii s-au trezit într-o libertate pentru care nu aveau niciun antrenament. Au existat doi poli între care se putea naviga: democrația, libertatea înțeleasă cum trebuie, și libertatea înțeleasă anarhic, care duce, în final, la dictatură. Există, și acum, multe elemente anarhice în viața socială a României. Spre exemplu, libertatea de exprimare înțeleasă eronat; oamenii, în mod necontrolat, vorbesc tot ce le trece prin cap. Acționează, lovesc, dau frâu liber violenței de toate felurile. Aceasta a fost prima provocare.

A doua provocare vine din istorie: cum să te orientezi între tradiție și înnoire. Încă din secolul al XIX-lea, Titu Maiorescu, când a lansat societatea Junimea, a spus că noi trăim puternic în tradiție. Însă tradițiile ne subjugă în așa măsură, încât includem în tradiție și cele mai idioate superstiții. Nu echilibrăm tradiția prin suficientă înnoire.

Și a treia provocare, legată de a doua, are în vedere faptul că nu echilibrăm orientarea spre local cu orientarea spre universal. Sunt unii care se întreabă: integrarea în Uniunea Europeană înseamnă a renunța la a mai fi români? E vorba, așadar, despre o incapacitate de conciliere, pentru că este evident că lipsește educația trăirii în societatea globală (globalizare economică, financiară, politică, comunicațională, informațională, culturală, a științei). Voi nu sunteți învățați modul în care se trăiește în această societate globală, aspect puternic conectat cu inteligența a internetului. Dumneavoastră, în cel mai bun caz, folosiți internetul pentru diverse rețele de socializare sau în tot felul de jocuri triviale, dar nu-l folosiți aproape deloc în a-l conecta cu educația voastră de carte și a stabili conexiuni, prin introducerea unor cuvinte cheie, pentru stabilirea de conexiuni.

A.C.: Ce ar trebui să însemne o revistă școlară?

S.M.: Eu urmăresc revistele școlare de zeci de ani. Nu sunt ce ar trebui să fie. Revistele pe care le-am cules aici, la acest târg, când m-am plimbat printre standuri, chiar de la licee de mare răsunet, cum ar fi revista „Vlăstarul“, sunt pline de infracțiuni de limbă română (*arătând spre articolul lui David A. Marin din nr.2/2015*).

A.C.: Da, știu articolul și cunosc elevul (e din clasa a IX-a). Este talentat, se ocupă de filme, de arta cinematografică, în general, se exprimă cam frust, dar nu i-am cenzurat exprimarea, pentru că ideile are și transmite câteva mesaje. Spuneți-mi ce trebuie făcut.

S.M.: Să știți un lucru. Greșelile de limbă ascund, de cele mai multe ori, erori de logică și evidențiază dezordinea care există în capul respectivului. Într-o revistă școlară ar trebui, în primul rând, să se audă vocea lor, autentică, pentru că, în mare măsură, în revistele școlare nu se aude atât vocea elevilor, cât vorbesc alții prin ei. Imaginați-vă că am găsit reviste școlare în care erau preluate, din tot felul de almanahuri de pe vremuri, anecdote cu soacre. Ce să caute, în preocupările unor adolescenți, anecdote cu soacre?

Nu știu câți dintre dumneavoastră au aflat că, de câțiva ani, există Consiliul Național al Elevilor. Acum o lună, am fost invitat la Buzău, la adunarea extraordinară a acestui Consiliu, unde a fost publicată o broșură. Pe coperta acesteia era chiar acest slogan: „Azi vorbim noi!”. Și știți cum vorbesc ei în acea broșură? În primul rând, toate aprecierile despre școală sunt la modul general. Niciuna nu exemplifică. De pildă, niciun elev nu-și declină identitatea. Toate sunt semnate în felul următor: „Ionel, Buzău, 16 ani”.

A.C.: Și altceva? Căror altor imperative ar trebui să răspundă revistele școlare?

S.M.: Vocea care se aude în aceste reviste ar trebui să fie semnificativă, să nu se consume în aspecte derizorii. Există și un alt pericol. La vârsta dumneavoastră, există riscul de a vă canaliza energia în direcții care nu merită. Aici e vorba de a educa discernământul. Un copil, la patru ani, nu are discernământ; el își repartizează curiozitatea, în mod egal, la tot ce întâlnește. Marea problemă a educației este să educe discernământul. Reușește cu unii... însă doar parțial.

A.C.: Cum apreciați proiectul firmelor de exercițiu, dezvoltat de domnul Boris Singer?

S.M.: Proiectul e foarte frumos, dar nu trebuie să ne îmbătăm cu apă rece. El trebuie activat și folosit critic. Să nu rămânem la slogane. Aceasta este una din bolile societății românești: slogane fără acoperire pe teren.

E.Ț.: Ce ați recomanda tinerilor de azi în dezvoltarea lor personală?

S.M.: Ooo, aici sunt foarte prudent. Trebuie să adoptăm axiome noi. Au existat vremuri când dinamica vieții sociale nu era atât de trepidantă ca acum, viața avea o relativă stabilitate, iar părintele putea decide viitorul profesional al copilului (spre exemplu, să se orienteze spre meseria practică de el). Astăzi a intrat în funcțiune o axiomă nouă: noi nu avem o reprezentare clară a profesiilor care vor fi cerute de societate peste zece ani. Morala este următoarea: în mintea adolescenților de azi lucrurile se aranjează altfel decât se aranjau la în mintea noastră când eram de vârsta lor. Așadar, nu mai funcționează (cum a funcționat multă vreme) ideea că eu ofer copilului meu o educație care să-i permită să-mi repete comportamentul.

A.C.: Și ce trebuie făcut?

S.M.: Nu e suficientă educarea deprinderilor deja experimentate, ci trebuie educate gândirea și comportamentul capabile de inițiativă, de a se descurca în situații noi. Este exact ceea ce nu face școala.

Boris Singer: Aș avea și eu o întrebare privind educația. Observăm că se dezechilibrează balanța dintre tradiție și inovație. Dacă acceptăm că inovația trebuie să pătrundă (și pătrunde) prin noi produse cât mai mult în viața noastră, trebuie să accentuăm mult și tradiția. Aceasta revine și în definirea noțiunii de român.

S.M.: Ca să ne lămurim, trebuie să trecem de la generalități la bani mărunți. Astfel, în societatea românească, sunt băgate în aceeași oală tradiții de mare semnificație culturală cu cele mai idioate superstiții (spre exemplu: dacă prima ființă care trece pragul casei tale, după cutare sărbătoare, e o femeie nemăritată, o să-ți meargă rău tot anul). Se creează confuzie. Și atunci, problema este să adoptăm o atitudine critică față de tradiție. E treaba școlii și a educației.

A.C.: O ultimă întrebare: sunteți născut în același an cu prof. Dinculeanu. Ce mai știți despre dumnealui?¹

S.M.: Sunt cu el în corespondență cotidiană. Dacă merg cu dumneavoastră la laptopul din cameră, o să vedeți mesajele pe care mi le-a trimis azi.

A.C.: Foarte frumos. Noi vă mulțumim mult.

¹ NICOLAE DINCULEANU (n. 26 februarie 1925, Padea, Dolj) este un matematician american de origine română, membru de onoare al Academiei Române (din 2003). Profesor universitar la București și la Gainesville (Florida), are contribuții importante în analiza matematică, teoria măsurii și integrării, teoria ergodică, spații de funcții, procese stochastice. (sursa: wikipedia)

Jurnal de călătorie

august, 2015

prof. Monica Fluțar

Sunt la poalele Pirineilor și mă gândesc că, în urmă cu doi ani, o carte m-a făcut să visez la ceea ce trăiesc acum. *Jurnalul unui mag*, scrisă de Paulo Coelho, m-a captivat și mi-a deschis apetitul în același timp pentru provocări; sau poate că el exista deja, trebuia să aibă doar o motivație.

Mai târziu voi întâlni tineri care și-au găsit motivația interioară pornită din nevoia de a găsi propria cale în viață, sau bătrâni care nu vor decât să aducă un sens vieții lor, spre final mulțumind divinității pentru toate câte le-au avut și le-au trăit. Unii recunosc deschis motivul și-l spun fără ocolișuri, alții sunt mai reticenți și doar sugerează un răspuns. Oricum ar fi, tineri sau bătrâni, pelerinii merită respect și apreciere pentru efortul și tenacitatea lor în drumul spre Santiago de Compostela.

După cum am aflat în cartea lui Coelho, „creștinismul primului mileniu a cunoscut un drum de pelerinaj care ducea la rămășițele pământești ale Sfântului Apostol Iacob (Santiago) îngropate într-un loc din Peninsula Iberică unde, într-o noapte, un păstor a văzut o stea strălucitoare pe un câmp pustiu. Locul a devenit cunoscut sub numele de Compostela (Câmpul Stelei)“. Apoi a apărut un oraș care avea să atragă pelerini din lumea întreagă. Până în zilele noastre, scoica a rămas simbolul pelerinilor, este purtat ca atare pe întregul drum și călăuzește calea lor prin munți, prin văi, dealuri, sate sau orașe. 790 de kilometri separă orașul francez Saint Jean Pied-du-Port de Santiago de Compostela din Spania. Calea urmată azi de pelerini este aceeași cu drumul medieval străbătut de Carol cel Mare sau Sf. Francisc de Assisi. Astăzi se observă o grijă deosebită pentru acest pelerinaj, prin construirea unor locuri speciale de cazare, numite Auberge/ Albergue, cu prețuri accesibile oricărui pelerin și condiții decente pentru odihnă și masă. La început, pentru noi a fost o ciudățenie: la intrare în Auberge, ești rugat să-ți lași încălțările, iar dimineața până la ora 8 trebuia să părăsești refugiul. Mai târziu am înțeles rostul acestor imperioase reguli care, până la urmă, relevă organizarea administrativă extrem de detaliată.

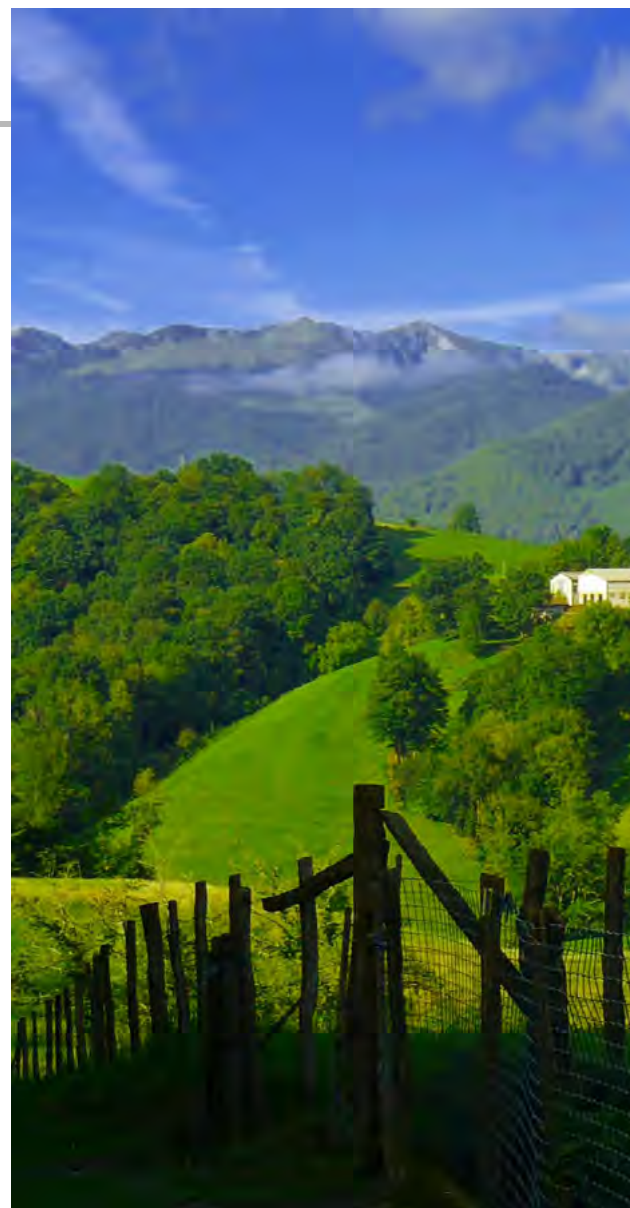

Foto: Monica Fluțar

„SAINT JEAN PIED-DU-PORT ESTE PUNCTUL DE ÎNCEPUT AL TRASEULUI MEDIEVAL“

Au fost suficiente elemente care mi-au trezit curiozitatea și am început să caut mai multe și mai multe informații... oameni care au parcurs acest drum și au descris cu lux de amănunte ce probleme au întâmpinat, cum le-au rezolvat și cum ar fi mai bine de făcut întreg traseul; împărțit judicios pe zile, nu mai puțin de 15 km într-o zi și nu mai mult de 28 de km, cu minim de bagaj foarte bine gândit înainte.

Sigur, este important să poți învăța din experiența altora, dar cu siguranță experiența ta e cea mai importantă. Așa se face că nu la mult timp am constatat că eu și însoțitorul meu aveam printre cele mai grele rucsacuri din câte am văzut. Nu e ușor lucru să urci pante abrupte, să cobori și nici chiar să mergi pe drum drept după ce parcurgi 15-20 de km cu rucsacul în spinare...

Am pomenit mai sus de Saint Jean Pied-du-Port. Practic este punctul de început al traseului vechi, medieval însă în zilele noastre în acest punct converg mai multe trasee în sud-vestul Franței, unele începând de la Saint-Palais, altele de la Lourdes. Și pentru că plecarea noastră era programată la mijlocul lui august, am hotărât, nu întâmplător, să pornim din Lourdes. O mare sărbătoare a creștinătății (15 august) se cuvenea să fie onorată într-unul din cele mai mari locuri de pelerinaj din lume, evident de altfel prin mulțimea credincioșilor negri africani (extraordinar de numeroși), indieni, pakistanezi și din păcate, mai puțin europeni.

Care să fie explicația pentru această aglomerare umană într-un du-te-vino neîntrerupt de dimineața până seara în orașelul care până acum 157 de ani era complet necunoscut? La 11 februarie 1858,

Bernadette Soubirous, o fetiță săracă în vârstă de 14 ani a plecat să adune vreascuri împreună cu sora ei și o prietenă, în apropiere de stânca Massabielle, pe malul râului Gave du Pau. Fiind bolnavă de astm, Bernadette a rămas în urmă. În apropierea unei grote „a simțit o adiere de vânt“, apoi a fost martora unei apariții: „o doamnă tânără, îmbrăcată în alb“.

Au urmat 18 apariții până la 16 iulie 1858. În timpul lor micuța păstorită a fost îndrumată să găsească un izvor care până în zilele noastre este dătător de speranță pentru bolnavi prin vindecările miraculoase care s-au consemnat în timp.

Chiar deasupra grotei s-a clădit o catedrală impunătoare și în timp locurile de rugăciune și meditații s-au extins și s-au adaptat particularităților fiecărei categorii de credincioși fie ei africani, asiatici sau europeni. Omeneste vorbind, Lourdes-ul e locul disperării transformată în speranță. Sute de bolnavi întinși pe brancardele lor, zeci de tineri în floarea vârstei care știu că nu se mai pot ridica din pat toată viața, toți își uită suferința și privesc cu bucurie și recunoștință la voluntarii care le oferă privilegiul de a primi binecuvântările dătătoare de energii binefăcătoare.

Lăsăm în urmă sărbătoarea de la Lourdes și plini de curaj pornim pe drumul către Asson: 23,3 km, de-a lungul râului Gave de Pau, ieșind din Forêt de Lourdes. Un drum fără prea mari denivelări, cu altitudini variind între 300 de metri și 450 de metri. În mod normal, după Association des Amis du chemin de Saint Jacques en Pyrénées Atlantique, drumul ar fi putut fi parcurs în circa 7 ore, însă mult mai târziu am înțeles că aceste repere de timp sunt valabile în condiții de mers fără opriri, ceea ce era aproape imposibil chiar și pentru mai tineri, darămite pentru noi, trecuți bine de prima tinerețe. Mai punând la socoteală și plecarea în a doua jumătate a zilei, ne-am considerat norocoși să ne prindă noaptea la kilometrul 17, la Betharam. Ce ne-am fi făcut fără ghidul pelerinului în care ai toate informațiile despre locurile de refugiu, numere de telefoane și chiar adresele lor? Mănăstirea Notre-Dame de Betharam ne-a fost primul loc de popas binemeritat după o zi atât de plină. Ne simțeam picioarele grele; extenuați am adormit mai repede ca niciodată.

A doua zi, fix la 7.45, micul dejun într-o sală mare, cu o masă pe care erau așezate tacâmuri, baghete de pâine albă, unt, gem și lapte. Deși frugal, a fost o încântare pentru papilele mele gustative; un lapte atât de bun încât din acel moment am devenit fan al acestui produs de-a lungul timpului parcurs în Franța. Mai târziu am găsit și explicația gustului extraordinar al acestui aliment în stare proaspătă. Cirezi de vaci de o curățenie extraordinară pasc în voie pe areale mari cu pășuni extrem de îngrijite în fermele întinse pe zeci și sute de hectare. Același aspect îngrijit și deosebit de estetic se remarcă la casele fermierilor, cu flori la ferestre, unele viu colorate, integrate perfect în peisaj și în liniștea naturii. Am privit cu admirație întreg drumul de la o fermă la alta, hambarele mari, utilate cu tot echipamentul

necesar lucrărilor agricole.

Următoarea etapă: Betharam-Asson-Arudy, a fost una plină de satisfacții pentru că am parcurs în acea zi și ce mai rămăsese în ziua anterioară; în total 24 de kilometri, trecând de la o fermă la alta. Ici colo se întâmpla să fie câte un fermier în preajma drumului; stătea o clipă în loc, ne arunca o privire și cu un zâmbet cald ne ura Bon courage! Rând pe rând, am lăsat în urmă localitățile Bruges, Mifaget, Sainte Colome (unele din ele cu doar câteva case) și în sfârșit, Arudy. Aici vom face cunoștință cu prăjitura tradițională a bascilor, Gâteau Basque, care m-a cucerit din prima degustare. La Maison paroissiale din Arudy am avut parte de hospitalité française în adevăratul sens al cuvântului. A fost singurul refugiu de pe teritoriul francez în care ne-am simțit ca acasă, având la dispoziție tot ce poate oferi o casă. Mai mult decât atât la plecare lăsați în cutiuța cu donații cât te lăsa inima și asta era tot. Noi fiind singurii străini din seara aceea, doi tineri francezi, puțin peste 20 de ani, și un domn cam de vârsta noastră au ținut în mod deosebit să ne trateze ca pe oaspeți și ne-au pregătit o cină deosebită. Am acum un gând de recunoștință și pentru abatele Pierre care ne-a primit de parcă ne știa de când lumea. *(va continua în numărul următor)*

ANDREI MANEA

absolvent C.N.S.H.B. la finala *ImagineCup* - Seattle, 2015

Concursul e organizat de compania *Microsoft* în fiecare an. Are în vedere inventarea de aplicații care să schimbe tot ce există până acum. Sunt trei categorii: Games, Innovation și World Citizenship.

Despre ANDREI MANEA, absolvent CNSHB, promoția 2012, prea puțini știu. Totuși, în clasa mea e întrucâtva cunoscut, deoarece fratele său îmi este coleg. Studiază Automatică și Calculatoare la Politehnică. Cum am descoperit că echipa din care face parte Andrei a participat la *ImagineCup World Finals*? Din întâmplare, deschizând la nimereală tot felul de pagini Facebook. În plus, am aflat și ceva mai multe detalii despre acest concurs, accesând www.imaginecup.ro: „Fondat în 2003,

Imagine Cup este un program Microsoft care inspiră și angajează studenții dezvoltatori la nivel mondial. În fiecare an, zeci de mii de studenți se înregistrează pe imaginecup.com, formează echipe de până la patru studenți și pornesc proiecte de software nou sau software + hardware folosind Windows, Windows Phone sau Windows Azure. Imagine Cup cere studenților să realizeze o soluție IT pornind de la zero, folosind idei originale proprii.” Mai simplu: este un concurs inițiat de Microsoft, care se adresează tinerilor pasionați de info.

Ideea că aș putea, studentă fiind,

să particip la un asemenea concurs (în care, fie vorba-ntr-un fel, nu e vorba numai de prestigiu, dar și de finanțare) mi s-a părut incredibilă. Așa că, fuguța la pagina lui Andrei și i-am trimis un mesaj în care îl întrebam dacă ar vrea să îmi spună mai multe despre această experiență. A fost de acord.

Ne-am întâlnit la Spiru: eu, el, Alexa și doamna profesoară Corina Buzoianu. Cum grădina din fața clădirii vechi arăta încântător (semn că cineva s-a ocupat serios de toate plantele în timpul verii toride), ne-am așezat pe o bancă și am început să-l bombardăm cu întrebări.

Diana Chiru: Cum ai ajuns să participi la concursul Imagine Cup 2015?

Andrei Manea: Concursul e organizat de Microsoft în fiecare an. Are în vedere inventarea de aplicații care să schimbe tot ce există până acum. Sunt trei categorii: Games, Innovation și World Citizenship.

D.C.: Cum ai aflat despre această competiție?

A.M.: E o poveste mai ciudată și inițiativa nu mi-a aparținut. Un tip cu un an mai mare decât mine, Vlad, de la Facultatea de Electronică, a participat, în urmă cu doi ani, la un internship, în Olanda, unde a trebuit să facă ceva legat de epilepsie. Astfel i-a venit ideea de a crea aplicația pentru oamenii care suferă de această boală. La Poli el a cunoscut o studentă de la Inginerie Medicală și au făcut echipă. Au cooptat un coleg de facultate care m-a recomandat apoi pe mine, întrucât aveau nevoie de un programator. Așadar, am fost patru. Eu am venit ultimul, în aprilie. Echipa noastră a participat la mai multe concursuri, iar la ImagineCup ne-am înscris pe ultima sută de metri. Rămăseseră șapte ore până la sfârșitul perioadei de înscrieri și cineva

ne-a zis: „Hai, înscrieți-vă și la asta că e bine!“ Și ne-am înscris. Nu ne-am așteptat să ajungem în finală. Eu chiar credeam că cineva face glume, dar apoi am văzut rezultatele pe site-ul Microsoft.

D.C.: Cum a fost la Seattle?

A.M.: Primele patru zile au fost foarte grele, pentru că a trebuit să ne ocupăm intens de competiție, iar ei ne plimbau de colo-colo.

Corina Buzoianu: V-a însoțit un profesor coordonator?

A.M.: Nu. Și a fost un dezavantaj pentru noi deoarece, când am ajuns acolo, toată lumea avea un coordonator. Acesta fie se ocupa de marketing, fie era antreprenor, programator... În această competiție importantă nu era numai aplicația creată de fiecare echipă, ci și afacerea pe care puteai să o dezvolti. Trebuia să vii cu ceva util din domeniul IT și apoi să arăți cum poți transforma ideea ta într-un business foarte bun. Așadar, cheia succesului era să ai o piață cât mai mare.

D.C.: În ce a constat aplicația?

A.M.: Aplicația noastră cuprinde două părți: una care monitorizează o persoană care suferă de epilepsie; folosim un ceas (smart watch), conectat la un telefon (pe care rulează aplicația), care monitorizează pulsul. În funcție de pulsul pacientului, se poate detecta criza. Cealaltă parte (de guardian, cum am numit-o noi) are în vedere oamenii care au grijă de aceste persoane. Adică: dacă bolnavul are o criză, el primește notificări în timp real cu privire la locație (coordonate GPS), la ce medicament trebuie să-i administreze. Ar mai exista o parte de „alertă locală”. Dacă un bolnav are o criză pe stradă, telefonul pe care este instalată aplicația emite un zgomot foarte puternic și niște instrucțiuni (ele sunt afișate și pe ecran) utile în asemenea situații. Astfel, oricine e în apropiere îl poate ajuta pe omul respectiv.

C.B.: Ce s-a întâmplat după cele patru zile?

A.M.: Am aflat că nu am câștigat nimic. Practic, în ultimele două zile era finala mare. Câștigătorii fiecărei categorii

se înfruntau într-un ultim debate. Intrau într-un mega accelerator de 24 de ore, în care cei de la Microsoft, împreună cu câțiva antreprenori, îi ajutau să-și pună firma pe picioare la nivel internațional. A fost extraordinar!

C.B.: E important debate-ul?

A.M.: Sincer, la noi nu e foarte important, dar acolo era esențial deoarece, dacă exersai, știai să-ți susții punctul de vedere cu argumente solide. În afaceri e necesar să știi să-ți vinzi ideea. Dacă aș fi urmat niște cursuri în care să fi învățat tehnici ale dezbaterii, cred că m-aș fi descurcat foarte bine. Aici a fost punctul nostru slab.

D.C.: Ce te-a impresionat în Seattle?

A.M.: Toată lumea mă întreabă chestia asta. Prima impresie, care m-a izbit când am ajuns acolo, a fost...oua! Toate lucrurile sunt mari aici. Plus că oamenii au altă mentalitate. Toți păreau interesați de zona de afaceri. Iar treburile sunt

mai simple, nu e atâta birocrație ca la noi.

A, ca să ne promovăm ideea și în țară, am înființat o firmă și am câștigat 25.000 € (finanțare din fonduri europene), în cadrul unui concurs la A.S.E. (numit „Fii tare! Tineri antreprenori responsabili”). De aceea spun că, la noi, birocrația e maximă.

D.C.: După terminarea facultății, dacă ți s-ar ivi ocazia de a munci în străinătate, ai pleca?

A.M.: Acum am ocazia să mă înscriu într-un internship la Microsoft. Vara asta nu, pentru că mai am un an de facultate, dar vara viitoare - sigur. Aceste internship-uri sunt au șanse foarte mari de angajare. La noi, Microsoft a venit în special cu partea de marketing, ori eu vreau programare, așa că o să profit de ocazia asta.

C.B.: Mai cânti la chitară?

A.M.: (zâmbind) Mai cânt, dar nu foarte mult. Am cântat în America. Nu am luat chitara cu mine, dar a avut cineva una.

D.C.: Cum e la facultate?

A.M.: E foarte bine pentru că fac ceea ce-mi place. Dar e greu pentru că există un dezechilibru între profesorii noi, care vin cu informații la zi, și cei pe stilul vechi, care ne predau informații ce nu mai sunt de actualitate. Spre exemplu, suntem nevoiți să învățăm o istorie care, într-un fel, ne ajută, dar evaluarea se axează foarte mult pe tocit. Pe mine, ca programator, nu mă ajută cu nimic să tocesc o istorie. O pot citi și e suficient pentru a-mi forma o idee.

D.C.: Ceva din ce-ai studiat în liceu te-a ajutat să te

descurci în facultate?

A.M.: Matematica și fizica. Ele mi-au format gândirea logică.

D.C.: La ce materii crezi că ar trebui să se renunțe din planul de învățământ?

A.M.: Nu aș elimina nimic din clasele a IX-a și a X-a. Însă, din clasa a XI-a, aș renunța la disciplinele care nu au nicio legătură cu profilul și le-aș înlocui cu unele de specialitate. Spre exemplu, eu, care am fost la mate-info, am avut timp suficient să studiez geografia, istoria în clasele a IX-a și a X-a. Dar, apoi, materia se repeta. Și mă întrebam: de ce mai facem asta? Hai să ne axăm și noi pe ce suntem.

D.C.: Când ai decis că vrei să devii programator?

A.M.: În clasa a XI-a.

C.B.: Tu ai un frate în clasa a XII-a. La Spiru. Ce recomandări le-ai face liceenilor pentru a putea face față solicitărilor ulterioare?

A.M.: Să se axeze pe ceea ce le place. În rest, să se pregătească atât cât să obțină o notă decentă. Mentalitatea: „Să am media 10 în liceu” e greșită. Pentru că poți avea media 10, însă, confruntat cu situația de a face ceva practic, n-ai habar de unde să începi. Spre exemplu, în liceu, eu am învățat foarte bine la matematică și la fizică. Și ele mi-au fost de folos mai târziu.

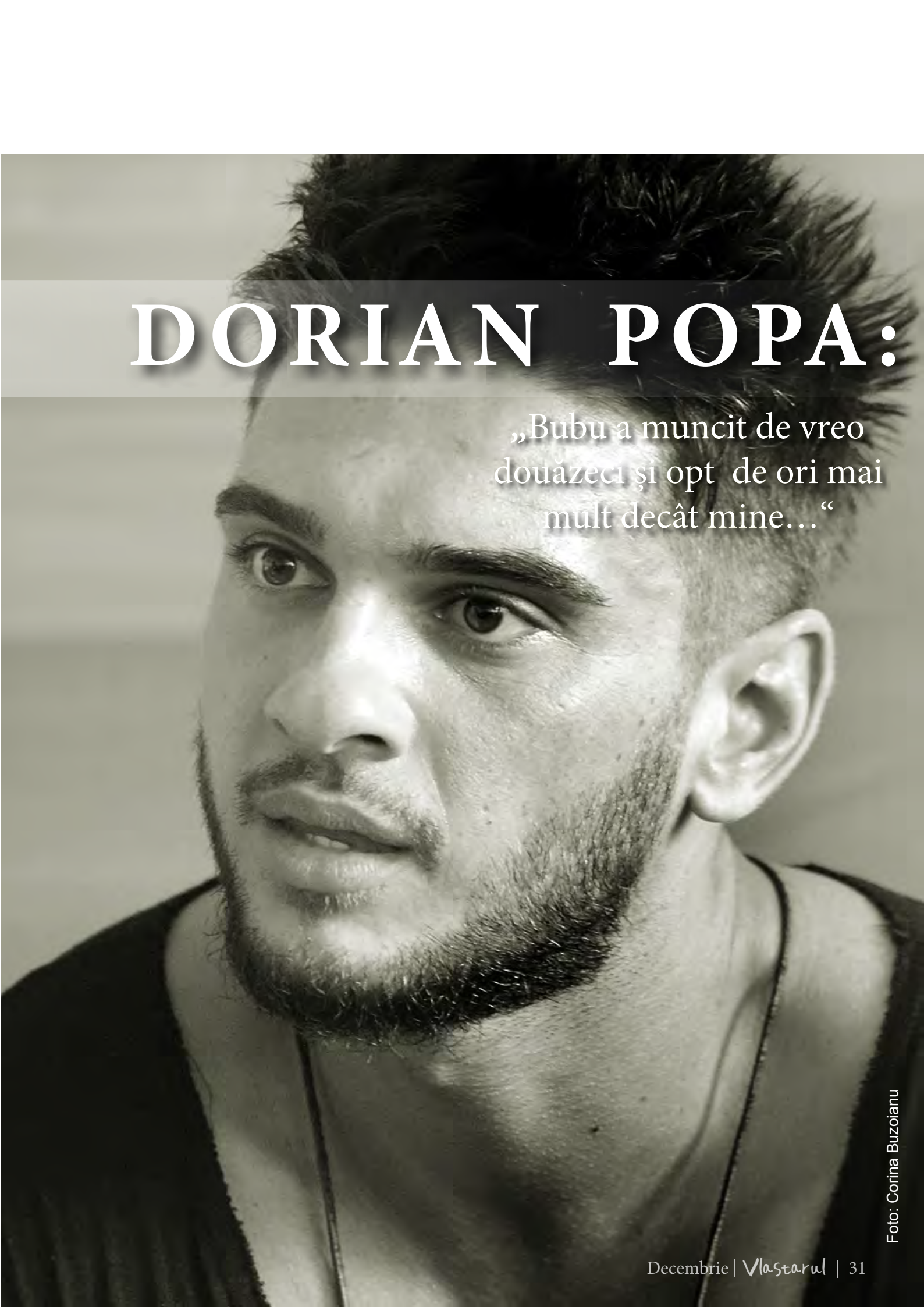
*Interviul a fost realizat de Diana Chiru (XII A) și prof. Corina Buzoianu
Foto: Alexa Cosma (XI E)*

„Acum am ocazia să mă înscriu într-un internship la Microsoft. Vara asta nu, pentru că mai am un an de facultate, dar vara viitoare - sigur. Aceste internship-uri oferă șanse foarte mari de angajare.”

BUBU CERNEA:

„Dorian e un model că prin muncă
și prin perseverență, poți să faci
absolut orice vrei tu.“

A black and white close-up portrait of a man with short, dark, spiky hair and a light beard. He is looking slightly to the left of the camera with a serious expression. The background is a soft, out-of-focus grey.

DORIAN POPA:

„Bubu a muncit de vreo
douăzeci și opt de ori mai
mult decât mine...”

Începuse școala de aproape o lună. Octombrie 2015 a venit cu vreme blândă, dar în șapte ale lunii atmosfera era încărcată. Vântul bătea nervos, nori tulburi se războiau pe cer, fără însă a avea intenția de a elibera ceva din preaplinul pluvial. Ce să-i faci! Mult zgomot pentru nimic, ar fi zis celebrul scriitor englez.

Și poate că așa ar fi trecut întreaga zi la C.N. „Spiru Haret” din București. Ore, bârfe, teste, proiecte, planuri de ieșit la final de săptămână, chinuit chitara... nimic ieșit din comun.

Deodată, un zvon, rășărit nu se știe de unde, a început să prindă viață de-a lungul coridoarelor liceului, de la cele somptuoase din clădirea veche, până la cele luminoase, dar lipsite de personalitate, din cea nouă. Firav, timid la început, dar din ce în ce mai puternic, pe măsură ce minutele se scurgeau. Cică în liceu urma să sosească doi tineri talentați, cunoscuți publicului din serialul „Pariu cu viața”. Era vorba de Bubu Cernea și Dorian Popa.

Nimeni nu a verificat dacă zvonul se va transforma în realitate. Zumzăiala din școală creștea până ce, în jurul prânzului, a sosit primul invitat. Porțile de la intrare s-au dat la o parte cu inconfundabilul zgomot metalic, de ivăr trântit, și o mașină (nouă în peisaj) pătrundea în curte. Din ea a coborât Bubu, îmbrăcat în negru. La câteva minute, porțile s-au ferit din nou zgomotoase pentru a primi alt autoturism, din care și-a făcut apariția Dorian Popa. I-am așteptat pe amândoi, urmând să-i conduc spre sala Noica, unde aveau să-i întâlnească pe spiriștii din clasele a IX-a și a X-a.

Niciodată drumul din holul mare de la intrare și până la sala menționată nu mi s-a părut mai lung. Recunoscuți imediat de ai mei colegi, cei doi au fost asaltați cu cereri de autografe și self-uri. M-a impresionat răbdarea cu care făceau față fiecărei solicitări (mărturisesc că eu nu aș fi rezistat).

Ajunși, într-un final, la destinație, au fost întâmpinați de cei de la Cercul de chitară, care s-au manifestat muzical, captând atenția invitaților și

Interviu realizat de NICOLAE AVRAM (X A) și
ANDREI PARASCHIV (XI A)

BUBU CERNEA & DORIAN POPA... ÎN ACȚIUNE! (la Spiru)

bucurându-se de aprecierea lor. Apoi, Dorian a fost cel care a spart gheața, inițiind un dialog cu elevii.

Au povestit despre munca istovitoare care le susține succesul, despre cât de importante sunt, în viață, talentul, munca, șansa și... relațiile. La plecare, Dorian a promis că va posta o filmare din timpul întâlnirii pe pagina lui de facebook și că, atunci când va apărea articolul, va proceda la fel.

Nu a durat mult până să se concretizeze intenția lui. A doua zi am constatat că postarea adunase peste 53.000 de vizualizări.

Mulțumim invitaților pentru că au împărtășit câte ceva din experiența lor de viață cu noi, confirmând ceea ce nouă, acum, nu ne prea vine a crede: că, oricât ai fi de talentat, dacă nu transpiri pentru idealul tău, nu ai cum să ți-l atingi.

NICOLAE AVRAM (X A)

Dorian Popa: Eu sunt... eu am o mică formă de ADHD. Știm despre ce-i vorba? Sunt un pic agitat de când m-am născut, motiv pentru care am fost copilul problemă al casei. *(râsete)* Hai, să plece de la cineva o primă întrebare. De acolo, vă asigur că o să decurgă șnur toate lucrurile. Cel mai bine e să spargă cineva gheața, că n-aș vrea să vă vorbesc despre lucruri care, poate, vă plictisesc.

Andrei Paraschiv: Bine, încep eu.

D.P.: Zi-mi și mie cum te cheamă, ca să știu.

A.P.: Para, Para mi se spune.

D.P.: Spune.

A.P.: Așa... De ce ai ales muzica și nu altceva?

D.P.: Cea mai bună întrebare cu care puteam să începem. Ideea este în felul următor, mai ales pentru voi, muzicienii *(arătând spre chitariști)*.

Eu nu am ales să fac muzica, Puya e mai în temă să vă vorbească despre lucrul ăsta. Eu am terminat matematica-informatica.

A.P.: La ce liceu?

D.P.: Am început gimnaziul la Ovidius, în Constanța, după aceea în Eminescu, și am continuat mai departe cu Academia de Studii Economice, specializarea Contabilitate și Informatica de gestiune. Am terminat la buget. De voie, de nevoie, silit de mama (pe care o apreciez și, pentru asta, o iubesc, pentru că, de multe ori, tinerii trebuie să pună mâna pe carte și cu de-a sila), am învățat de am rupt. De cântat... Cântam în baie, pentru că mama este profesoară de canto. De fapt, cânt peste tot, lucru cu care deranjez multă lume. La un moment dat, s-a ivit casting-ul ăsta la care

m-am înscris într-o doară, pentru că o să vedeți și voi ce înseamnă să ai 19-20 de ani: faci cumva și te descurci, numai că părinții nu înțeleg asta. Maică-mea mi-a zis: „Mă, uite, dacă tu nu vrei să muncești nicăieri, am auzit de la o prietenă că e un casting pe internet pentru un serial la AcasaTv“. M-am înscris la casting-ul ăla și, de acolo, Dumnezeu a aranjat totul. Ce vreau eu să vă spun: e bine întotdeauna să ai un plan B. Pentru mine, contabilitatea și informatica au fost chiar un plan A, ce nu s-a pus în aplicare. În privința muzicii, poți să o plesnești și să fie foarte bine. Dacă nu, muzica să fie o pasiune la care să nu renunți niciodată și care să te ducă acolo unde vrei. Mereu trebuie să ai și un plan concret B, care să îți dea de ales. Trăim în România și știm cu toții că nu e ușor: trebuie să mănânci, să plătești chiria, să bagi motorină la mașină etc., etc. Cam așa ar fi răspunsul meu la întrebarea ta: pe mine, muzica m-a lovit din senin. Îmi place foarte mult, îi mulțumesc lui Dumnezeu în fiecare seară că mi-a dat norocul asta, studiez și fac tot ce se poate să devin din ce în ce mai bun. Eu cânt profesionist de vreo patru ani de zile, de când am intrat în proiectul **Pariu cu viața**. Acolo, și eu, și Bubu, am învățat foarte multe lucruri, oricât de copilăresc părea de acasă, de la televizor. Am muncit mult acolo și am învățat ce înseamnă responsabilizarea. Cam asta ar fi treaba. Next!

Nicolae Avram: Aș vrea eu să îl întreb ceva pe Bubu. Cât ai muncit tu că să ajungi unde ai ajuns și cum a fost experiența în America?

D.P.: Bubu a muncit de vreo 28 de ori mai mult

„Întotdeauna
trebuie să ai un
plan concret B,
care să îți dea de
ales“

decât mine...

N.A.: Cum se împacă cele două: pe de-o parte, studiul, și, pe alta, să faci față solicitărilor mass-media.

Bubu: Eu, de-a lungul anilor, mi-am dat seama că, în domeniul ăsta în care lucrăm, sunt trei puncte cheie: talentul (fără talent nu se poate și degeaba vorbim); al doilea este șansa, norocul, că poți fi talentat și să nu știe absolut nimeni de tine. Fac o paranteză, că tot veni vorba de America. Multă lume se întreabă de ce m-am întors, de ce nu am rămas acolo, doar e America, e super *easy*, e *american dream*... Toate sunt vorbe, nu este deloc așa.

E de trei ori mai greu decât oriunde altundeva și contează relațiile și pilele. Se ajunge până la trei generații de familie.

Corina Buzoianu: Unde, în America?

Bubu: Da. Vorbesc în domeniul nostru. Nu intri. Poți tu să fii talentat, că Rihanna nu o să te caute niciodată, nu o să dea anunț pe facebook: „Caut chitarist“ sau: „Caut toboșar“. Ar fi nebunie. Singura dată când s-a întâmplat asta a fost la turneul *This Is It* al lui Michael Jackson, care n-a mai avut loc, din păcate. Atunci s-au dat anunțuri, pe toate rețelele de socializare și în presă, că Michael Jackson căuta dansatori. Au venit dansatori din toată lumea. Dar asta nu se întâmplă în fiecare zi, ci este vorba numai de relații. Și, în al treilea rând, e vorba de dorință, pasiune. Dacă nu ai tragere de inimă...

N.A.: Ce liceu ai terminat?

Bubu: Cu școala am fost prieten, și nu prea.

Adică am fost ca într-un joc de poker, ca să spun așa, cu profesorii. Am terminat Dinu Lipatti, liceu de muzică. Am fost acolo din clasa I și, pe lângă muzică, făceam și cultură generală. Din clasa a V-a, când vedeam că, în loc să facem muzică, am început cu fizica și chimia, am zis: „Gata, stop! Hai să ne războim.“

C.B.: Și cum vă războiați?

Bubu: Făceam scandaluri tot timpul: de ce nu facem aia, hai să facem ailaltă, hai pe la Minister, hai pe la lume... și tot așa.

D.P.: A perseverat, tot e ceva.

Bubu: Am perseverat, da. Asta e. Cum să vă spun... ce vede lumea la televizor e produsul final, nu se știe dedesubturile. De exemplu, dacă vedeți o fată care joacă rolul unei femei indecente, ea nu e așa în realitate. Am întâlnit, dar nu vreau să dau nume, foarte multe persoane de acest gen. Și am descoperit că sunt oameni care au terminat două, trei facultăți, cu care am putut să leg conversații despre absolut orice subiect. Lumea judecă foarte repede un om. E greu, e un compromis, dar eu spun că, până nu cunoști omul, ar fi bine să nu judeci.

„În
domeniul în
care lucrăm noi,
sunt trei puncte cheie:
talentul,
șansa și relațiile“

Îmi aduc aminte când l-am cunoscut pe Dorian la început, în Buftea. Era, pur și simplu, un om ca toți ceilalți. Mă uitam la el și mă gândeam: „Uite cum a ajuns băiatul asta aici“.

N.A.: A, bună ziua, domnule director! (domnul director intră în sală, elevii salută)

Alexandru Constantinescu: Bună ziua! Cine sunt invitații, că eu tot nu știu?

C.B.: Bubu Cernea.

A.C.: Și mai cine?

C.B.: Și Dorian Popa... (încearcă să adauge ceva, dar domnul director intervine)

A.C.: Aha... Măi, copii, astăzi e, vedeți, un moment foarte frumos aici. Eu mi-am făcut datoria, am creat un mic haos. Pot să plec acum. (râsete)

C.B.: Încercam să îmi leg ideile...

A.C.: Reluați, reînnodați *nodurile și semnele!* La revedere și numai bine! (iese)

D.P.: Acum e partea frumoasă a poveștii.

Bubu: După ce l-am cunoscut la casting (n.r. pe Dorian), m-a atras din prima. Noi suntem ca frații, am împărțit camera în numeroase turnee. Dorian, pentru mine, e un model. Pentru mine. Dorian e un model că se poate, că, prin muncă și prin perseverență, poți să faci absolut orice vrei tu. Deci, pe mine, Dorian m-a inspirat și mă va inspira în continuare. E frățioru' meu. La orice oră, dacă m-ar suna, aș răspunde, m-aș duce și l-aș ajuta cu orice, nu contează. Știu că și el ar face la fel pentru mine.

C.B.: Cum rezistă o prietenie în showbiz, când, se știe, lupta pentru a ieși în față e acerbă?

D.P.: Noi, spre deosebire de 80-90% din persoanele din showbiz, am avut norocul să fim crescuți

într-un mod mai spartan. Când am fost selectați de echipa de producție, ni s-a spus: „Ați fost aleși douăzeci din 30 000. Înseamnă că au rămas 29 980 care vă vor locul. Nu vă place cum se lucrează aici sau nu puteți să respectați rigoarea, zburăți în secunda 2“. Și atunci... când știi că Dumnezeu ți-a întins o mână... Poate, la început, am avut toți devierile noastre, dar, la un moment dat, ne-am dat seama că e bine să ascultăm ce ni se spune, pentru că sunt oameni care au o vechime în branșă, sunt dintre cei mai buni. Odată ce domnul Adrian Sârbu a văzut cum decurge proiectul nostru, a zis: „Ăsta nu e proiect de AcasaTv, ăsta e proiect de ProTv“. În momentul în

care am intrat pe ProTv, am zis hai să facem ceva să rămânem aici. Revenind la subiect: am învățat ce înseamnă muncă responsabilă, am învățat ce înseamnă să rămâi om, chiar dacă succesul tău devine din ce în ce mai mare și ai tendința să pierzi controlul chiar și asupra ta. Poate că am și pierdut controlul, dar ni l-am redobândit, motiv pentru care îi mulțumesc domnului Adrian Sârbu, îi mulțumesc doamnei Ruxandra Ion și tuturor celor care ne-au crescut în domeniu. Toți oamenii cu care lucrăm observă această educație a noastră și o apreciază, motiv pentru care suntem foarte bine văzuți în piață și putem lucra în foarte multe domenii. Să știți că, de multe ori, subordonarea, bunul-simt, educația te fac să atragi atenția omului, chiar dacă nu ești vreun diamant...

Bubu: De asta suntem chemați să lucrăm în diferite proiecte. Eu am învățat ceva. L-am cunoscut, într-un master-class la Berkeley, pe Chris Johnson, toboșarul Rihannei. El a spus că, dacă ar fi directorul muzical de turneu al unui artist, ar angaja un toboșar care bate de trei ori mai prost decât

mine, dar care are grijă de el, e prezentabil, e sociabil și e respectuos.

Deși e competiție dură, în general, în showbiz-ul românesc, artiștii, actorii se susțin între ei. Există o bătlie, dar nu este așa de exagerată cum se vede la televizor.

D.P.: Nu cred că trebuie să vorbim în speță despre showbiz, pentru că nu toți de aici vor neapărat să acceseze acest domeniu de muncă. În toate meseriile e greu să crești și să fii din ce în ce mai bun. Bunul simț, modestia vor avea de câștigat întotdeauna. Dacă stai în banca ta... mereu trebuie să îl lași pe cel cu care vorbești să pară mai inteligent

„Subordonarea,
bunul-simt,
educația te fac să atragi
atenția omului, chiar
dacă nu ești vreun
diamant...“

decât tine. Tu fii ăla rezonabil, fii ăla modest, umil, pentru că, la momentul potrivit, cineva îți va observa talentul și valoarea. Indiferent de munca pe care doriți să o faceți. Cred că ar fi bine să vină și de la voi niște întrebări acum...

P.A.: Mulți dintre noi au impresia că vor reuși dacă sunt mai șmecheri, nu neapărat prin muncă. Asta mi se pare greșit.

D.P.: Eu, la vârsta de 19-20 de ani, eram un șmecheraș de doi bani. Dar când am intrat în proiectul ăsta, am început ușor, ușor, să văd lucrurile altfel. Mi-am dat seama că se poate să faci chestia asta o viață întreagă, să fii șmecherașul ăla care proteste în stânga și în dreapta și se descurcă, dar atunci când pui capul pe pernă, nu ai aceeași împlinire sufletească pe care o ai când știi că ceea ce obții e prin căi bune, morale, pe care Dumnezeu ți le apreciază. Așadar, din punctul meu de vedere, cel mai bine e să fii împăcat cu tine și să știi că nu ai făcut rău nimănui, sau, dacă ai făcut, să încerci să îl repari și să nu faci din asta un obicei.

N.A.: Ce sfat ne-ai da nouă, unor tineri care termină liceul?

D.P.: Ce sfat v-aș da eu? Atunci când deschizi gura, să fii atent.

Unu la mână. Se scrie din ce în ce mai prost, e groaznic, nu aș vrea să spun o prostie, dar, dacă dăm o dictare scurtă acum, e jale. Trebuie să știm să scriem, e limba noastră. Nu ai cum să fii cineva și, atunci când pui pixul pe foaie, să nu nimerești literele și cratimele. Doi la mână: trebuie să îți alegi un domeniu în care vrei să fii cel mai bun și să faci tot ce se poate pentru a-ți atinge scopul. Nu cred că trebuie să încerci să fii bun la o sută de mii de lucruri deodată. Hai să fim buni la unul, să mai știm puțin din două-trei și să dăm impresia că știm din toate. Înțelegi ce zic? E foarte important să va alegeți încă de acum o arie înspre care vă ghidați și să perseverați, să fiți cei mai șmecheri.

„să fii
împăcat cu tine și
să știi că nu ai făcut
rău nimănui“

P.A.: Dar e dificil să alegi, de pe acum, ce vrei să faci toată viața. Și mai ales că acum avem atâtea materii...

D.P.: Nu are nicio legătură, nu vreau să fiu rău, dar gimnaziul, liceul și chiar și facutarea nu au legătură cu formarea noastră. Ține de noi. Școala m-a format, m-a învățat să mă exprim, știu două-trei cuvinte acolo, le am, e în regulă. Dar abia când am intrat aici (n.r.: în acest proiect) m-am întrebat: „Bă, ce vreau să fac?“ și mi-am zis: „Asta vreau. Bun. Păi la asta hai să fiu ceas!“. Am început să muncesc din greu: să fac cursul ăla, să citesc asta...

N.A.: Când studiai la contabilitate și informatică te simțeai împlinit? Cum era?

D.P.: Măi, treaba era în felul următor: eu întotdeauna luam numai 9 și 10 la tot ce însemna calcule, contabilitate, iar dacă îmi dădeai să citesc, eram zob. Eram împlinit pentru că știam că, dacă voi vrea să muncesc în contabilitate, chiar și de-acum dacă aș vrea, știu că aș putea să o fac. Întotdeauna la calcule am fost zbir. Așa mi-a dat Dumnezeu creierul, nu pot să zic că am făcut eu ceva extraordinar. Am învățat, am făcut meditațiile potrivite la timpul potrivit, 15 mii de meditații pe săptămână și știu

că am planul ăla B. Cifrele sunt ale mele. Nu sunt cel mai împlinit când stau la birou, că am muncit în bancă cinci luni și de-abia așteptam să plec de acolo, dar, la o adică, pot să o fac bine. Însă nu m-aș simți ca pe scenă.

P.A.: Am o întrebare pentru Bubu acum. Am înțeles că, atunci când ai venit din America, ți-ai făcut o trupă. V-am văzut într-o emisiune.

D.P.: Hai să vă spun eu ceva înainte să înceapă Bubu să vorbească. Bubu a terminat patru ani de facultate la Berkeley, University of Music, într-un an jumate.

Bubu: Am lansat toamna asta o trupă cu colegii mei de la Berkeley, cu cei mai buni studenți

de la universitate, pur și simplu scriindu-le. Cu unii am cântat acolo, cu unii nu. Voiam să cânt cu ei, dar nu am apucat. Facultatea are peste 5000 de studenți din toată lumea și e foarte greu să cânti cu toți. Am lansat proiectul „College Experience” în cadrul unui festival desfășurat la Arenele Romane. Numele nu va rămâne așa. Eu am fost total împotriva acestui nume. Am făcut proiectul ăsta și acum suntem în discuții pentru mai multe festivaluri în Europa, America și în alte locuri. Ca să îți răspund, ce ai văzut tu acolo a fost făcut în două zile. Tot. Aranjamentele au fost scrise, le-am primit cu două săptămâni înainte, au fost făcute de mine și de chitarist, le-am trimis la toată lumea. Apoi am avut doar două repetiții. Pentru că suntem profi. Dacă ai tragere de inimă și alergi, în orice domeniu, pentru mine înseamnă să fii profi. Să fii foarte bun, să lucrezi repede, să nu dai motive să îți pună șeful tău sau mai știu eu cine întrebări.

La Berkeley, sistemul de învățământ este total diferit față de ce este în România. Profesorii, unii din ei artiști, care au cântat, au doctorate, masterate, sunt Dumnezeu pe pământ în materie de educație. Veneau la noi și ne spuneau: „Pe mine mă cheamă John, tu să nu începi să îmi spui domnule” (omul ăla cântase cu Paul

McCartney și lucrase cu monștri sacri ai muzicii). Ei au ore alocate special pentru elevi, în care le spui: „Uite, nu am înțeles aici, mai explică-mi o dată”, iar el îți explică până înțelegi. Orarul ți-l faci tu singur, tu ești responsabil de el, de tot. Este un sistem online. Când ajungi la facultate, primești un laptop (jumătate îl plătești tu). La un moment dat, țin minte, era unul dintre primele cursuri, unii colegi ieșeau din clasă, se duceau să stea zece minute pe hol, își luau apă, mai veneau, plecau iar... și profesorul nu zicea nimic. Eram buimăcit, fiind obișnuit din țară că, dacă iese unul din clasă, e pedepsit. M-am dus și l-am întrebat pe profesor: „Ai văzut că X a ieșit?”, iar el: „Da. Și tu poți să ieși dacă vrei. Dacă tu ești de acord să dai 70 de mii de dolari pe an, să ieși

din clasă, dar îmi știi la examen, suntem prieteni. Pot să nu te văd tot anul. Dar să știi la examen”. Acum, nu toată lumea are marea șansă să primească bursă la Berkeley, cum am primit eu. Facultatea costă 70 de mii de dolari pe an. Am întâlnit studenți ai căror părinți și-au ipotecat case, au făcut împrumuturi la bănci de zeci de mii, sute de mii de dolari, ca să îi țină în această școală pe copii. Lucrează în magazine și câștigă foarte puțini bani (cam până în 100 și ceva de dolari pe lună). Cu banii ăia își iau de mâncare. Sunt niște sacrificii imense și d-aia lumea este extrem de concentrată. Este un „război” foarte mare că să rămâi în facultatea aia, să poți să reușești să cunoști oameni. Din 5000 de studenți, în Berkeley se întâmplă multe lucruri: îți vin multi producători, multe castinguri, multe. Dar e și

acolo doar o bisericuță mică. Puțini află de chestiile astea și tu trebuie să încerci să pătrunzi în branșă. E foarte greu. Eu m-am întors, dar mi-am făcut foarte multe relații. Eu, inițial, nu am vrut să plec în America. Au insistat părinții mei, care mai aveau puțin și mă dădeau afară din casă dacă nu plecam. A insistat și Dorian... Eu credeam că știu destule. Când am ajuns acolo, mi-am dat seama cât de multe

nu știam. Și încă ceva: acolo nu există mentalitatea copiatului. Ești tu cu tine însuși. Cum să zic? Adică plătești tu 70 de mii de dolari ca să copiezi de la el? Aia e. Dacă nu știi, ești mâncat. Dacă nu iei examenele alea, nu îndeplinești vreun criteriu, te dau afară. **N.A.: Dacă ar fi să plece vreunul dintre noi acolo, în afară, ce i-ai spune?**

Bubu: L-aș sfătui să meargă afară, să vadă cum e. Părerea mea e că, dacă are ceva stabilit și vrea să reușească acolo, ok. Dar, cum a zis și Dorian: tot timpul e bine să ai un plan B. Dacă nu merge acolo, să ai și aici ceva, ca să fii sigur.

La
Universitatea din
Berkeley:

„Orarul ți-l faci singur.
Tu ești responsabil de el,
de tot.
Nu există mentalitatea
copiatului. Ești tu cu
tine însuși.”

Leonard Doroftei

„Mi-a plăcut să fiu campion“

Interviu realizat de: *Andrei Stroe, X A*
Cristian Lupescu, X G

Dacă, în numărul precedent, ați putut citi un reportaj cu fostul medaliat olimpic, Ivan Patzaichin, al doilea interviu al rubricii „Vlăstarul sportiv“ îl are în prim-plan pe fostul pugilist, **LEONARD DOROFTEI**. „Moșul“, cum îi spun apropiații, a boxat până în anul 2004, timp în care a deținut centura mondială la profesioniști. De asemenea, este fostul președinte al Federației Române de Box. Menționăm că interviul a fost realizat cât încă ocupa această funcție.

Andrei Stroe: Ați visat vreodată în tinerețe că veți deveni campion mondial la profesioniști?

Leonard Doroftei: M-a întrebat cineva odată, neplăcându-i că m-am dus la box, dacă vreau să merg la fotbal și eu am spus: „Nu, că eu o să fiu campion mondial“. Mă refeream atunci la campion național, dar așa a vrut creierul meu să spună.

A.S.: Deci ați pornit cu scopul ăsta?

L.D.: Mi-a plăcut să mă bat și am știut întotdeauna că trebuie să mă antrenez pentru asta. Și nu doar atât, ci și să mă gândesc, să mă odihnesc. Pot să spun că am fost un sportiv complet în ceea ce privește pregătirea unui meci.

Cristian Lupescu: Aveți vreun regret cu privire la cariera dumneavoastră?

L.D.: Mi-ar fi plăcut să fiu singurul, unicul (râde)! Dacă ar fi să am un regret, ar fi că nu am ieșit campion olimpic în boxul amator. Am două medalii de bronz, dar mai departe nu ni s-a permis. Dacă

nu aș fi putut, recunoșteam că nu am fost capabil să iau aurul. Însă puteam. Am fost dat la o parte pentru că așa au fost cărțile făcute.

C.L: Au existat jocuri de culise?

L.D.: Noi așa am gândit în vremea aceea. M-am simțit dezavantajat și cred că aș fi putut ajunge în finală.

A.S: Dacă tot ați deschis subiectul, ce se întâmplă în boxul amator? Au existat, de-a lungul timpului, multe meciuri cel puțin controversate.

L.D.: Depinde foarte mult de cum vede arbitrul. Nu putem să spunem că e furăciune, sau vreun interes, pentru că modul de punctare este subiectiv. Nu trebuie să-i judeci (pe arbitrii), ci trebuie să mergi mai departe, să te antrenezi și să studiezi meciul ca să vezi unde ai greșit.

A.S: Considerați că ați fost mai degrabă talentat sau muncitor?

L.D.: Am muncit pe rupte, deci 20% talent și 80% muncă.

C.L.: Fiecare pugilist are stilul său. Ce a fost aparte la stilul lui Leonard Doroftei?

L.D.: Ceea ce mă face să fiu mândru este că am fost un boxer agresiv, mi-a plăcut mereu lupta de aproape, dar am fost destul de inteligent ca să înțeleg că, pentru a duce ritmul pe care mi-l doresc în ring, trebuie să fiu foarte bine pregătit fizic. Prin asta m-am pregătit și psihic, ceea ce este foarte important atât în meci, cât și în proba cântarului.

A.S.: Poate pregătirea tactică să compenseze o mare diferență de valoare între doi oponenți?

L.D.: Nu. Pregătirea tactică te ajută să duci la îndeplinire combinațiile de pumni pe care le dorești și poți bate un adversar mai talentat decât tine, însă în ring ești doar tu cu el și, prin tactică, nu poți suplini antrenamentul.

C.L.: Ce semnifică lupta psihologică de înaintea

meciurilor, când cei doi luptători se înfruntă față în față?

L.D.: Adrenalină și nerăbdarea de a bate gongul. În niciun caz nu pot spune că simți teamă, dar există o emoție de competiție. Sunt unii pugiliști mai agresivi, unii care cedează, și alții care își păstrează calmul. Depinde de personalitate.

A.S.: Ce ați simțit în momentul acelei decizii controversate din finalul meciului cu Paul Spadafora? Cum ați mai găsit motivația să reveniți? (n.r.: pe data de 17 mai 2003, începea marele meci dintre Doroftei și americanul Paul Spadafora, contând pentru unificarea titlurilor WBA și IBF, la categoria semi-ușoară. După o luptă dominată clar de român, cei trei judecători de ring au dat însă o decizie total greșită, cea de egalitate. Conform statisticii totalului de lovituri care și-au atins ținta, Doroftei a punctat de 344 de ori, în timp ce Spadafora

numai de 259 de ori)

L.D.: Am știut cât de greu mi-a fost să ajung acolo. Am fost însă fericit că aveam o experiență cu multe decizii discutabile și nu am cedat. Mi-am zis că asta au vazut arbitrii și chiar am fost mândru că le-am oferit un meci frumos românilor. Am avut și o urmă de regret pentru că era un eveniment mare pentru boxul românesc, fiind și acum unicul român care să încerce să unească două centuri. Acum îmi doresc să creștem sportivi care să mă depășească, pentru că eu consider că, în douăzeci de ani de box, am atins tot ce se putea atinge.

C.L.: Cum și de ce ați hotărât să puneți mânușile în cui?

L.D.: Pentru că așa cum am spus, după douăzeci de ani de box, mi-am atins toate obiectivele. N-am făcut o afacere din box, mi-a plăcut să fiu campion și am vrut să rămân așa. Simt în ochii oamenilor că am reușit și asta

mă face mândru că sunt român și că m-am întors acasă.

C.L: Fie vorba între noi, care sunt cele mai dureroase lovituri?

L.D.: Financiare (râde)! Loviturile la ficat sunt cele mai dezastruoase pentru că, oricât de mult ți-ai dori să continui, corpul nu te mai ascultă.

C.L: Pentru un sportiv, indiferent de ce disciplină practică, cât de importantă este echipa pe care o are în spate?

L.D.: Este enorm de importantă echipa cu care pregătești un meci. Un sportiv trebuie să asculte de antrenor tot timpul, pentru că acesta vede mult mai bine, din exterior, ce se întâmplă pe teren. Pentru performanță ai nevoie de

un antrenor bun, de o pregătire exemplară, de o alimentație corespunzătoare... Altfel nu poți reuși.

C.L: Pentru un adolescent, cât de importantă este găsirea echilibrului între sport și școală?

L.D.: Foarte importantă. Eu recomand boxul, pentru că acest sport te învață ce înseamnă să lovești și să fii lovit, iar sportul în general te educă.

A.S: Pe cine vedeți următorul campion mondial din România? Sau măcar este cineva la profesioniști pe care îl vedeți cu șanse? (menționăm că acest interviu este luat înainte de oficializarea meciului pentru

centura mondială IBF dintre Lucian Bute și James DeGale din 28 noiembrie)

L.D.: La ora actuală, îl avem pe Ronald Gavrilă, un sportiv în ascensiune, care se antrenează în Las Vegas, la sala lui Floyd Mayweather. Sperăm să reușească să aducă un nou titlu mondial, pentru că boxul românesc are nevoie de așa ceva.

A.S: Credeți că Lucian Bute mai are vreo șansă la titlul mondial?

L.D.: Noi sperăm să își fi revenit, să fi trecut cu bine peste perioada grea pe care a avut-o și să facă din nou meciuri frumoase pentru boxul românesc și pentru toți fanii boxului.

Francofonie și jurnalism

sau despre cum să realizăm o revistă în limba franceză

LAURENT COUDERC:

*Je suis ravi d'être ici notamment professionnellement. Pourquoi ? Parce que je peux faire ici le journalisme qui me plaît.*¹

¹ Sunt încântat că mă aflu aici, mai ales din punct de vedere profesional. De ce ? Pentru că pot face aici jurnalismul care îmi place

Aceste cuvinte constituie nucleul discursului pe care l-a susținut și al dialogului cu elevii la care a participat invitatul nostru, domnul Laurent Couderc, redactor-șef al revistei francofone REGARD, prezent în școala noastră, la Colegiul Național „Spiru Haret” anul acesta, pe 24 martie, în plină lună a Francofoniei.

Publicul a fost format din elevii clasei a XI-a F, care realizează anul acesta revista în limba franceză H'ARRÊT SUR IMAGE coordonați de doamna profesoară Mihaela Zoicaș și majoritatea elevilor din comitetul de redacție al revistei VLĂSTARUL, publicație marcantă a colegiului nostru. Într-o atmosferă destinsă și agreabilă, creată și de faptul că au fost folosite atât limba

franceză cât și limba română, domnul Couderc a vorbit pe scurt despre evoluția sa profesională, realizarea unei reviste, cu trimiteri la REGARD și recomandări pentru realizarea unei reviste școlare, încheind cu prezentarea profesiei de jurnalist.

Elevii au avut apoi posibilitatea să pună întrebări la care li s-a răspuns pe deplin.

Revenind la parcursul profesional al domnului redactor-șef, am reținut că după o perioadă de 8 ani petrecuți în Spania ca angajat al unei agenții de presă, dumnealui ajunge la București pentru a face un reportaj și dându-și seama că aici ar putea deveni corespondent pentru presa franceză, renunță la postul de la Madrid, propune săptămânalului francez l'Express să-i devină corespondent în România. Acesta este debutul perioadei de 11 ani petrecuți

aici, în țara noastră, la București, unde conduce redacția singurei reviste francofone publicate în spațiul românesc.

Un aspect remarcabil pentru perioada de debut în calitate de corespondent al presei franceze este interesul manifestat de țări precum Franța, Belgia sau Elveția pentru ceea ce se petrecea în România în preajma aderării ei la Uniunea Europeană, un foarte bun prilej pentru scrierea a numeroase articole legate de actualitatea românească.

În ceea ce privește realizarea unei reviste, în general sau a unei reviste francofone, în special, mesajul transmis a fost acela de a continua publicarea ei în varianta tipărită folosind hârtia, cu atât mai mult hârtia reciclată. În cazul revistei REGARD, care beneficiază de ambele variante – tipărită și electronică, prima dintre ele reprezintă o valoare adăugată, surprinde, într-un context în care presa se dorește a fi mai ales online. Coabitarea celor două forme crează echilibru.

sau mai mici, desene, fotografii, toate respectând o anumită logică și diversitate.

Răspunsul dat uneia dintre întrebările elevilor vine să completeze cele spuse până acum. Este vorba de realizarea unui interviu.

Am înțeles că întrebările

ceea ce se întâmplă, în cazul revistei francofone, aduce și mai multă încredere celui interviuat.

Prin întrebările puse, reporterul trebuie să fie simplu și onest și să se poată adapta temei interviului. Informația este culeasă de către reporter și nu dată de el.

Meseria de jurnalist a fost prezentată drept una dorită de tinerii din Franța în ciuda a ceea ce li se spune, că este o meserie în criză și din care nu se găștigă

Avantajele pentru cititor sunt acelea de a avea o altă percepție și de a-și odihni privirea obosită după orele multe, petrecute în fața calculatorului sau a unui suport electronic.

În opinia invitatului nostru, este foarte importantă pentru o revistă școlară și nu numai varierea atât a formatului cât și a conținutului, redată prin interviuri, articole mai mari

nu trebuie să depășească, în general un rând, reporterul să aibă cu el două aparate de înregistrat și, mai ales, să creeze de la început o atmosferă detensionată pentru ca persoana interviuată să se simtă în largul ei, să se creeze o conversație care să înceapă, de exemplu cu : „ Ce mai faceți ?“

Precizarea faptului că interviul poate fi citit înainte de publicare

foarte bine.

Am mai reținut că ea se află într-o perioadă de tranziție incredibilă iar dificultatea practicării ei la ora actuală provine din faptul că jurnalistului i se cere să fie tot mai rapid, mai interctiv, fiind supus unei mari presiuni. În condițiile în care toată lumea are cont pe Facebook sau pe Twitter, Instagram etc și fiecare

are astfel tendința să devină jurnalist, cel profesionist este mereu în fața unei provocări. Lui i se cere să-și scrie repede articolul și să urmărească apoi reacțiile cititorilor pe Facebook, pe Twitter și altele. De aici și bucuria domnului Couderc de a face revista REGARD, aici, la București, pentru că are posibilitatea de a lucra pe îndelete, de a nu se grăbi, de a putea uneori să se distanțeze, să respire, să aibă timp liber, ceea ce consideră a fi extrem de important. Cu toate acestea jurnalismul oferă enorm mai ales din punct

de vedere intelectual prin faptul că există posibilitatea de a întâlni o mulțime de oameni de toate felurile și de pretutindeni. Atenție însă la latura sa devoratoare!

Invitatul nostru i-a sfătuit pe toți elevii să nu se grăbească, să facă ceea ce le place și pe cei care vor să devină jurnaliști, să studieze, să se formeze aici, la Facultatea de jurnalism de exemplu și apoi să-și găsească propriul drum.

«Le monde est ouvert pour faire ce métier, on peut le faire de plein droit, petit à petit...il faut être patient – Lumea este

deschisă și această meserie poate fi făcută pe deplin,... treptat, cu răbdare».

Descoperirea unei experiențe profesionale pe harta căreia se regăsește și România, primirea unor recomandări și sfaturi utile pentru viață, pentru realizarea unei reviste școlare, toata acestea le sunt utile celor care se află destul de aproape de momentul trecerii spre o nouă etapă a existenței lor – terminarea liceului și alegerea mai apropiată sau mai îndepărtată a unei profesii.

Text: Mihaela Milostivu

Foto: Tedodora Ghețea, XII F

Pauză de lectură

Meandre

RĂZVAN AVĂDĂNEI,
absolvent CNSHB,
promoția 2013

Dacă îți dorești tu, neapărat, un lucru, n-o să se întâmple. Crede-mă. De fapt, nimic nu se întâmplă, totul se învâрте sau stă pe loc, o plictiseală sinistă în care mă bucur când am destul să-mi iau și altceva, pe lângă pâine. Revenind la dorințe, satisfacția nu există. Dacă ar fi după mine, n-ar mai exista a dori, ci numai a pretinde. E mult mai viu și mai real decât toate substituturile limbii pentru a desemna nevoia: a pretinde. Nu trebuie justificat absolut nimic, totul e să nu uiți ce pretinzi.

Îmi amintesc de ziua în care am uitat ce nu trebuia uitat. Îmi amintesc fir cu fir ziua în care s-a petrecut, pot spune și ce culoare avea autobuzul în care am leșinat sau ultimele cuvinte de îmbărbătare pe care mi le-a spus doctorul înainte să aflu că voi muri în mai puțin de trei luni (asta dacă am noroc), dar despre ce nu trebuia să uit... nu sunt în stare să vorbesc. Fără să-mi pot da seama, totul a dispărut, eram tabula rasa. Uneori mă gândesc că e mai bine așa, să nu mai știi nimic din ce știai. Alzheimer selectiv.

Stăteam într-o bucătărie înghesuită, cu o scrumieră plină pe masă și o cutie de lapte aproape goală. În fața mea, la celalalt capăt al mesei, stătea

o fată. Avea buze pline, iar colțurile gurii îi erau ușor lăsate, atrase parcă de o lege a unei gravitații necunoscute, chipul ei căpătând o nuanță de nedumerire amestecată cu nervozitatea celui ce niciodată nu găsește ceea ce caută.

Mă sprijineam aplecat, cu coatele pe masă, fără tricou și cu niște pantaloni de pijama scurtați până deasupra genunchiului. Vântul trecea din când în când printre picioare, încălzindu-mi gleznele, iar călcăiele mă dureau. Aveam bătăături din cauza unor pantofi negri și strâmți, din aceia pe care numai morții îi poartă la propria lor înmormântare și pe care nu-i mai purtasem niciodată. Mi-i dăduse de pomană o bunică, după ce murise unchi-miu. Și mă dureau. Aveam două găuri similare cu cele lăsate de ulceratiile leproșilor din lazarete, pe fiecare parte a fiecărui călcâi. Nu mai pățisem așa ceva de când lucram ca poștaş și trebuia să alerg douăzeci de kilometri pe zi, în fiecare zi, timp de cinci zile pe săptămână.

Dar cum eram desculț, nu prea băgam de seama durerea. Asta s-a întâmplat mai târziu când rănilor mi s-au infectat și s-au tot umflat până n-am mai fost în stare să port nici măcar o pereche de șlapi și abia puteam merge, ținându-mă de două bastoane pentru nevăzători.

Atâta vreme cât nu atingeam vreo rană, totul se afla într-un echilibru perfect.

Fata stătea mai departe cu ochii în podea, părul îi acoperea obrazii, iar jumătate de breton îi stătea pe jumătate de frunte. La intervale neregulate de timp, bătea în masa acoperită cu o mușama albastră cu buline albe un ritm sacadat, pe care nu cred că-l înțelegea și nici nu intenționa să-i dea vreun sens. Eu îmi rodeam cuticulele din jurul unghiilor și mi-am aprins dezgustat o țigară, în timp ce linii melodice ale unor muzicieni morți îmi galopau alene prin cap.

Dizzy sărea cu muta la paralelele bebop-ului, în timp ce Thelonious împrăstia tot disprețul față de oameni prin clapele unui pian greoi, obosit să țină pasul cu cel care-i cerea mai mult decât putea oferi. Jo Jones și Louis Hayes mă oboseau, dar nu mai mult decât Hawkins, care părea că nu se mai oprește din scuipat în muștiucul pe care îl lingea când nu trăgea din țigară sau când Charlie termina de cântat. Pe Horace l-am cunoscut abia când a murit, mărturisindu-și cu căldură dragostea pentru un tată necunoscut, îngropat într-un plictis comun.

Fata s-a ridicat și a plecat, iar eu am rămas mai departe cocoșat, pentru că faianța era mult prea rece și nu mă puteam sprijini fără să mi se facă îngrozitor de frig. Am scuipat. M-am răsucit pe scaun și m-am uitat la blocul din fața mea unde la etajul al treilea lumina era încă aprinsă. Un domn se plimba dezbrăcat prin casă, trăgând alene perdeaua din camera de zi.

„*Lulu's Back In Town* e poate cea mai bună piesă din câte or să existe și-or să se compună vreodată, iar pe Thelonious îl iubesc. Poate chiar mai mult decât mă iubesc pe mine.” Mi-am atins din greșeală bătăturile și au început să mă usture ca și cum aș fi stins țigara în carne moale - cum numai în gingii se găsește. Am

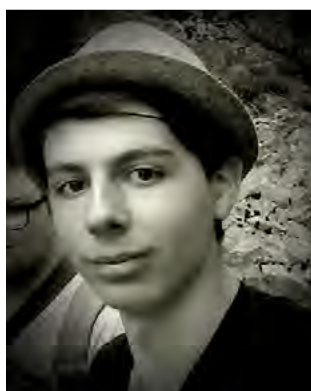
înjurat și mi-am îndreptat spatele, apoi m-am uitat la ceas. Patru-zero-unu.

M-am ridicat și am mers după singura femeie care nu mă enerva și care mă tolera. Stătea în pat, întinsă pe spate, cu gura ușor întredeschisă, dezvelindu-și șirul dinților atât de perfecți încât semănau cu o proteză. Dormea. M-am așezat lângă ea și aș fi vrut s-o alung, să alung singurul om cu care aș fi vrut să stau. Totuși, am plecat lăsând-o nestingherită. M-am așezat cu spatele la fereastră, am aprins un chiștoc și-am vrut să aprind o lumânare, așa, ca și când ar fi trebuit să plec; s-o aprind și să spun: „păstrați lumânarea asta aprinsă până mă întorc. Asta dacă mă mai întorc, dacă nu mă hotărăsc cumva să mor. Pantofi am, de restul faci rost ușor.”

Mi-am ars buzele și m-am întors în pat. Mi-am răsucit torsul ca un acrobat pensionat până am reușit să-mi strecur brațul drept pe sub ea, în dreptul taliei de care am strâns-o de atâtea ori, dorindu-mi să-i păstrez căldura. Am îmbrățișat-o, iar ea nu s-a mișcat. Stătea lividă și rece, cu colțurile gurii răsucite în jos, veșnic nedumerită ca și cum tot ce-i neînțeles ar putea fi cunoscut. Avea pleoapele ridicate, cu ochii dați peste cap, lăsând în rostogolirea lor să se vadă un alb gălbui. Am aprins totuși lumânarea, am pus-o lângă capul ei într-un pahar nespălat din care băuse vin, m-am dezbrăcat și am luat-o în brațe. Am continuat să stau lipit de ea, amintindu-mi că, în mod normal, n-ar fi trecut niciun minut și m-ar fi dat la o parte, dar în cele din urmă nimic n-a mai contat și interdicțiile au încetat să mai existe, la fel cum dorințele au încetat să mai apară. Cel puțin n-au mai fost dorințe.

Aș fi vrut s-o strig pe nume, dar nu mi-l amintesc. Iar Paul Desmond continua să urle și să încerce să mă convingă cât este de bucuros de nefericirea lui.

Dialoguri antagonice

GOGOȘĂ
ALEXANDRU,
clasa a XII-a D

1. VIAȚĂ/MOARTE

- Noi suntem surori, știi acest lucru? Întreabă Viața.

- Într-adevăr, doar că tu ești sora bună, iar eu cea rea, de care se teme toată lumea.

- Eu nu aș fi atât de sigură. Secolul 21 i-a făcut pe oameni să mă disprețuiască din ce în ce mai tare și să-și dorească compania ta din ce în ce mai mult. Pentru oameni am devenit o simplă existență, care oferă mai mult rău decât bine.

- Se pare că am devenit mai atrăgătoare decât tine, mai simpatică, spune Moartea. Până acum eram considerată un lucru rău, dar eu sunt un fenomen firesc care se petrece fie că vor, fie că nu vor. Puțini, însă, sunt aceia care mă consideră un alt început, o nouă încercare. Pentru cei slabi de înger, eu sunt o soluție. Adevărații oameni mă poartă în gândul lor mereu, iar când le va veni ceasul, ei vor fi pregătiți să mă întâmpine. „Viața e un copil pe care trebuie să-l legăm până ce adoarme“, spunea Voltaire.

- Iar eu, draga mea, continuă Viața, nu mai sunt un copil. Oamenii au făcut din mine o durată sau o definiție

ușor de rostit. Pentru savanți, eu reprezint continuitatea inimii de a bătea. Eu am devenit o lacrimă a existenței lor. Mulți spun că „viața este grea“, însă eu nici măcar nu am masă, nu cântăresc niciun gram. Eu sunt măsurată în vise sau în ani speranță și sunt făcută din amintiri.

- În momentul în care timpul decide să te înlocuiască pe tine cu mine, intervine Moartea, oamenii își dau seama că au uitat să vindece răni care se vor cicatriza, dar care vor continua să dea dureri. Pentru mine, regretele lor nu au nicio valoare, nu înseamnă nimic că nu au știut să-și construiască existența prin prisma unor principii care să-i determine să fie adepți ai adevărului. În ultimele lor clipe, își dau seama că au petrecut prea puțin timp gândindu-se la tine, sora mea, și își dau seama că au trecut prin viață ca rața prin apă.

-Dar cu toate acestea, avem ceva în comun, spune Viața. Amândouă suntem surse de răspunsuri. Pentru unii, moartea este răspunsul pe care nu l-au putut găsi în timpul vieții. Seneca spunea, printre altele: „Ca o piesă de teatru, așa e viața: nu contează cât de mult a ținut, ci cât de frumos s-a desfășurat“. Doar că singura diferență este aceea că unii au fost spectatori, iar alții - actori.

2. OM SĂRAC/OM BOGAT

- Dacă te-ai pune în locul meu, ce-ai face? întreabă Omul sărac.

- Aș căuta să-mi fac un viitor, să-mi clădesc un drum spre un statut social, să produc bani pentru a supraviețui mai bine acestei lumi meșchine. Aș încerca să-mi satisfac toate nevoile și chiar mai mult, să aduc luxul în traiul meu de zi cu zi, pentru că avem doar o viață și suntem datori să o trăim cât de bine putem. Dar tu?

- Eu, spune Omul sărac, aș căuta să mă îmbogățesc cu oameni, cu prezența lor în fiecare clipă, să fac parte din amintirea lor ca într-un puzzle și să mă bucur de fiecare lucru mărunț. Banii sunt buni doar ca să poți să trăiești, în rest ei sunt ca lepra: te macină ușor, îți desfigurează trupul și sufletul și, într-un final, orbești, așteptând să auzi cum pășește moartea spre tine, în loc să te bucuri de ultimele raze de lumină. Desigur că și eu mi-aș dori să am bani, să am tot ce ai și tu și să mă bucur de plăceri trecătoare, precum te bucuri și tu, dar după aceea îmi dau seama că aș deveni unul ca tine și astfel mi-aș nega destinul ce mi-a fost scris. Aș fi un om care privește doar în față, fără sentimente, a cărui singură amintire este banul, a cărui lumină de la capătul tunelului rămâne banul și a cărui pasiune este banul.

- Și ce poți face tu și eu să nu pot? Eu pot vedea întreaga lume de câte ori vreau, pot să-mi cumpăr tot ce doresc, visele mele vor deveni mereu realitate, iar tu vei rămâne cu sentimentele tale.

- Sentimentele mele sunt sursă de viață pentru sufletul meu, dar tu nu știi ce este acela. Pentru tine este un cuvânt siropos pe care-l folosești când flirtezi cu o fată. Dintre noi, nu știu care este mai sărac: tu, că nu ai parte de oameni de sentimente, sau eu, că nu am parte de bani, spune Omul sărac.

- Oamenii se strâng în jurul meu ca albinele

la flori, afirmă Omul bogat.

- Da, albinele iau cu ele tot polenul și pleacă. În cazul tău, floarea ești tu, albinele sunt oamenii falși de care ai parte, iar polenul, banii. Dacă nu ai avea bani, ai putea să vezi mai clar realitatea care nu se rezumă doar la a face ce îți place. De multe ori am visat să fiu și eu bogat, dar mi-am dat seama că acest lucru implică o schimbare... și încă una în rău. Mark Twain spunea: „Cele mai importante două zile din viața ta sunt: ziua în care te-ai născut și cea în care afli de ce”. Pentru tine, nu știu dacă va exista acea a doua zi.

- Vorbești de parcă ești înțelept. De când e lumea, banul a însemnat putere, statut social și, literalmente, fericire. Imaginează-ți un rege sărac! Puterea lui nu ar însemna nimic, autoritatea lui nu ar exista, iar cei care îi stau alături vor încerca a-l da jos de pe tron pentru a-și atinge scopurile și l-ar părăsi.

- Atunci, continuă Omul sărac, ar fi nevoie să iasă în lume, să cunoască oameni noi, de încredere, și cu aceștia să-și înlăture dușmanii. Ar vedea cu propriii ochi soarta regatului, fără a mai asculta minciunile altora. Astfel, el nu ar mai fi rege, ar fi om.

- Cuvinte spuse în vânt. Nici tu nu crezi ce spui. Pentru că nu ești bogat, te ascunzi în spatele unei atitudini de nepăsare și spui povești de adormit copiii. Tot ce ai tu sunt vorbe, însă eu nu am nicio vină că eu sunt bogat, iar tu sărac. Destinul.

- Ceea ce spui este adevărat, dar suntem amândoi datori să fim mai umani, să nu uităm că viața nu înseamnă doar desfrâu și să facem ceea ce, poate, ne-ar aduce fericirea adevărată. Oricum, moartea nu-ți permite să-ți iei banii, obiectele de preț sau faima deșartă în cealaltă lume. Sufletul îți va fi singura comoară, pașaport în fața morții. Fără el, ești dat uitării.

3. INTELECTUAL/OM SIMPLU

- În concepția ta pur abstractă, gândirea mea este asemeni unui rău ce seacă încetul cu încetul, o gândire limitată ce nu mă recomandă drept un om de societate, spune Omul simplu. Să mă afixez într-un loc în care vă dați întâlnire ar însemna să iasă oaia în mijlocul unei haite de lupi. Pentru voi, bibliotecile, redacțiile sau teatrele sunt pădurile în care căutați hrană.

- Portretul înfăptuit prin tradiționalele tale comparații culese din popor mă duc cu gândul la „Miorița”, adaptată unui decor urban. Frazele tale poleite cu o simplitate desăvârșită îți îngăduie să ai parte de o ascensiune socială, iar cu puțin ajutor, Platon, Leipzig sau Nietzsche îți pot schimba a ta gândire ca să-ți ofere câteva idealuri ce să strălucească mereu pe cerul vieții tale. Granițele gândirii tale trebuie să fie mereu deschise spre a acapara, a absorbi cât mai multe cunoștințe necesare unei culturi proprii și spre a te apăra de circumstanțele vieții și de oameni ce-și trădează capacitățile. Diferența dintre noi își face veacul doar pentru că tu îngădui acest lucru. De pildă, o trăsătură general valabilă a mea este că niciodată nu m-am lăsat condus de cineva, cu atât mai mult cu cât a sa cultură era puțin peste cea a unui școlar. Cunoștințele mele m-au transformat într-un conducător, meseria mea fiind studiul. Niciodată nu am putut admite că pot fi condus de un om care a citit mai puține cărți decât are degete la mâini și care a ajuns pe un loc fruntaș din alte motive. Dimpotrivă,

eu am practicat această noblețe cu compasiunea necesară, dar probabil conștiința ta râde de această mărturisire. Însă acesta este rolul conștiinței: să facă ce nu are curaj posesorul ei.

- Sincer, nu știu ce vrei a-mi dovedi prin acest discurs elocvent și ale cărui cuvinte sunt prea înflorite, ca un câmp plin de maci, continuă Omul simplu. Un intelectual are cunoștințe, dar nu poate avea măiestrie. Îți aglomerezi memoria cu felurite dogme și filosofii, îți impui idealuri greu de atins și de urmat în pofida etichetării tale drept „intelectual”. Astfel, tu trăiești doar pentru a-ți păstra acest grad și lupți în propriul tău război. Din cauza atâtor cunoștințe, vei suferi de nebunie, pentru că toate ideile acestea se vor bate cap în cap și nu vei mai ști care este realitatea și care ficțiunea.

- Prin ultimul argument ai dreptate. Dar oare nu este mai bine să trăiești în ficțiune, unde găsești atâtea lucruri pozitive, unde nu mai trebuie să te lupți cu viața și moartea și unde timpul nu mai are sens? Lăsând acestea la o parte, Platon spunea: „Nemurirea sufletului nu o poate câștiga înțeleptul decât prin totală sa dăruire în slujba Ideii”. Tot el este cel care a demonstrat că sufletul este nemuritor, iar uneori este pictat, purtând pe cap un craniu, semn al sfidării morții de către ființa umană.

- Deci tu crezi în existența sufletului și faci ceea ce faci doar pentru că așa scrie într-o carte sau pentru că urmezi filosofia platonică? întrebă Omul simplu. Se spune că primele scântei ale sclaviei au apărut în Mesopotamia cu mii de ani în urmă, iar sclavii erau

oameni lipsiți de libertate și forțați să muncească pentru alții. Însă descopăr și un alt tip: sclavul intelectual, cel care este condus de câteva fraze, de învățături și de idei ce nu mai pot fi adaptate secolului nostru.

- În viață îți asumi alegerea făcută, cu riscuri și cu avantaje. Impresia pe care ți-am lăsat-o este cea a unui arogant, dar este o modalitate de a lupta cu oamenii din jurul meu, al căror scop este să profite de pe urma mea. Rolul meu este acela de a aduce, în atenția oamenilor, arta de orice fel și, prin aceasta, o educare culturală a societății. Singurul medicament al secolului 21 este arta. Timpul mi-l consum în cărți: citindu-le, studiindu-le și, uneori, scriind altele noi, proprii. Un om nu se poate numi intelectual dacă nu face ceva pentru societate, dacă nu lasă ceva în urma lui după moarte. Secolul nostru nu ne mai oferă nimic bun. Trăiască tehnologia! Dar ea este cea care ne omoară.

- Îți asumi un rol, acela de SALVATOR, dar ești ca o navă ce plutește în derivă, afirmă Omul simplu. Suntem asaltați de informații ce ne intră pe o ureche și ne ies pe alta. Cu ce vor fi cărțile tale mai presus? Pentru mulți, Platon este un om deștept care a trăit în Grecia. Acum, personalităților le atribuim un adjectiv și îi plasăm într-un spațiu. Atât știm despre ei. Restul este irelevant, aceasta fiind mentalitatea. Înainte, intelectualii erau văzuți ca oameni importanți în cultură și nu numai. Acum, intelectualul este un om care citește cărți și folosește cuvinte pretențioase.

- În ce spui tu nu găsesc minciună,

eu lupt pentru cauza mea și continui să fiu ceea ce am ales. Nu-mi voi nega existența de până acum, doar pentru că am ales să fiu erudit. Ce s-ar fi întâmplat dacă și Goethe, Victor Hugo sau Schopenhauer ar fi renunțat imediat, văzând în ce societate ar fi trăit? Stă în atitudinea fiecăruia să schimbe ceva: prin literatură, prin filosofie, savantul-prin știință, politicianul - prin manipulare. Vastele mele cunoștințe îmi sunt de folos pentru a trece mai bine prin viață și pentru a cunoaște mai bine atât existența, cât și moartea. Pentru intelectuali, de pildă, moartea nu este văzută ca o grozăvie sau ca un sfârșit. Voltaire sau Balzac au așteptat-o fără pic de frică, au conștientizat-o, au comparat-o cu o poezie pe care o citesc prima dată. Sau oare Napoleon, citind despre Alexandru Macedon, nu și-a propus să facă și el același lucru, evitând greșelile pe care le-a făcut înaintașul său? Nu au avut ei un ideal comun, deși au trăit în epoci diferite? Nu au fost afectați amândoi de nebunie, după cum o numești tu, de aceea aprigă ambiție de a fi cei mai buni? Tu, stimate interlocutor, duci o viață obișnuită și nu zic că este ceva greșit. Dacă am fi toți la fel, unde am ajunge? Aici este vorba de spiritul fiecăruia. În timp ce tu muncești pentru a trăi, iar această muncă îți înghite tot timpul și toată energia, eu încerc să trăiesc pentru artă, pentru un ideal și pentru alții. Încerc, de fiecare dată, un sentiment plăcut când cineva îmi citește cărțile și, la final, îți împărtășește ideile. Poate că nu i-a plăcut cartea, dar i-a fost utilă. Pentru asta mă lupt eu, asta e munca mea. „Să rămâi om între oameni, numai ca să salvezi în tine însuși ideea de om, chiar dacă alții o calcă în picioare“ era de părere Marin Preda.

JAY

-prima parte-

Ioniță Carmen, X D

Prima dată când Jay devenise conștient de propria sa mortalitate avea șapte ani și se uita la un film prost cu Robin Hood. Unul dintre personaje-vreun proscris, probabil - îi spuse altuia, chipurile pentru a se îmbărbăta, că nu-l așteaptă nici iad, nu-l așteaptă nici nimic altceva în afară de pământ, după moarte. Micul Jay mai auzise până atunci acea ipoteză, a morții care nu duce la nimic, însă nu o băgase niciodată în seamă, cel mai probabil pentru că nu o înțelegea. Însă, în acel moment, cu ochii lipiți de ecranul televizorului, dar cu mintea în altă parte, pricepuse. Și ce era mai rău de atât, i se părea că vorbele proscrisului erau adevărate sau, cel puțin, mai apropiate de adevăr.

Pulsul băiatului crescuse, privirea i se încețoșă și, într-un final, cedă presiunii, eliberându-și tensiunea printr-un bocet care-o luă prin surprindere, și mai ales pe nepregătite, pe mama sa:

- Mami... nu e adevărat...vom merge în Rai... există Dumnezeu... omul...minte...mami, promite-mi! e tot ce se putu desluși din plânsetul zgomotos.

Femeia, ca să-l liniștească, îi spuse ceea ce pentru ea era o minciună albă și poate, o promisiune falsă (nici ea nu știa).

- Of, puiule, de ce crezi orice vorbă și te întristezi din cauza unui nimic. Ăla e doar un personaj, și încă unul cam nătărau, n-are cum să aibă dreptate.

- Promiteee-mi, zise băiatul, lungind „e”-ul într-un mod ușor enervant, dar rugător.

- Îți promit, îi spuse, sărutându-l ușor pe frunte și schimbând canalul. Se simțea ușurată că reușise să-i alunge temerile fiului său, însă nu bănuia că acea secvență din film avea să-l schimbe, peste câțiva ani.

Incidentul fu dat uitării, iar Jay continua să se comporte ca orice copil de vârsta sa: mergea la școală, învăța și se juca cu colegii, aștepta mereu, cu nerăbdare, vacanțele. Anii au trecut, a terminat ciclul primar, l-a terminat și pe cel gimnazial, ratând la limită titlul de șef de promoție. Nu-l afecta nicicum, căci i se părea că astfel de „onoruri” existau pentru a-i motiva pe toculari, iar el nu făcea parte dintre ei (unii îl priveau așa căci era singuratic - nu avea decât un prieten foarte bun, cu care (seea destul de rar). Restul timpului nu și-l petrecea învățând, ci stând în pat, cu ochii larg deschiși, visând aceleași visuri ale (pre)adolescenței, care implicau, într-un mod mai mult sau mai puțin direct, felul în care ar schimba el lumea.

Spre deosebire de alții, dorința lui nu era aceea de a îmbunătăți viața semenilor săi (ăsa asta pe seama utopiștilor), ci de a rămâne în memorii celor mai multe persoane, căci de acum acceptase că singura viață de după moarte era reprezentată de ceea ce ăsa în urmă.

Privit din perspectiva altora, părea ușor arogant, deoarece nu se obosea să vorbească decât dacă era strict necesar, iar atunci își privea partenerul de conversație cu o expresie neutră, lipsită de orice emoție. Puneau trufia sa sfidătoare pe seama unei depresii ascunse, cauzate poate, de faptul că nu-și cunoștea tatăl. Dar pe Jay îl interesa prea puțin acest aspect. De fapt, cauza așa-zisei sale aroganțe se datora indiferenței lui, care-l ajutase nu doar să-și creeze o sferă protectoare, ci îi dăduse posibilitatea să vadă lumea într-o manieră plată, obiectivă, fără să se implice afectiv. Treptat, această perspectivă îl transformase într-un, credea el, nihilist. Dar la vârsta sa, câți adolescenți nu se considerau astfel?

Intrat la liceu, avea să cunoască un mozaic alcătuit din tot felul de oameni care pretindeau a fi ceva. Cum avea să observe Jay, în mediul acela, trebuia neapărat să fii cineva, fiecare avea, privit de la distanță, o identitate strălucitoare, colorată, tipătoare, reflectată deseori prin îmbrăcăminte, mers, apartenența la diverse grupuri și, uneori, prin modul de a vorbi. Însă, de câte ori încerca să se apropie de cineva pe care îl considera relativ interesant, culorile acelea vii deveneau un jeg gri, iar el privea mâhnit și, poate, și puțin dezgustat, gloata care-l înconjura. Pentru că nu avea încredere în noii săi colegi și pentru că începuse să nu le mai tolereze prezența, își petrecea toate recreațiile în curtea din spate, care era neîngrijită și plină de gunoaie, bănci rupte și alte asemenea. Într-un timp, se mai adunau câțiva să fumeze acolo, până când s-a instalat un fumoaie în fond, nu era cine știe ce secret faptul că jumătate dintre liceeni erau fumători. După aceea, curtea se sălbătici

și mai mult, aidoma singurului său vizitator. Stând pe un calorifer stricat, Jay arunca cu bucățele de cretă într-o băltoacă, urmărind undele create de acestea. I se părea o zi atât de monotonă, încât își permisesese să fie leneș și să-și lase mintea să se golească de orice gând, asemenea unei cascade secate. Din transa care-l cuprinsese, nimic nu părea să-l scoată, nici macar faptul că cineva aruncase cu o pietricică în el. Se întoarse totuși din reflex, dar nu zări pe nimeni, așa că a dat confuz din umeri și a băgat piatra cu pricina în buzunarul de la geacă-zâmbi sec la gândul că poate și ea o să dispară.

Sunetul deranjant al dopotelului electric anunța finalul recreației, iar el intra înăuntru. De la fereastra laboratorului de chimie, situat la etajul al treilea, o siluetă privea în gol spre asfalt.

Ajuns acasă, și-a aruncat plictisit geanta lângă cuier, s-a descălțat cu greu, trăgând într-o doară de șireturile bocancilor, cărora le-a făcut brânci într-o parte, iar apoi a dat să-și scoată haina. Își aminti de piatră, care nu dispăruse în ciuda previziunii sale ironice, și o scoase din geacă, răsucind-o în joacă. Observă că un cuvânt fusese scris pe ea, însă pasta pixului albastru se întinse și cu greu îl putu desluși: „fiecare”. „Fiecare”... ce?, părea să spună încruntătura lui Jay. Își imagina că, probabil, vreunul dintre colegii săi hipsteri mângălise cuvântul pe piatră, încercând să-i imprime o însemnătate mai mare decât o avea deja. Oricine ar fi fost, nu reușise acest lucru, gândea el, ba din contră, acum obiectul pe care îl ținea în mână nu mai avea niciun sens. Se hotărâse totuși să-l păstreze, lăsându-l pe pantofarul din hol.

Percepând lentoarea băiatului

ca pe un semn, mama îl întrebă:
- Ai pățit ceva? Ori s-a întâmplat ceva la școală?

Luându-și cea mai inexpressivă mască, pentru a ascunde faptul că un lucru atât de mărunț părea să îl sâcăie, băiatul răspunse:

- Nu. De ce întrebi?

- Doar așa, păreai cam abătut. Ți-e foame? Întrebă femeia care, deși știa că fiul ei minte, hotărâse să nu-l preseze. „E adolescent până la urmă. La vârsta lui, orice lucru neînsemnat e-o catastrofă”.

- Mda... un „mda” nu prea convins.

- Ce să-ți faci mama de mâncare?

- Nimic. Îmi fac eu ceva. Și, conștient de tonul prea rece, adăugă: la și odihnește-te.

Ea zâmbi și se retrase în sufragerie, el rămase în bucătărie, scotocind după ceva în frigider. Măncă destul de repede, strânse masa, se așeză alături de mama sa și vorbiră despre lucruri irelevante. Se simțea mai ostenit decât de obicei, așa că sări peste duș și se aruncă direct în pat, deși era abia zece și-un pic. Oboseala îi sfârâma fiecare os, iar capul i se părea atât de greu încât ar fi zis că e din plumb. Și totuși, somnul nu îl curpindea, se zvârcolea dintr-o parte în alta, iar transpirația îl făcea să se simtă înclășșat, sufocat. Adormea câteva minute, căzând în zona crepusculară dintre somn și vis, doar pentru a se trezi cu impresia că cineva îl privește. De fiecare dată când aprindea lampa, umbrele nu deveneau monștri, ci dispăreau, însă atunci când o stinge, reîncepea lupta cu frica, cursa nebună dintre somn și imaginația sa trează. O bucată bună de noapte a dus-o așa, până când fantezia a cedat oboselii și băiatul s-a scufundat într-un somn bizar. (va continua)

David A. Marin
clasa a X-a H

Versetele Aroganței: 51. URSUL BRUN COSMOGONIC DE PE LÂNGĂ SINAIA

În centrul galaxiei se află un
urs
brun, încoronat, ce visează în
decurs
de infinituri Întregul, cum a
fost,
cum este, și cum va fi:
visează de la Naștere, până
într-un punct
pe care îl știe doar el.
Ursul ăsta levitează într-o masă
de sentimente
de intelecte, de cvintesențe.
în hibernarea lui, visează Totul,
și blana lui pufoasă, lină, mieroasă
ține balansul Universului X.
Ursul ăsta știe tot fără să conceapă noțiunea de
a ști.
Orice faceți, nu îl treziți.

Astăzi, un zeu inconștient făcea sex cu o zeiță
și s-au trântit amândoi prin astre, lovind stele,
și vreo 2-3 nebuloase,
până când au lovit peștera ursului.
Cu etichete ridicate în substanțele
din jurul sferei sale transcendente,
Ursul a deschis mai întâi un ochi
și pentru prima oară a privit
și inima sa rece din lipsa folosirii
a început să se încălzească.
Când l-a deschis și pe celălalt
și a privit din nou,
a simțit, pentru prima oară.
A simțit teamă.

Ghearele, crescute imense,
au rupt fluidele mieroase

ce îl țineau captiv în Infinit
Zbătându-se cu planurile realității
Ursul își rupe coada în colțul sferei
și purcede din Timp în Spațiu
Ursul acum, este.

Crește, crește, și înghite o stea
cât privește zeul în ochi
și își arată colții.
Ursul simte, acum, furie.
Blana i se ridică într-o rază de foc.
Zeul privește confuz, și după
în teroare, cât Ursul rage din nou,
și spre roba sa albă saltă:
Îl prinde în colți și îl trănțește într-un Soare.
Mușcă, de 3 ori la viteza luminii, din
omniprezența zeului, acum liber din al lui chin,
Dar zeul prinde inelul lui Saturn în palme și
Îl aruncă în Urs, lovitura trimite animalul
într-un
meteorit pe care îl prinde între labe,
ghemuindu-se în jurul lui
și năvălind în zeu, și după în zeiță,
într-un foc imens, consumator,
sânge multicolor țâșnind într-o lună,
cât rage, rage, rage, de se cutremură
întreaga existență universală.

Zeul cade în genunchi, și zeița cade lată,
Iar Ursul se ridică în două labe, vrând să
vorbească, dar din botul său ieșind doar răgete.
Așa că atinge cu mintea Infinitul și comunică
în unde dureroase, cerebrale, largi și animalice
Întreabă de ce, de ce are atâtea de ce-uri în cap,
Și cine i le-a pus acolo?
Zeul și zeița nu știu nimic.
Nimeni nu știe nimic.

Clădire de birouri Sleep Incorporated
Liftul e stricat, o ia pe scări, se împiedică
Un sfert de etaj, se ridică aproape plângând,
Pierdut, fără respirație, alergând după un gând
Când ajunge la parter
Se oprește în fața unei uși roz
Respiră adânc și intră
Jazz ușor și mese bombon
Gogoși de smarand și
Cutii cu răvașe budiste...

Iar Ursul știe totul.
Țipătul lui crește atât de mare,
Într-o explozie inexplicabil de mare,
Și Ursul începe să înghită sentimente
Și Cunoaștere divină
Devenind din ce în ce mai mare.
Simte, acum, răzbunare.
Simte acum, vanitate.
...și brusc, Ursul... dispare.
Un vânt prăfos, melancolic
bate lent, copleșit, cosmogonic.

Zeul și zeița plâng îmbrățișați...
Saturnienii se întreabă de câte
ori vor mai trebui să își schimbe inelul.
*

Acum câteva minute,
m-am dat jos din mașină
să mă ușurez în pădure,
în drum spre casă, de la munte,
și ridicându-mi privirea,
lângă mine, bând dintr-un pârau,
era un urs.
Și m-a privit, neîndemânatic,
ținând un pește în labe,
omniscient.
Învăța să meargă în patru labe,
Învăța să fie urs,
știa și el doar totul.
Am simțit și eu teamă
Iar Ursul a simțit fericire.
Am șoptit: de ce?

Iar Ursul a mormăit,
Și s-a întors spre niște pui
blănoși, dragălași, căprui.
În spatele lor, o ursoaică.
O undă parca mi-a atins atunci
mintea și sufletul, chicotind:
„Oh, Pământene, taci și fi!“...

„Mor“, cică spun urșii mereu.
Acum mă întreb dacă așa-i

DESPRE POSIBILA VIRTUTE A NARCISISMULUI (see what I did there?)

NARCISÍSM s. n. Atenție excesivă față de propria persoană fizică; dragoste admirație, adesea patologică, față de propria persoană; dragoste de sine. – Din fr. narcissisme. (DEX '09, 2009)

Pentru început, hai să o luăm așa:

Cum orice artist (...) nevoit, în multe cazuri, să opereze printr-un *mythos*, printr-un sistem elaborat al imaginii și al mitizării de sine, este deja primitiv, închis la minte și pur și simplu plictisitor, să luam narcisismul drept o simplă adorare de sine ignorantă, un defect total, prin urmare nefolositor pentru individul cu aspirații și dezgustător față de lumea din jur. Hai să fim serioși.

Putem privi tot felul de artiști, sau oameni de cultură, intelectuali, sau politicieni, sau chiar regi și regine, și îi putem încadra în tot felul de arhetipuri și categorii, le putem însuși o sumedenie de caracteristici – numesc narcisismul o caracteristică, nu un defect. Vom reveni la asta.
Hai să-i luăm, de dragul exemplificării, pe David Bowie, pe Cezar și pe Dali.

David Bowie este un exponent perfect al artistului și al muzicianului mitizant, persoană capabilă de a-și crea conștient (în opinia mea, firește), un cult al personalității într-o industrie grea și densă, mai ales în acea perioadă a muzicii. David Bowie a trecut prin perioade existențiale puternic mediatizate în presă, de la paragrafe obscure din potențiale autobiografii, în care discuta diverse noțiuni ceva mai puțin raționale, la o *extravaganza* genială în estetica lui scenică, atât cosmetică și vestimentară, cât și psihică – să nu uităm că vorbim de o persoană ce a declarat că e homosexual, bisexual și heterosexual la săptămâni diferență, în diverse emisiuni. Mai e și piesa aia, “John, I’m Only Dancing”, care cică ar fi răspunsul lui Bowie la acuzațiile lui Lennon, care, pe scurt, îl cam numea ceva aproape de *attention whore*.

- Cezar, având în vedere diverse probleme fizice precum epilepsia, fiind atunci considerat un blestem din partea zeilor, a reușit, prin tehnici pre-machiaveliene și, consider eu, prin talent, să se pună undeva nu cu mult departe de zeii care, dacă s-ar fi aflat mai în masă, l-ar fi, ipotetic vorbind, „blestemat”. Mitizarea și crearea unui cult al personalității nu constituie nimic șocant sau incredibil în lumea politică, cu atât mai puțin în cea artistică...

- Dali este probabil cel mai direct asociat cu narcisismul, un narcisism imperialist chiar. Nu am de gând să insist aici, că a vorbit destul Salvador pentru el însuși; citez din **Jurnalul unui geniu**:
„Pe primul loc: Gala si Dali.
Pe locul doi: Dali
Pe locul trei: toți ceilalți, inclusiv noi, bineînțeles.”

...și deci, de ce un artist tânăr și cu aspirații înalte, cu ștacheta sus și cu respect de sine, nu are voie să pună în practică această mitizare de sine, fie că o face activ, fie că se întâmplă pasiv, fie că e o combinație între cele două, fără să fie condamnat sau atacat? Un tânăr artist cu aspirații poate să aibă și un pic de Cezar în el, din simplul fapt că Cezar este un bărbat rațional, calculat, și exact acel calcul și rațiune lipsesc din stilul de viață al multor artiști ce rămân, din nefericire, în barurile de pe autostrăzi. Și, cum în artă nu se poate compara, întrucât nu vorbim de două cantități de somon, ci de sentimente, de materii spirituale, ce stau la fundamentul artei, acel artist din barul de pe autostradă este egal cu Dali, întrucât cei doi nu se pot compara, sunt egali prin imposibilitatea unui semn matematic între ei.

Lucrurile se întâmplă în felul următor... Ne aflăm într-un punct în istorie unde suntem copleșiți, în lumea artistică și nu numai, de ură de sine. Este foarte cool să te urăști, este hip. De altfel, ura de sine este naturală și, dacă nu te urăști, nu poți fi luat în serios de alți oameni din domeniu. Deja simpla lipsă a urii de sine devine un pas periculos spre narcisism și, deci, spre a fi renegat și condamnat de cei din jur. Lana, mânca-o-aș eu de Lana, scrie pe net că se gândește la Kurt Cobain și la sinuciderea lui, că se gândește la sinucidere. Și ea, și multe alte staruri declară, mai subtil sau nu, că sunt copleșite de ură de sine. Individul naiv și tânăr își asumă, la un nivel subconștient, urmându-și „regii și reginele”, că, fără această stare constantă de tristețe, moarte-pe-dinăuntru și ură de sine, nu poate merge mai departe în aventura spirituală a creației, nu și dacă vea să spui ceva relevant. Nu e nimic nou în faptul că poetul a fost, timp de secole întregi, amoretat de tristețe, întrucât de acolo ieșeau, chipurile, cele mai bune versuri. Adesea, caută jalea. În fine, exact din cauza acestei uri de sine cad atâtea și sunt condamnați alții cu mintea mai deschisă.

Eu, personal, m-am declarat singur arogant și narcisist de nenumărate ori. Este, adesea, o unealtă defensivă. Uneori este și o exagerare, o hiperbolă, o satiră, dar am început să nu mai am pretenția ca oamenii să se prindă de lucrurile astea. În plus, este mult mai convenabil pentru mine să aud că niște fete din Coșbuc, pe un grup de *whatsapp*, trimiteau chestii legate de mine și spuneau că „persoană mai narcisistă ca asta nu am mai văzut” mai mult ca pe un compliment, decât ca pe o insultă – de altfel, ele contribuie, prin mijloacele lor, la mitizarea mea, la acel *mythos* de care vorbeam la început. Ca să nu mai zic de citatul meu preferat din *Game of Thrones / A Song of Ice and Fire*: „Nu uita cine ești. Restul lumii nu va uita. Poartă asta ca armură și nu va fi folosită niciodată împotriva ta”. Oh, Tyrion, oh, George R.R. Martin.

În fine, am realizat acum ceva timp că aroganța și narcisismul pot fi virtuți, în momentul în care sunt conștientizate ca atare – caracteristici cu potențial valorificator de sine și defensive, adesea ajutând artistul și, de altfel, omul în general, în evitarea săgeților psihice venind constant din jur.

Blues-ul este cunoscut, în general, ca tipu’ cu chitara, copleșit de griji și de probleme, plângându-se de jalea lui, în manieră muzicală. Dar nu e deloc așa. Howlin’ Wolf, unul dintre bluesmen-ii mei preferați, are o piesă numită “Message To The Young”, un blues în care „predică” tinerilor și le spune să se iubească. Așa pot ajunge departe.

Ce omul modern comun, și mai ales adolescentul modern comun, nu înțelege este faptul că iubirea de sine nu înseamnă glorificare constantă de sine și, chiar terminologic, iubirea de sine nu înseamnă musai și narcisism, conform dicționarului. Dar dicționarul alipește

narcisismului, pe lângă „atenție excesivă față de propria persoană fizică”, definiție ce are conotații negative, și simpla „dragoste de sine”, și deci, trecând peste Narcis și povestea lui mitologică, narcisismul se poate referi chiar la simplul amor de sine. Deși sunt de părere că un puternic număr de artiști moderni nu sunt chiar ‘poser’-i și că există mulți care chiar iubesc arta – și, mai mult, sunt de părere că ar fi cu adevărat ignorant, nu arogant, să asum că eu pot declara cine este artist sau nu, arta fiind materie spirituală – cred că mulți artiști moderni nu știu să iubească și artistul, mai ales când vine vorba de ei înșiși.

Narcisismul, acceptat de mine, în acest eseu, sub două forme, poate fi un factor al stagnării sau al constantei îmbunătățiri de sine și al protejării față de inamici psihici și emoționali exteriori – ura de sine poate fi un factor al stagnării sau al îmbunătățirii de sine, dar, atenție! această îmbunătățire de sine nu duce la potolirea urii de sine, căci îmbunătățirea se face violent, prin muștrări de sine și prin repulsie, și nu mai devine atât de mult despre adevăratul Sine și despre artă, cât devine despre copleșitoarea și consumatoarea furie a urii. Deci, dacă X se iubește pe sine, ori e prost și inconștient și decide că e perfect și că nu va mai lucra la sinele artistic deloc, (...) ori e deștept și se iubește extraordinar de mult, așadar își realizează înălțimea și potențialul și evoluează pentru că ține la el însuși, (...) vorbele rele și constantul efort al elementelor negative de faună, considerate prin convenție persoane ce își ocupă timpul prin a se lua de arta și pasiunea altora, trec mult mai repede pe lângă el sau, adesea, sunt chiar blocate.

Avem aici o variantă negativă a narcisismului, corupt de stupiditate și lipsă de eficiență, și o variantă bună, sigură, eficientă.

În schimb, dacă X se urăște pe sine și e lipsit de putere și vulnerabil, va rămâne, probabil, fix acolo unde era și înainte, muștrându-se pe sine pasiv și continuând într-o moleșală și într-o lipsă de vitalitate. Dacă X se urăște pe sine, dar este o persoană relativ puternică (presupunând că poți fi puternic în așa manieră încât te urăști pe sine) sau cel puțin activă, se va biciui (chiar și la propriu, se mai întâmplă) și va merge într-o constantă agonie - va fi obsedat de a lucra excesiv pe materii tehnice, va fi copleșit de negativ și adesea incapabil de a fi balansat, va vedea dintr-o singură perspectivă, va fi prea stresat pentru a putea avea grijă de sine și de Sine și progresul făcut nu îl va satisface mai niciodată, fiind instabil din cauza naturii copleșitoare și consumatoare a urii, administrată haotic. Poate se va îmbunătăți tehnic, dar nu va fi destul de eficient pentru a folosi aceste îmbunătățiri într-o manieră productivă.

Și, mai mult de atât, putem spune că, în cazul în care vine un element de faună precum a venit mai sus la X-ul iubitor-de-sine, luându-se în același fel sau similar de X-ul acesta, X-ul va merge să lucreze și se va strădui să ajungă mai departe, gândindu-se obsesiv nu la sine și la vorbele rele ale elementului de faună, ci mai mult la răzbunare, la dorința de a dovedi ceva. X-ul iubitor de sine este condus de iubire de sine, de iubire de artă, de dorința de a face lucruri mărețe pentru el și pentru acele lucruri mărețe.

De asemenea, pot să spun că individul narcisist, fiind parte dintr-o comunitate, are nevoie de narcisism pentru a progresa ca individ, fără să sufere traume emoționale sau psihice, mergând diferit și original, dar menținând un raport pozitiv cu restul comunității, creând pentru creație, pentru Sine și pentru comunitate - ferindu-se de elementele negative și asupritoare din atmosferă, precum invidia materializată prin insultă și critică deloc constructivă ș.a.m.d. ce vin, cel puțin aparent, tot din partea

comunității care, în același timp, într-un caz ideal, îl și protejează de alți factori negativi.

Vă rog acum să îmi spuneți de ce nu este ok că sunt narcisist. Iubesc arta și mă iubesc pe mine. Este greșit că încerc să am un balans, să am un sistem defensiv, să am roțile mele intelectuale funcționând într-o anume manieră, pentru a putea să îmi apăr, să fructific și să ajut fundamentul artistic-spiritual? Sigur, este greu să spui că un artist are balans. De regulă, asociem artistul cu haosul. Dar este un balans între haos și armonie - balans ce există pentru mine, și pentru mulți alții capabili de a folosi rațiunea și atitudinea calculată pentru a-și proteja fundamentul emoțional și spiritual... La o persoană condusă de ură de sine, acest balans dispare, devenind o minge de foc, fără control... Deși, poate talentată pe dinăuntru, această minge de foc, neavând controlul necesar pentru a fructifica flăcările, de multe ori eșuează în a împărtăși arta altora, întrucât se urăsc prea mult pe sine pentru a o aprecia ei înșiși, chit că arta și artistul nu sunt același lucru.

Oamenii mă insultă (...). Poate că mă gândesc destul de mult și la unele lucruri pragmatice, dar fac asta pentru că știu că fundamentul artistic-spiritual este unul vulnerabil, coruptibil în mâinile societății din jur. Cu iubire de sine, cu narcisism, țin destul de mult la mine, la Sine, la lucrurile în care cred și la creația mea, încât să o apăr și cu o tentă de atitudine rece, pragmatică. Nu mă cred perfect, cu atât mai puțin superior. Aceste lucruri sunt fals și stereotipic agățate de narcisism și aroganță, ce sunt, pentru mine, elemente spirituale, defensive și caracteristice, nicidecum defecte. Prin urmare, când mai vreți să mă insultați, găsiți ceva mai creativ și mai adecvat.

Și, cum zicea Howlin' Wolf: iubiți-vă.

*F*ragments d'espoir
Tombent comme les fleurs de cerisier
Larmes sincères
Fondent la glace
Soupirs profonds
Enveloppent le chant des oiseaux
Fronts sillonnés
Comme l'écorce des chênes
Pensées réunies en un seul endroit
Convoquent l'esprit à la vitesse d'une bande de
loups
Rien de plus rassurant
Que la nature intelligente.

MĂLINA MOICEANU, XII F

Have you ever felt like:
Everything meant nothing,
Walking away only meant you were coming,
Telling the truth was equal to bluffing,
Taking things slowly only meant you were
rushing?

Have you ever felt that:
Better made for worse,
You only had one path, still taking the wrong
course,
Running straight ahead, but walking in reverse,
Avoiding the end was just a ride in the hearse?

DIANA CHIRU, XII A

*H*ave you ...? (paradoxical
thoughts)
Have you ever felt that:
A little was too much,
Every touch you felt, you felt it out of touch,
You were out of gear, but still pressing the
clutch,
You weren't crippled, but still in need of a
crutch?

Have you ever felt like:
Drinking got you dehydrated,
The best news in the world only got you
frustrated,
Feeling underrated felt so overrated,
You ate too much, yet your hunger wasn't sated?

*U*ne petite étoile,
sur une toile nocturne
qui inspire la peur,
veille timidement
du haut
jusqu'en bas
où les arbres se montrent
comme des points dispersés,
tracés au hasard
par un peintre fâché contre ses couleurs
parce qu'aucune d'elles n'est aussi forte
que ses sentiments.

MĂLINA MOICEANU, XII F

Când poți nu vrei iar când vrei nu mai poți
să te oprești, fugi de te faci odată cu lumina.
Te duci câțiva ani înapoi
și tot nu faci nimic;
te apropii de ceva sublim, mai ai puțin de așteptat
și după știi că n-ai făcut nimic
doar n-ai știut să te oprești pentru că nu mai aveai timp.

În purgatoriu lăcrimau frânturi de visuri înghețate
Cu un alb tablou pătat de roșu-n fața lor, vulgare
Gânduri se-ncovoiau prin pereți
Și zidurile-s lanțuri

Care-atârână inert.

Cu disperare
mi-a fost mai frică să mă întind
decât frică pentru moartea ta.
Țintuit de gloanțe - fire negre
ai deșteptat nu-n mine,
ci-n timp,
ascensiuni vulcanice,
nicio remușcare,
încovoiat de frici și dorințe primare.

Actual și agnostic,
idee falsă de carton,
solipsism, acum mi-e frică să respir.
Paradox infect, vreau să gândesc mai clar,
contrar a tot ce-am zis
am uitat de compromis.

MARIA DRAGOMIR, XI G

AUGUSTIN FERNANDA, XII C

Dorința

Zona crepusculară
dintre cearceaf și pernă
e locul din care izvorăște
râul vieții mele,
un râu sărat ce-șiroaie fuge
pe obraji și pe buze și pe gât;
se prelinge-n vis.
Ce este viața?
Când mai bine simți viața,
decât atunci când în tristețe te afunzi...
Mi-e dor de viață,
mi-e dor să sufăr,
să simt cum lacrimile-s izvor
pentru visul meu dintâi
și durerea mea din urmă, tu...
Vreau să simt că trăiesc,
așa că fugi de mine, urăște-mă,
să îți simt lipsa peste toată ființa mea,
mi-e dor să sufăr iar
în suspine, melancolie,
acest cântec fără final
ce mă conduce până la moarte...
Căci din nou te întreb:
Ce este viața?

Mult prea departe ești de mine
când îți întinzi trupul lângă al meu,
gândul tău e câmpie, deal, cer,
gândul meu rățăcește în timp, vertical.
Nu suntem astfel decât o întâmplare
că ești aici, că sunt acum.

Nopti fără de somn, vise fără scăpare,
vis de zi ce se spulberă
în fața realității
precum gheața subțire sub piciorul tău ieri.
Mi-e dor să sufăr, să simt că trăiesc
când lipsa devine platitudine,
când izvorul îmi hrănește trupul inert,
când suspinul îmi aduce aminte
că fără tine nu pot să trăiesc?

Ce e viața, așadar, decât o iluzie a neființei?

Sinestezic

(nu am avut idee de alt titlu)

Curge cerul în șiroaie lungi,
Curge și nu se mai oprește.
De departe luna privește
Cum soarele pictează dungi.

Sub clar de lună, copacii trăiesc
Și aproape că visează
Cum soarele dansează
Pe ritm de vals nemțesc.

Tu stai departe și privești sfios,
Parcă ceva te cheamă,
Ești reținut și simți o teamă
Să nu devii mai curios.

Dar mintea-ți fuge printre flori
Și constăți plin de uimire,
Că amețit de fericire,
Vezi sunete și auzi culori.

DIANA CHIRU, XII A

„Care e cea mai bună cale
De a uita pe cineva?”
„Transformă-l în poezii goale,
Pictează-i cuști pentru a-l captiva.”

Pierde-i numele printre stele
Și aruncă-i povestea în ocean,
Ascunde-i chipul în lacrimi grele
Și trimite departe corpul nepământeian.

Căci o ființă ce trebuie uitată
Este un suflet fără rost,
O creatură abandonată,
Un animal fără adăpost.”

LORENA DOIA, XII A

Au căzut toate frunzele din vara noastră,
Deja parcă suntem doi străini în aceeași casă,
Doi călători despărțiți de o răscruce,
Fiecare pe drumul pe care viața îl duce.
Depart de orice fel de eleganță,
Trăim cu puțin, trăim cu speranță
Trăim cu amintiri și suflete aproape goale,
Nu demult trăiam mergând pe aceeași cale.
Sfârșitul ei a venit prea devreme,
Sfârșitul nostru, m-am obișnuit de o vreme.
Parcă-am mers o viață, acum am una nouă,
Dintr-un singur suflet, am devenit două.
E plin de regrete trecutul cel dus,
Am luminat mult, acum am apus,
Acum vine noaptea, soarele nu mai arde,
Te-aș vrea lângă mine, dar ești prea departe...

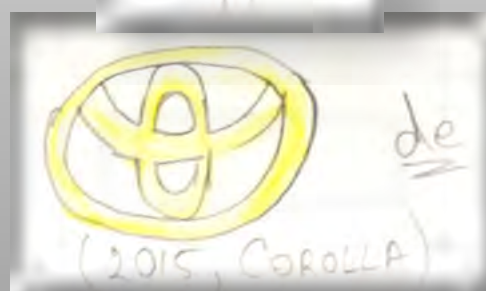
Oraș mort, orașul meu,
E viu doar în amintire.
Pe vremuri aici mă simțeam zeu,
Pe vremuri eram eu cu tine.
Oraș gol, orașul meu,
Cum să fie fără tine?
Demult părea un castel,
Al nostru, si era atât de bine.
Oraș lipsit de grai, orașul meu,
Doar vocea ta îi dădea viață,
Merg trist și fără zâmbet,
Doar tu îmi dădeai speranță.
Orașul meu, orașul nostru,
Era viu și colorat;
Acum trist ți fără suflu,
Că tot ce erai tu a dispărut.
Fără vlagă orașul meu,
Fără tine nu mă descurc.

ANDREI MIȘCOV, XI G

| DE PRIN SPIRU ADUNATE...|

Eu nu strivesc corola de minuni a lumii

Dacă, în numărul trecut al revistei, publicam lucrarea de control deosebită a unui elev de clasa a X-a, de data aceasta ne-a uimit DIANA CHIRU, elevă în clasa a XII-a A. Ea este o elevă conștiincioasă, se ocupă, printre altele, și de istovitoare muncă de corectură la *VlaStarul*. Însă Diana are o singură problemă când vine vorba de învățat: trebuie să raționalizeze timpul cât mai eficient posibil. Și atunci... la ce s-a gândit?

Când a trebuit să învețe textul operei *Eu nu strivesc corola de minuni a lumii*, de Lucian Blaga, a considerat că semnul lingvistic e prea cronofag, așa că a apelat la un demers semiotic propriu. Și iată ce a ieșit!

„Eu nu strivesc
corola de minuni
a lumii
și nu ucid
cu mintea tainele
ce le-ntâlnesc
în calea mea
în flori, în ochi,
pe buze ori
morminte.
Lumina altora
sugrumă vraja
nepătrunsului
ascuns
în adâncimi de
întuneric,
dar eu,
eu cu lumina mea
sporesc a lumii
taină -
și-ntocmai cum
cu razele ei albe
luna
nu micșorează, ci
tremurătoare
mărește și mai
tare taina nopții,

TEXTUL POETIC

așa îmbogățesc și eu
întunecata zare

cu largi fiori de sfânt
mister

și tot ce-i neînțeles

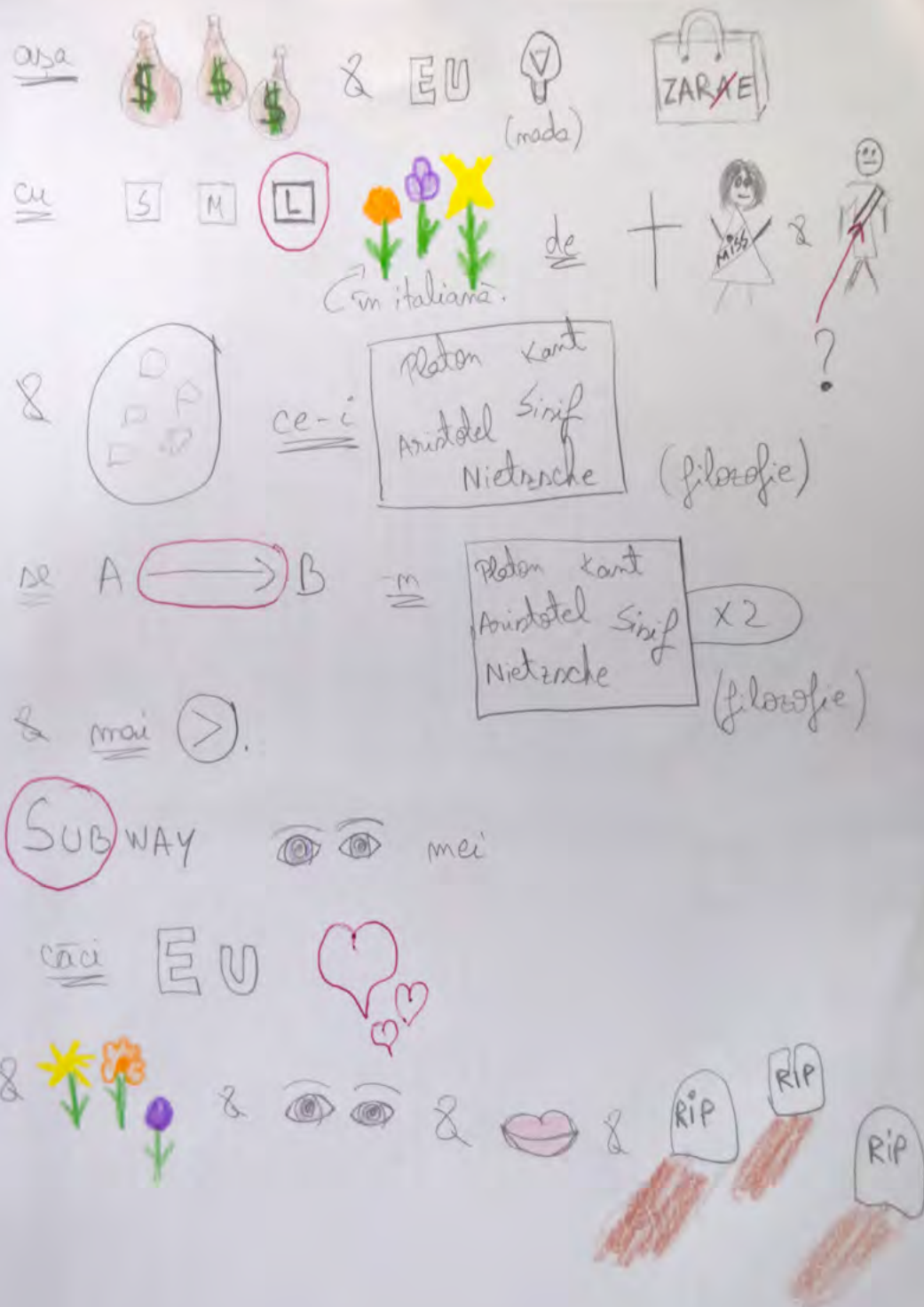
se schimbă-n
neînțelesuri și mai
mari

sub ochii mei-

căci eu iubesc

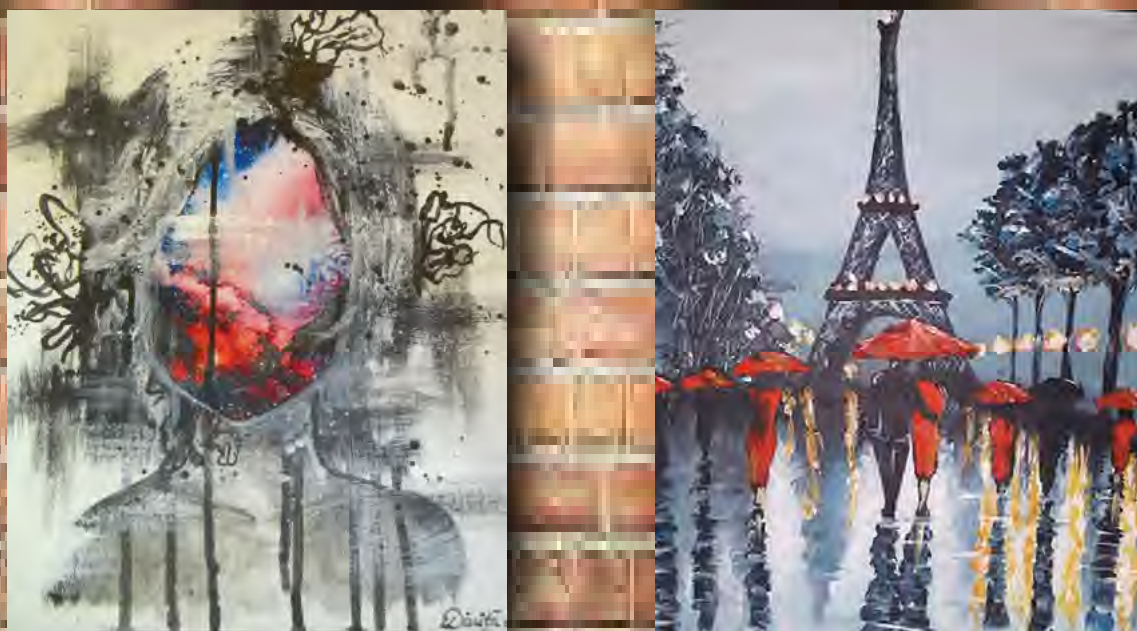
și flori și ochi și buze
și morminte.“

„TEXTUL“ DIANEI

Galeria

C.N. „Spiru Haret”

Diniță Andreea, clasa a X-a D

Iris Păun, clasa a IX-a A

RAPORT PRIVIND:

- MODUL ÎN CARE SE REFLECTĂ IMAGINEA CNSHB ÎN COMUNITATEA LOCALĂ,
- EFICIENȚA STRATEGIILOR ACTUALE DE PROMOVAREA IMAGINII INSTITUȚIONALE
- PERFORMANȚELE ELEVILOR ÎN CLASELE V-VIII

În perioada de înscriere a elevilor la Colegiul Național „Spiru Haret” din București (iulie, 2015), a fost administrat un set de chestionare, conținând itemi obiectivi, și semiobiectivi. Scopul acestui sondaj a fost acela

de a obține un prim feedback privind așteptările elevilor/părinților, dorința lor de a se implica în viața școlii, nivelul pregătirii elevilor și eficiența strategiilor de promovare a imaginii instituționale.

Nr. total respondenți	Mate-info bilingv	Mate-info	Științe ale naturii	Științe sociale	Filologie
207	19	61	50	51	26

Întrebările au fost concepute de prof. Alexandru Constantinescu și prof. Corina Buzoianu, fiind distribuite elevilor prin Departamentul Secretariat. Chestionarul administrat elevilor/părinților a inclus 8 întrebări, astfel:

1. De ce ai optat pentru Colegiul Național „Spiru Haret”? (poți bifa mai multe variante)
2. Ce aștepți de la noi?
3. Ce impresie ți-a lăsat promovarea imaginii liceului în cadrul proiectelor: Târgul educațional și Săptămâna porților deschise?
4. De câte ori ai accesat pagina liceului (www.cnsnb.ro) în ultimele 3 săptămâni?
5. Ce alte cursuri opționale/cercuri/cluburi ți-ar plăcea să existe în oferta educațională a CNSHB?
6. Cum vezi implicarea ta în viața CNSHB? Ce ai putea face pentru a aduce un plus de imagine colegiului?
7. item privind modalitatea preferată de comunicare școală-părinți și frecvența ședințelor cu părinții
8. Participarea la concursuri și olimpiade școlare

89,2% din totalul elevilor care au fost admiși în clasa a IX-a (232) au completat chestionare.

CONCLUZII

IMAGINEA CNSHB ÎN COMUNITATE

CNSHB beneficiază, în percepția comunității locale, de un bun renume, fapt datorat rezultatelor obținute în ultimii ani, dar și moștenirii lăuate de înaintași. Motivul pentru care mulți elevi și-au exprimat dorința de a fi sprijiniți are în vedere prestigiul unei școli de tradiție, în care au studiat personalități de valoare ale culturii românești.

O analiză comparativă între anii școlari 2012/2013 și 2014-2015 relevă un progres privind strategiile de promovare a imaginii instituționale în cadrul proiectelor Târgul educațional și Săptămâna porților deschise. Astfel, dacă în 2013, doar 2,75% din numărul elevilor care au completat chestionare au fost convinși să aleagă CNSHB, respondenții din 2015 au declarat, într-un procent de 26,5%, că au fost convinși de activitățile din cadrul celor 2 proiecte să opteze pentru acest liceu (au apreciat, în special, entuziamentul elevilor noștri).

E un semnal că sentimentul apartenenței la cultura organizațională a școlii s-a adâncit în rândul spiriștilor. Discuțiile celor implicați în aceste activități de promovare a imaginii școlii cu viitori boboci au fost convingătoare și, în unele cazuri, decisive pentru plasarea CNSHB în topul listei opțiunilor.

În altă ordine de idei, în topul așteptărilor se situează calitatea actului educativ; elevii și părinții acestora doresc personal didactic bine pregătit. Urmează, apoi: activități extrașcolare, pregătire pentru reușita în viață și susținere în vederea obținerii de performanță.

OPȚIONALE/CERCURI

Pornind de la „principiul centrării educației pe beneficiarii acesteia” și al „fundamentării deciziilor pe dialog și comunicare” (Legea Educației Naționale, art.3), am încercat să aflăm preferințele elevilor în ceea ce privește curriculum-ul la decizia școlii și educația nonformală. Astfel, 16,10% din numărul de respondenți (118 din 207) declară că ar dori opțional/cerc de artă dramatică; 14,4% sunt mulțumiți de oferta existentă; 14,4% sunt orientați spre cerc de lectură/debate; 13,5% doresc cerc foto, iar 12,7% au optat pentru opțional/cerc de limbi străine. Ne bucură să constatăm că sportul reprezintă o prioritate pentru 12,7% din numărul respondenților, în timp ce 10,1% au preferințe muzicale (canto, instrument – în special chitară). Nu în ultimul rând, 7,62% dintre elevii care au răspuns la această întrebare doresc opțional/cerc de informatică, 6,77% - arte plastice, iar 5,08% - club de film.

FRECVENȚA ACCESĂRII WWW. CNSHB.RO

Majoritatea respondenților (65,8%)

declară că au vizitat site-ul școlii noastre cel puțin o dată pe săptămână (29,2% - o dată în ultimele 3 săptămâni, iar 4,87% - niciodată).

IMPLICAREA ÎN VIAȚA CNSHB

La această întrebare au răspuns 117 elevi (reprezentând 50,4% din totalul elevilor admiși în clasa a IX-a la C.N. „Spiru Haret” din București). 35,04% declară că se vor implica în activitățile desfășurate în școală.

În ceea ce privește participarea la limpiade/concursuri, situația devine cel puțin interesantă, dacă avem în vedere răspunsurile lor. Astfel, dacă 23,9% își manifestă dorința de a participa, numai 10,25% au în vedere și performanța.

11,9% din respondenți declară că ar putea aduce un plus de imagine liceului pregătindu-se temeinic, iar la egalitate (4,27%) sunt cei care doresc să facă parte din echipa de baschet, respectiv din colectivul de redacție al revistei „Vlăstarul”. 9,40% reprezintă grupul indecișilor.

FRECVENȚA ȘEDINȚELOR CU PĂRINȚII

45,6% din numărul celor care au răspuns la această întrebare doresc ședințe lunare, 39,6 – de două ori pe semestru, și doar 15,7% - ședințe semestriale.

MODALITĂȚI DE COMUNICARE ȘCOALĂ-PĂRINȚI

183 de părinți au răspuns la această întrebare. Dintre aceștia, un procent important (65,5%) au optat pentru comunicarea prin intermediul catalogului virtual, 47,5% - prin intermediul carnetului de note, iar 40,9% - via e-mail. De reținut este și faptul că 12,02 % (22 de părinți) au bifat toate cele trei modalități de comunicare școală-familie.

PERFORMANȚE ALE ELEVILOR ÎN GIMNAZIU

Rezultatele indică un procent însemnat de elevi (53,14%, însemnând 110 elevi din 207 respondenți) care, în timpul claselor V-VIII, au avut înclinații spre studiu aprofundat, participând la diverse olimpiade și concursuri școlare. Ceea ce atrage atenția e situația clasei de Matematică-Informatică/bilingv unde, contrar așteptărilor, majoritatea elevilor a participat la olimpiade/concursuri de limbi străine (engleza, în special), nu la cele de matematică. În schimb, elevii de la clasele de Matematică-Informatică sunt mult mai interesați de științele exacte. Tot aici există un elev care a obținut Premiul Special la Olimpiada de limba și literatura română și unul care s-a calificat la faza națională a Olimpiadei de fizică.

De asemenea, atrage atenția clasa de Științe Sociale, în care există elevi preocupați de studierea fizicii (sunt elevi care au obținut premii la olimpiada/evaluarea națională în educație).

La clasele cu specializarea Științe ale naturii există un vicecampion național la atletism, dar și elevi care s-au calificat la faza națională a diferitelor olimpiade (engleză, biologie, geografie).

Elevii de la Filologie au participat la olimpiade/concursuri școlare, însă completarea chestionarelor nu a fost detaliată, astfel încât nu putem aprecia nivelul de performanță atins de aceștia.

ALTE ASPECTE:

- Spre deosebire de chestionarul administrat la finalul anului școlar 2012/2013, care includea mai mulți itemi semiobiectivi, acesta nu ne-a permis să formulăm constatări cu privire la nivelul exprimării elevilor

- Se constată un procent îmbucurător al celor care au bifat „Spiru” ca primă opțiune (nu au ajuns aici în urma repartiției computerizate)
- itemii 2 și 5 se pot comasa într-unul singur
- întrebarea 3 prezintă interes sub aspectul comentariilor (unele pot sugera acțiuni de eficientizare a strategiilor de promovare a imaginii instituționale utilizate în cadrul celor 2 proiecte)

RECOMANDĂRI

- o reducerea numărului de întrebări prin comasarea unora care au în vedere același aspect;
- o administrarea, la începutul anului școlar, a testelor de evaluare inițială pentru elevii claselor a IX-a, la toate disciplinele, în scopul verificării unui eventual decalaj între media de admitere (mare) și nivelul real al pregătirii elevilor;
- o administrarea, de către dirigintii claselor a IX-a, a unor chestionare care să evalueze performanțele elevilor în gimnaziu, întrucât multe dintre răspunsurile lor nu au fost complete
- o actualizarea informațiilor de pe site (www.cnsnb.ro) cu privire la liceu;
- o administrarea, la începutul celui de-al doilea semestru, a unor chestionare de satisfacție care să releve în ce măsură așteptările elevilor care au optat pentru CNSNB s-au împlinit și să ofere sugestii pentru optimizarea din mers a serviciilor educaționale oferite de școală;
- o mediatizarea, prin toate mijloacele de care dispune școala (afișe, stație radio, comunicări ale profesorilor etc.), a activităților extrașcolare desfășurate în liceu;

*Prof. Corina Buzoianu
Prof. Alexandru Constantinescu*

... **NICOLAE STEINHARDT**, pe vremea când era elev al Liceului „Spiru Haret”, anticipa că „idealul”, pe atunci, al globalizării (devenit astăzi realitate), nu se poate realiza fără sacrificii? Pomind de la ideea lui H.G. Wells din lucrarea *Istoria universală* (că lumea se îndreaptă „spre un singur Stat federal mondial”), Steinhardt afirma: „această contopire va da, poate, naștere la multe lupte, certuri, nemulțumiri”.

Pe lângă acest ideal declarat, tânărul susținea că mai există unul, nescris, „mai înălțător, care va exista și se va îndeplini”: cel al BINELUI. În nr. 1 al *Văstarului* din noiembrie, 1928, Steinhardt conchidea: „În ziua aceea va domni binele, frumosul și adevărul”.

Crezul tânărului în bine va fi o constantă a existenței sale; 14 ani mai târziu, ideile din revistă vor fi reluate în *Jurnalul fericii* și dezvoltate din perspectiva încercărilor la care va fi supus: „binele să ne străduim a-l face, măcar de ne fumică gândurile cele mai abjecte” pentru a ajunge la „Binele primordial, binele dinainte de căderea în dualitate”. (*Jurnalul fericii*, Iași, Polirom, 2012, p.63)

... în anul 1928, învățământul românesc înregistra o „criză a școlii secundare”? Ce însemna aceasta? C. Dobrescu, secretarul de atunci al Liceului „Spiru Haret”, oferea lămuriri: „elementele ce ies din școli sunt din ce în ce mai slabe și cu un bagaj de cunoștințe foarte sumăr”. Într-un asemenea context, elevii școlii noastre continuau să obțină „rezultate frumoase”. Secretul? Instituția era condusă ținându-se cont de „două principii:

- igiena în școală;
- populație cât mai puțină.”

În articolul *Liceul nostru și criza școlii secundare* (apărut în nr. 2-3 ale *Văstarului* din 1929), același C. Dobrescu adăuga: „În niciun an, liceul nostru n-a avut clase suprapopulate, de multe ori sub cotele prevăzute de regulamentul școlar”.

Concluzie: situația de atunci contrastează, într-o oarecare măsură, cu cea actuală când, în unele clase, numărul elevilor este foarte mare (ajungând până la 40). Dacă acest aspect afectează negativ rezultatele claselor respective, rămâne o temă de reflecție...

... exista un obicei al elevilor din liceul nostru, încă din perioada interbelică, de a scrie despre profesorii lor, conturându-le un portret ce îmbina aspecte ale personalității cu cele profesionale? Această cutumă a continuat, astfel că, la reparația seriei noi a *Văstarului* din 1968 (într-un număr din 1969), Ștefan Sîrbu (absolvent și student, pe atunci, al Institutului Politehnic) dedică articolul intitulat **Vladimir Nicolescu** profesorului de limba franceză. Din spusele autorului, cunoaștem un cadru didactic pasionat, a cărui menire era să formeze, în primul rând, oameni, având un dar deosebit: acela de a „citi sufletele elevilor săi”. Regăsim portrete ale unor profesori ai școlii noastre, mult mai savuroase, unele ironice chiar, în scrierile memorialistice ale unor absolvenți de notorietate precum: Arșavir Aterian, Alexandru Paleologu sau George Litarczek. Ne-am bucura dacă acest obicei ar fi reluat într-un viitor nu foarte îndepărtat...

... surprinzător, în revista *Văstarul*, nu au publicat numai elevii sau cadrele didactice, ci și... părinții? Răsfoind numere ale revistei din perioada interbelică (nr.2-3/decembrie-ianuarie, 1928*), am descoperit, nu fără o oarecare uimire, un articol intitulat *Școala - loc de distracțiune* și semnat de M. Vlădescu-Olt, părinte al elevului Cătălin V.-O. (care, la acea vreme, semna rubrica *Omnia*). În calitate de „Președinte al Comitetului Școlar”, autorul, după o precizare referitoare la etimologia cuvântului *școală* (<gr. *scoli*: „timp petrecut agreabil”), surprinde specificul relației profesori-elevi în Spiru (de prietenie), subliniind, în final, că această „distracțiune” este una... „intelectuală, de cea mai înaltă importanță în viața omului”.

* Aceste numere au fost descoperite și redactate patrimoniului școlii noastre de către doamna profesoară **MIHAELA ZOICAȘ** (limba franceză), în primăvara anului 2015.

N. STEINHARDT - 1928

DESPRE NOI - 1928

PROFESORI - 1969

PĂRINȚI - 1928

CERC FOTO - 1969

... primul **CERC FOTO** din liceul nostru a fost înființat în anul 1969? Faptul nu ne miră, întrucât preocupări ale spiriților pentru arta fotografică au existat încă din perioada interbelică (în alte numere ale *Vlăstarului*, rubrica noastră a evidențiat acest aspect). Ședințele Cercului de desfășurau săptămânal (ca și acum, de altfel), elevii fiind ajutați de „specialiști ai Agerpress-ului și ai laboratorului foto al Institutului de criminalistică” (Ileana Gulian, clasa a IX-a C, în art. **Cercul foto și chimia** din nr.3 al

AL. ELIAN - 1928

... unii spiriți din perioada interbelică aveau curajul de a contrazice personalități ale culturii române din acea vreme? De pildă, Alexandru Elian publică, în 1928, un articol intitulat **Iarăși noua generație**, în care ironizează ideile formulate de tânărul profesor Șerban Cioculescu (care, pe atunci, studia și filologia romanică la Paris) cu privire la „noua generație” și la unii reprezentanți ai acesteia (printre care și Mircea Eliade). Despre ce a fost vorba? Șerban Cioculescu a publicat un articol în revista **Viața literară**, caracterizând noua generație prin sintagme de felul: „antidiletantism monden”, „dragostea pentru experiența *pasionantă* a adolescenței”, menținând la un nivel de suprafață analiza misticismului eliadesc. Vădit nemulțumit, Elian precizează că misticismul ortodox nu poate fi judecat „prin procedee raționale”, întrucât nu permit sondarea unor raporturi mai profunde. În final, tonul spiristului se înăsprește, formulând recomandări pertinente: „I-am ruga pe Dl. C. să mai reflecteze...” sau: „îl rugăm să citească...”.

VLĂSTARUL “1937

... pentru o parte a elevilor din liceul nostru, revista **Vlăstarul** a reprezentat o veritabilă „școală a personalității”, care a creat legături puternice între generații? Exemplele nu sunt puține și precizez titlul a două articole relevante: „Scrisoare Vlăstarului” de Octavian Căpățână (1937), „Cuvânt de despărțire” de M. Manolescu. În cel din urmă, autorul afirma: „**Vlăstarul** mi-a fost prietenul cel mai drag, limanul unde părelnicele umilinți ale elevului rigid disciplinat încetau să mai existe.” (*Vlăstarul*, nr. 1-2, 1937, p.1).

CERC CHIMIE - 1969

... în același an (1969), a fost înființat și un **CERC DE CHIMIE** „al claselor a VIII-a”? Doi elevi (Dan Maxin și Alex. Popescu) prezintă amănunțit modul în care se desfășura o ședință, „participarea elevilor la acest cerc fiind numeroasă” (art. **O privire asupra cercului de chimie al claselor a VIII-a** din nr.3 al revistei *Vlăstarul*, 1969, p. 28). Suntem convinși că de o atare participare s-ar bucura, și în prezent, o asemenea activitate extrașcolară.

OLIMPIADE - 1969

... în Liceul „Spiru Haret”, **PREGĂTIRILE PENTRU OLIMPIADĂ** erau în centrul preocupărilor atât ale profesorilor, cât și ale elevilor însetați de cunoaștere? Ele se desfășurau cu regularitate, începând din octombrie, pentru a asigura un studiu aprofundat al materiei, necesar obținerii unor locuri fruntașe atât la faza locală, cât și la cea națională. Și aceasta nu e tot. Profesorii îi însoțeau pe elevi la Biblioteca Centrală Universitară unde, alături de studenți, se documentau în vederea olimpiadelor (în cazul de față – cea de chimie). Mărturie în acest sens regăsim în nr. 3/1969 al *Vlăstarului*, oferite de eleva Ioana Anastasiu din clasa a X-a C, care conchide: „Folosind cursuri de facultate, tratate ale oamenilor de știință consacrați (Nenițescu, Spacu, Zăparu), ne-am încărcat cu un bagaj de cunoștințe ce ne contura tot mai puternic linia succesului” (p.25). Aday, cu încântare, că această „tradiție” nobilă e continuată în liceul nostru de unii profesori, rezultatele din ultimii ani vorbind de la

C-TIN NOICA - 1927

... în anul 1928, **CONSTANTIN NOICA** (elev al Liceului „Spiru Haret”) mărturisea că s-a numărat printre cei care au contribuit la reparația revistei *Vlăstarul*? În articolul **Revizuire**, Noica intuia rolul revistei: acela de a permite manifestarea autentică a „fondului sufleteș al câtorva. Talentul nu e axa de susținere a gesturilor din arta tinerilor. Dacă se găsește, cu atât mai bine. Tinerii sunt artiști dintr’altă pricină: pentru că sunt autentici”. (*Vlăstarul*, anul V, nr. 1, p.7)

prof. CORINA BUZOIANU

DEBATE CLUB

... începând din acest an școlar, cei interesați de arta dezbaterii vor avea posibilitatea de a-și exersa competențele lingvistice prin participarea la două activități de profil. Prima, intitulată **CERCUL DE LECTURĂ ȘI DEBATE** va avea loc în fiecare sâmbătă, sub coordonarea doamnei profesoare Corina Buzoianu. Cea de-a doua, **SPIRU DEBATE CLUB**, inițiată de Jacqueline Jansen (XII E), vă provoacă la dezbateri în limba engleză, sub coordonarea doamnei profesoare Dorina Enciu. revistei *Văstarul*, 1969, p.28).

FOTO CLUB

... începând cu data de 10 octombrie 2015, vor fi reluate ședințele **CERCULUI DE FOTOGRAFIE**? Profesorul coordonator este doamna Corina Buzoianu. În cadrul fiecărei întâlniri, există o parte de teorie și una aplicativă. Pentru informații suplimentare, luați legătura cu Andrei Turcu (XII A). Ele vor avea loc în fiecare sâmbătă.

CERC DE MATE

... în fiecare sâmbătă, începând cu orele 10.00, se desfășoară ședințele **CERCULUI DE MATEMATICĂ**, sub coordonarea domnului profesor Alexandru Constantinescu? Aveți ocazia să aprofundați materia și să vă pregătiți pentru olimpiadă prin problemistică.

CLUB DE FILM

... în fiecare joi începând cu orele 17.30, se desfășoară ședințele clubului de film **COSA NOSTRA**, sub coordonarea lui David A. Marin, din clasa a X-a H? „Cosa Nostra, este, pe lângă un efort continuu, un codex filozofic. Funcționăm după un codex al nostru, niște cutume pe care încercăm să le punem în scris, cutume ce au dus la dezertarea multor membri, la primirea altora”. (David A. Marin)

WWW.ICONFINDER.COM

12 OAMENI FURIOȘI (1957)

Fiind situat pe locul V în topul filmelor e IMDb, **12 oameni furioși** (titlu original: **12 Angry Men**) este considerat o capodoperă chiar și la peste 60 de ani de la apariția sa. „Ce mai e și asta, iar ne iau cu filme de pe vremea lu’ bunica?” o să comenteze unii dintre voi. Trebuie să recunosc, când mi s-a recomandat acest film, am fost puțin sceptică în privința calității sale, probabil mai mult din cauza prejudecății pe care mulți tineri o au: „ce e vechi nu mai e bun”. Însă, surprinzător, filmul reflectă o problemă de actualitate: cea a prejudecății. „Este foarte greu să fii obiectiv. Vrei – nu vrei, prejudecata se strecoară pretutindeni și falsifică toate părerile.” (Juratul nr. 8)

Evenimentele se petrec într-o încăpere, în care există o masă și 12 scaune. Simplitatea decorului, a costumelor și chiar a machiajului, determină canalizarea atenției receptorului mai mult asupra subiectului în sine, decât asupra împrejurărilor. Dialogul permanent dintre cei 12 jurați este unul impunător și diversificat.

Pe scurt: este vorba despre decizia pe care un juriu trebuie să o ia în privința unei crime impulsive. Presupusul ucigaș, în vârstă de doar 18 ani, este chiar fiul victimei sale, un tată abuziv. Regizorul reușește să reprezinte foarte bine atmosfera tensionată din sală, pe fețele juraților putându-se observa convingerea că băiatul este vinovat.

Un cadru ce întinde la maxim coarda emotivă este cel în care este surprinsă expresia „ucigașului” în timp ce jurații ies din sală și îi aruncă o ultimă privire. Expresia tânărului trădează un sentiment profund de tristețe, amestecat cu inocență, care m-a determinat să mă îndoiesc de vinovăția sa. Deși, când i se aduc primele acuzații, băiatul pare vinovat, juartul #8 (interpretat de inegalabilul Henry Fonda) analizează atent fiecare detaliu al problemei. Încercările acestuia de a dovedi că tânărul poate fi nevinovat accentuează mesajul filmului: uneori, detaliile sunt mai importante decât generalul, fapt ignorat adesea, ceea ce explică instalarea prejudecății.

Jocul actorilor este impecabil, cadrele curg unele după altele, dând impresia că o poveste se derulează în fața ochilor.

Regizor: Sydney Lumet
Actori principali: Henry Fonda, Lee J. Cobb, Martin Balsam
Gen: Crimă, Dramă

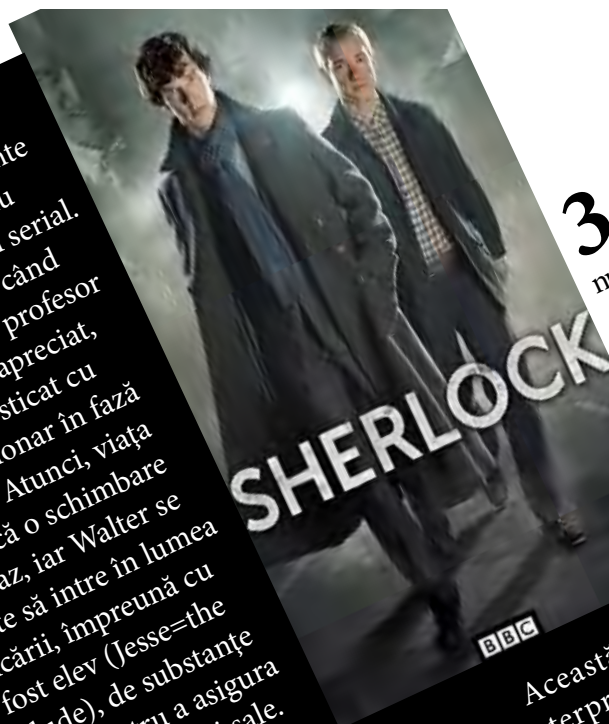
Nici soundtrack-ul nu lasă de dorit; este adaptat diferitelor momente ale acțiunii și perioadei în care au loc evenimentele, creând atmosferă dramatică ori de câte ori este nevoie

Vestimentația actorilor nu e sofisticată, evidențiind, la rândul-i, specificul acelor vremuri. La final, în unanimitate, jurații ajung la aceeași concluzie: prejudecata nu este un mod de a hotărî dacă un om trăiește sau nu. Vă recomand acest film, pentru mesajul puternic și relevant pentru societatea actuală. Se sesizează însă, lipsa unui final concret. Nu cred că sunt singura care ar fi vrut să știe ce se întâmplă cu băiatul și reacția acestuia la decizia juraților. Cu toate acestea, filmul **12 Angry Men**, regizat de Sidney Lumet în anul 1957, cu Henry Fonda în rolul principal, a fost și va rămâne o capodoperă, fiind nominalizat pentru trei premii Oscar și obținând alte 16 premii câștigate pe parcursul anilor. Henry Fonda afirma: „deși nu a făcut un profit mare, este unul dintre cele mai bune filme în care am jucat vreodată“.

Text: Alissa Poenaru și Mahu Catinca, IX E
Foto: fogsmoviereviews.com

1. This is it! Pur și simplu nu am cuvinte prin care să descriu complexitatea acestui serial. Acțiunea începe când Walter White, un profesor de chimie subapreciat, este diagnosticat cu cancer pulmonar în fază terminală. Atunci, viața lui implică o schimbare de macaz, iar Walter se hotărăște să intre în lumea fabricării, împreună cu un fost elev (Jesse=the cool dude), de substanțe interzise, pentru a asigura bunăstarea familiei sale. Remarcabilă este evoluția (sau, mai degrabă, involuția) lui Walter de-a lungul serialului. De la un bărbat timid și introvertit, acesta devine un om fără coloană vertebrală și fără scrupule. Acțiunea este dinamică, iar personajele suport sunt memorabile. (Heisenberg Rules)

3. Kevin Spacey. Consider că, menționând acest nume, am descris întregul serial. Este, pur și simplu, un artist complet, dovada constituind-o un palmares impresionant de filme triplu A. Să ne întoarcem la oile noastre. House Of Cards urmărește ascensiunea unui congressman care este dispus să facă orice pentru bunăstarea sa financiară, chiar dacă (folosind o vorba din popor) „calcă pe cadavre”.

4. Această reinterpretare modernă a clasicelelor povești politiste ale lui Sir Conan Doyle surprinde din multe puncte de vedere. Acțiunea alertă conferă un dinamism nesperat celui mai cunoscut detectiv din lume, Sherlock Holmes. Distribuția este cunoscută: Benedict Cumberbatch - Sherlock și Martin Freeman (il știți Hobbitul) în rolul umilului Dr. Watson. Nu uităm de infractor: Dr. Moriarty, cel mai complex și carismatic antagonist pe care l-am întâlnit vreodată.

HBO, you did it again! Adaptată după seria de romane ale lui George R. R. Martin, acțiunea urmărește ascensiunea (sau declinul) a șapte nobile familii în ținutul Westeros. Serialul reușește să-și creeze o mitologie plină de locații și de personaje interesante. De-a lungul celor 4 sezoane asistăm la întorsături de situații, comploturi și jocuri politice la cel mai înalt nivel. Totuși, vă dau un mic sfat, încercați să nu vă atașați prea mult de un personaj. (George R. R. Martin is a murderer)

| DIVERTISMENT |

TOP 10 SERIALE CARE MERITĂ URMĂRITE

Este adevărat că serialele sunt mult mai greu de receptat în comparație cu filmele. Unul dintre motive este acela că vizionarea constantă a serialelor necesită o mai mare putere de concentrare decât un film de 90 de minute, simpla reținere a numelor protagoniștilor devenind o adevărată provocare. Totuși, atunci când un serial este original, bine regizat și are o distribuție sonoră, urmărirea acestuia produce dependență. Așa că astăzi mi-am propus să realizez un top 10 seriale ce merită/trebuie urmărite. Dacă există alte păreri în privința clasificării, chiar aștept replici.

Claudiu Firoiu, X A

5. Trebuie să recunosc, sunt un mare fan al filmelor cu gangsteri. De la omnicunoscuta serie a maestrului Francis Ford Copola, *Godfather*, până la *Casino*, sub regia lui Martin Scorsese, pe toate le-am sorbit, observând complexitatea imensă a fiecărui personaj. Atunci când am început să urmăresc această serie HBO, am avut așteptări mari, dat fiind subiectul acțiunii și producătorii, și nu am fost deloc dezamăgit. Povestea plasată în era prohibiției este spusă cu foarte mare pricepere, conturându-se un univers fascinant, în care spectatorul se pierde foarte ușor. De la comploturi politice, până la schemele ingenioase pe care grupările mafioate le înfăptuiesc pentru a supraviețui prohibiției, toate te vor acapara. Steve Buscemi, prin interpretarea sa memorabilă, reușește să contureze un personaj complex, cu care te poți lesne identifica.

6. Când am auzit, pentru prima dată de acest serial, am fost uluit de distribuția pe care o propunea: Mathew McConaughey și Woody Harellson în roluri principale. Am început să urmăresc serialul mult după ce am auzit de el. Acțiunea îi urmărește pe doi detectivi din secția de omucideri a poliției din Louisiana, Rust Cohle, respectiv Marty Hart. Cei doi investighează o serie de crime cu caracter ocult. Deși are doar 8 episoade, serialul își construiește în mod natural povestea, la finalul sezonului înțelegând ițele și motivațiile fiecărui personaj. De departe, cel mai interesant personaj este detectivul Rust datorită monologurilor sale geniale despre condiția umană și crud animal este omul". Urmărind episoadele cu sufletul la gură, nici nu-ți vei conștientiza imersiunea în lumea fascinantă pe care serialul o creează.

8. Plin de glume inteligente și de referințe *pop-culture*, *The Big Bang Theory* este un sitcom ce nu trebuie ratat. Serialul urmărește patru așa ziși „nerds” și vecina lor, Penny, care se mută alături. Fiind un sitcom, serialul nu are poveste propriu-zisă și se bazează mai mult pe gaguri, care sunt foarte reușite. Adaugă că serialul are numeroase „cameos” ce diversifică, într-un mod interesant, scenariul fiecărui episod.

7. Fie că ești sau nu fan Batman, sau al universului DC comics, acest serial te va acapara fără să îți dai seama. Acțiunea îl urmărește pe comisarul James Gordon (aviz pentru cunoscători) și partenerul său, Harvey Bullock, rezolvând diferitele crime și infracțiuni pe care coruptul oraș Gotham le aruncă asupra lor. De-a lungul serialului, Gotham își arată adevărata față. Cei doi descos ițele unui complot mafiot ce amenință întreg Gothamul. De asemenea, serialul subliniază perfect antiteza dintre Gordon, noul băiat bun care vrea să schimbe orașul, și Harvey, genul de polițist care le-a văzut pe toate, puțin corupt și care are relații în tot orașul.

9. *The Walking Dead* spune povestea unui grup de supraviețuitori ai unei apocalipse zombie și încercările lor de a supraviețui într-o lume plină de ne-morți. Ceea ce impune serialul atenției publicului este faptul că nu este axat pe acțiune, walkerii fiind acolo doar pentru a forma contextul. Narațiunea se concentrează pe relațiile grupului și pe sentimentul deciziilor grupului pe care serialul îl generează. De asemenea, protagonistul serialului, Rick Grimes, este un personaj memorabil și complex, având mai multe fațete, dezvăluite de-a lungul serialului.

10. Cu umorul său de șantier, *South Park* surprinde orice tipologie de spectator. Serialul supune atenției viața de zi cu zi a patru copii de clasa a treia: Cartman, Stan, Kyle și Kenny. Desigur, acesta este doar un context, pentru că serialul parodiază mai toate aspectele societății americane (de la Apple, obezitate și FBI până la alte seriale TV). Totuși, pelicula poate fi destul de greu de digerat de unii, din cauza conținutului explicit și a glumelor fără ocolișuri. Deci *South Park* este un serial debordant, care poate fi urmărit numai dacă ești “open-minded”.

Parasyte

Anime review

Una dintre cele mai impresionante producții ale anului 2014, *Parasyte: The Maxim* (sau *Kiseijuu: Sei no Kakuritsu*) prezintă povestea unui adolescent de 17 ani, a cărui lume este dată peste cap atunci când o specie cu origini necunoscute amenință rasa umană și, implicit, pe oamenii din jurul său. Aceste creaturi, denumite „paraziți”, având inițial aspectul unor șerpi mici, pătrund în creierul oamenilor pentru a prelua controlul asupra corpului. Scopul lor este de a consuma alți oameni în timp ce încearcă să se integreze în societate.

Protagonistul, Izumi Shinichi, este atacat de un parazit în formă inițială, dar îl împiedică să-i pătrundă în creier, acesta consumându-i, în schimb, mâna dreaptă. Shinichi este, așadar, nevoit să coopereze cu acest parazit, autodenumit „Migi”, pentru a supraviețui și a extermina ceilalți paraziți. Privită la nivel de suprafață, povestea pare destul de simplă, dar nimic nu este ceea ce pare, nu-i așa?

Să discutăm, totuși, despre personaje, întrucât acestea dau viață poveștii. În mod surprinzător, cele mai fascinante figuri nu sunt oamenii, ci paraziții. Deși sunt considerați monștri, ucigași cu sânge rece, ei sunt foarte asemănători oamenilor: consumă pentru a supraviețui, cu diferența că oamenii nu consumă doar animale, ci și resurse, distrugând echilibrul natural. Publicul este, deci, plasat într-o continuă stare de confuzie. Cumva oamenii sunt adevărații paraziți? Răspunsul vă aparține. În afară de instinctul ce îi obligă să consume oameni, paraziții sunt mânați de curiozitate pentru comportamentul neobișnuit al acestora.

Cel mai important parazit este Migi, care, inițial, este o ființă lipsită de emoții și de empatie și nu se dă în lături de la a-și ucide semenii pentru a supraviețui. Mai târziu, totuși, el dezvoltă o latură umană, punând la îndoială moralitatea propriilor acțiuni.

-the maxim-

Andrei Rădulescu, XII A

Datorită curiozității sale imense, Migi oferă cele mai interesante constatări privind rasa umană: „După ce am cercetat termenul <<demon>>, consider că, dintre toate speciile, oamenii se potrivesc cel mai bine descrierii. Deși oamenii ucid și consumă o varietate largă de forme de viață, paraziții consumă cel mult unul sau două tipuri”; „Cel mai ciudat aspect al psihicului uman este altruismul: să te sacrifici pentru binele altei persoane, nu pot concepe așa ceva”.

Un alt parazit demn de menționat este Tamiya Ryoko, al cărei unic scop este cercetarea rasei umane. Ea păstrează poziția în societate a gazdei, fiind angajată ca profesoară, și reușește chiar să conceapă un copil complet uman, cu intenția de a face experimente pe acesta și apoi de a-l mânca (da, știu, este dezgustător). Se răzgândește totuși, asumându-și, în schimb, rolul de mamă și descoperindu-și latura umană.

Din rândul oamenilor, singurul personaj interesant este protagonistul, care suferă cele mai multe schimbări. Inițial, Shinichi este un personaj reactiv tipic, un

adolescent fricos pus într-o situație de viață și de moarte. În urma unor evenimente pe care nu le pot dezvălui aici, el devine o persoană calmă și rece, ajungând pe punctul de a deveni la fel ca monștrii pe care îi disprețuiește atât de profund, fiind orbit de dorința de a-i extermina. Deoarece contextul permite, țin să-l citez pe Friedrich Nietzsche: „Cel ce se luptă cu monștrii să aibă grijă să nu devină el însuși un monstru”. Schimbările din comportamentul său apar încă de la început, fiind observate chiar de către părinții lui, iar mai apoi de Tamiya Ryoko, aceasta având intenția de a-l ucide, dar răzgândindu-se după ce constată că Shinichi nu este complet uman.

Întrucât celelalte personaje nu sunt demne de menționat, voi trece la aspectul vizual. Animația, deși realizată stângaci în unele momente, este foarte detaliată, culorile, deși puține, se îmbină perfect și se potrivesc cu atmosfera creată. Am apreciat în mod special contrastul dintre fețele expresive ale oamenilor și cele complet lipsite de emoție ale paraziților. Un singur lucru lipsește cu desăvârșire: cenzura. Exact! Violența este dusă

la extrem și îți este aruncată în față până când nu mai suporti (recunosc, poate exagerez). În plus, paraziții arată absolut grotesc atunci când se transformă (am uitat să menționez că își pot schimba forma capului).

În ce privește sunetul, am fost surprins să aud, pentru prima dată într-un *anime*, muzică *dubstep* pe fundal. Unii sunt de părere ca acest soundtrack nu se potrivește cu atmosfera, dar pentru mine a fost o inovație binevenită, deși nu sunt un fan al acestui gen muzical. În plus, soundtrack-ul conține o piesă memorabilă cântată la pian și folosită pentru scenele cu încărcătură emoțională.

În opinia mea, *Parasyte: The Maxim* este o capodoperă. Îl recomand celor ce își doresc o poveste matură, demnă de luat în serios, sau pur și simplu un *action-thriller* de calitate. Totuși, sunt conștient că acest *anime* se adresează doar unui anumit public și, cu siguranță, nu este cel mai bun care există, așa că, pentru începători, recomand serii consacrate, precum: *Fullmetal Alchemist: Brotherhood*, *Death Note* sau *Attack On Titan*.

Călătorie în timp via horoscop

-decembrie, 2015-

Diana Chiru, clasa a XII-a A

Berbec

Nicolae CIORĂNESCU (1922), matematician, autorul lucrării *Tratat de matematici speciale*

Cu prietenul/prietena, ca de obicei: dacă nu te abții să-ți impui punctul de vedere în stilul caracteristic, poate o să aveți parte de un Revelion fără ceartă. Vin ceva bani în plus. La școală faci orice ca să ieși în față, iar interacțiunile cu ceilalți te motivează puternic.

Taur

Ioan-Victor BRUCKNER (1961), doctor, om politic român, fost ministru

Se pare că până prin 11 decembrie, cam înnorat e cerul dragostei. Și asta pentru că îl ai pe Marte acolo. Vine Venus și mai detensionează situația. Se anunță atmosferă competițională la școală și, pentru a-i face față, trebuie să cooperezi cu ceilalți. Atenție la sănătate: stresul, suprasolicitarea, imprudența și graba îți sunt dușmani pe tot parcursul lunii decembrie.

Rac

Constantin NOICA (1928),

filozof, membru post-mortem al Academiei Române, autorul lucrării *Spiritul românesc la cumpătul vremii. Șase maladii ale spiritului contemporan*

Dacă ești cu cineva de mai multă vreme, veștile sunt bune. Dacă nu - la fel: se pare că e favorizată înfiriparea unei legături. Și la școală ai satisfacții, în ciuda dificultăților ce pot apărea. Saturn e în casa bolilor; problemele nu se ivesc acum, ci în timp (dacă ignori semnele).

Leu

Nicolae STEINHARDT (1929), filozof, autorul cărții *Jurnalul fericirii*

Ai parte de un decembrie pasional, întrucât Soarele e în casa dragostei (ca să nu mai vorbim de Saturn, care îți ocupă casa relațiilor timp de doi ani de acum încolo). La școală... parcă sunt semne că te vei mobiliza ceva mai bine. Dar evoluția ta urmează traiectoria de până acum. Atenție la ieșirile determinate de nervozitate!

Gemeni

Mihai-Dan CARAMIHAI (1978), profesor universitar

Cu Soarele în casa relațiilor, prima parte a lunii decembrie va aduce în prim-planul vieții tale relația cu ființa dragă. Dacă nativii din celelalte zodii trag tare la final de an, tu și la școală ești privilegiat. La capitolul sănătate, energia ta e la cote maxime. În concluzie: profită din plin de această perioadă!

Fecioară

Andrei PLEȘU (1966), scriitor și eseist român, estetician și istoric al artei, stilist al limbii române, autor al lucrării *Despre îngeri*

Astrele s-au sfătuit și ți-au trimis-o pe Venus în casa a treia. Adică e de bine. Ești mult mai receptiv/ă și atitudinea ta nu va trece neobservată, mai ales de persoanele inteligente și curioase. Dacă vrei să-ți cumperi acum ceva ce-ți doreai demult (o să ai ceva bani), mai așteaptă puțin. Știu că e greu, dar deciziile impulsive se vor dovedi extrem de păguboase.

Balanță

Nicolae-Șerban TANAȘOCA (1959), filolog și istoric român, autorul lucrării *Bizanțul și românii*

Evită să forțezi nota în relația cu persoana dragă. Răbdarea și bunăvoința fac mai mult decât un orgoliu de moment. La școală, spiritul competitiv se manifestă din plin și vei avea realizări frumoase dacă... nu te grăbești! În privința sănătății: evită excesele și mergi la sală!

Scorpion

Dan BERINDEI (1941), istoric, autorul lucrării *Românii și Europa în perioadele premodernă și modernă*

Acum chiar e o perioadă în care te vei simți bine alături de prietenul/prietena tău/ta. Dacă ești singur/ă, nu sta în casă. E imposibil ca cineva să nu te remarce (Venus e în casa cuplului). La școală ai mult de muncă și nu sunt excluse unele conflicte. Dacă apar probleme de sănătate, nu le trata după ureche. Fugi la medic.

Săgetător

Dan A. LĂZĂRESCU (1937), scriitor, traducător de limbă engleză și om politic român, fost deținut politic în perioada comunistă

La capitolul iubire... una caldă (în prima parte a lunii), una rece (în a doua parte). Nu poți să te plângi că viața ta e monotona la școală, în schimb, e din ce în ce mai bine. Trendul e ascendent. Nu te juca cu sănătatea: excesele de orice fel pot afecta nu numai starea fizică, dar și atitudinea față de cei din jur.

Capricorn

George LITARCEK (1944), medic, întemeietorul școlii medicale de anestezie din România

Ție îți recomand, în această perioadă, romanul *Sense and Sensibility* de Jane Austen. Și asta pentru că rațiunea și pasiunea merg mână-n mână, determinându-te să iei deciziile corecte sau să acționezi de așa manieră încât să-ți fie cât mai bine în plan afectiv. La școală, ții morțiș să îți observe toată lumea valoarea. Starea de spirit nu e strălucită. Se pare că te-a ajuns oboseala din urmă.

Pești

Mircea ELIADE (1925), filozof, scriitor, autorul lucrării *Tratat de istorie a religiilor*

Ești atras/ă de persoane cu o oarecare faimă în colectivitate. Chiar dacă ești singur/ă sau deja implicat/ă într-o relație. La școală merge bine și s-ar putea să vină ceva bani de cheltuială în plus. Trebuie să ai grijă la excese și să modifici ceva la stilul de viață (care nu e tocmai sănătos).

Vărsător

Petru CREȚIA (1945), profesor de limba greacă, editor al lui Platon, eminescolog, filosof, eseist și traducător român, autor al lucrării *Epos și logos*

Iubirea și munca merg mână-n mână în această perioadă. Deși pari sincer/ă, există niște frământări care nu-ți dau pace. Poate... există altcineva în gândurile tale? La școală, te bucuri de aprecierea profesorilor (și nu numai). Totul e să nu ți se urce la cap. Fii realist/ă!

| MUZICĂ |

ALTERNOSFERA...

DIN NOU!

Mult îndrăgita trupă a generației noastre, Alternosfera, și-a făcut din nou apariția pe Arenele Romane, din Parcul Carol I, în cadrul festivalului „Din Basarabia”. Artiștii au urcat pe scenă alături de cei de la Zdob și Zhub și Cuibul, încântând publicul atât cu piese de la începuturile lor, cât și cu hit-uri noi, inspirând bucurie și voie bună oamenilor. Nu am ratat ocazia de a le lua un interviu, aducându-i pentru a doua oară pe paginile revistei **Vlăstarul**.

Alexa Oțet: Îmi puteți spune ce simțiți atunci când cântați pe scenă în fața unei mulțimi atât de numeroase, ca cea din această seară?

Marcel Bostan: Nu contează numărul celor prezenți, contează că este concert și este lume, iar tu ești pe scenă și sunt aceleași emoții.

A.O.: Cum credeți că influențează muzica voastră publicul?

M.B.: Întrebați publicul. Facem muzică bună, nu facem muzică bună, stârnim emoții, nu stârnim emoții... este foarte subiectiv. Câți oameni, atâtea opinii.

A.O.: Aveți în plan un nou album?

M.B.: Da, lucrăm de mai mult timp la un nou album și foarte, foarte curând o să venim cu piese noi și single-uri.

A.O.: De ce „ploile nu vin”?

M.B.: Fiindcă era o vară foarte secetoasă și pentru că, într-adevăr, nu plouase de vreo două luni și jumătate. Toate buletinele de știri vorebeau despre secetă și despre problemele cu căldura, iar noi tocmai am mers la țară. Apoi... au fost câteva zile în care a plouat serios și era așa... un semn bun. (Râsete)

A.O.: Aveți vreun mesaj pentru trupele noi ce vor să se lanseze?

M.B.: Să muncească, să fie sincere, să nu cedeze, să nu facă compromisuri... Mult succes, nu disperați, muncă!

*Interviu realizat de Alexa Oțet,
clasa a X-a A*

Vrei să te implici în viața revistei?

vlastarul@yahoo.com

PERLE...DIN SPIRU

Ce-s papucii ăștia? Du-te și ia-ți niște teneși de la Doraly, Europa! (profesor)

Cos de 180° e egal cu sufletul, adică -1. (profesor)

Tu ești dușmanul echipei de fotbal Steaua. Repetentă te las! (profesor)

Profesor: *Acum să-mi spună, vă rog, cine nu a înțeles.*

Elev: *Eu n-am înțeles cum se rezolvă acolo, doamna...*

Profesor: *Nu-i nimic, înțelegi la vară!*

Asumarea trecutului=necrofagie! (elev, XI)

Ea e OK cu mine, eu sunt KO cu ea. (profesor)

Tinere! Tu nu scrii! Și vezi că iei scatoalce... (profesor)

Duran Duran... Asta era o formație serioasă... Fetița asta nu e deloc serioasă! (profesor)

Atentie mărită! Mare atenție! (profesor)

Mă doare râsul de la atâta burtă (elev)

Da' nu e neapărat că sunt prost, că eu, dacă vreau, pot să fiu și deștept! (elev)

Profesor: *Bogdan, tu ce vrei să te faci când o să fii mare? (Bogdan este ceva mai plinuț) Vrei să te faci... MAI MARE?*

Ai grijă să nu cazi cu scaunul și să te accidentezi, că deja te accidentează matematica destul! (profesor)

Bună ziua. O caut pe doamna care se ocupă de „Vlăștița“ (elev, VI)

Voi continuați să vorbiți în continuare (profesor)

Doamna, puteți să vă dați din tablă? (elev)

...este egal cu 10 pe 5, nota ta favorită (profesor)

(despre videoproiector) – *Bă, da' noi ne uităm acum la un televizor atârnat?* (profesor)

Pe tine nu te duce creieru'. Faci mereu pe deșteptu', dar ai fost chiar prost la faza asta! (profesor)